ஆத்ம சிந்தனை

ராஜாஜி

புதுமைப் பதிப்பகம்

ஆத்ம சிந்தனை

ராஜாஜி

புதுமைப் பதிப்பகம் லிமிடெட்
காரைக்குடி

மார்க்க அரேலியரின்

ஆத்ம சிந்தனை

தமிழ்ப்படுத்தியவர் :

சக்கரவர்த்தி - ராஜகோபாலாச்சாரியார்

புதுமைப் பதிப்பகம் லிமிடெட்
காரைக்குடி

வெளியீடு : 20—11—46
இரண்டாம் பதிப்பு 20-11-50
(5000 பிரதிகள்)

விலை ரூபாய் ஒன்றரை

Printed at Shanti Press, Madras-1

இந்த நூலைப்பற்றி

உலகத்தில் தோன்றிய தலைசிறந்த சிந்தனையாளர்களுள் மார்க்க அரேலியரும் ஒருவர். இவருடைய இந்த **ஆத்ம சிந்தனை** உலகிலுள்ள முக்கியமான பாஷைகள் அனைத்திலும் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளது. தமிழ் மக்களும் இதைப் படித்துப் பயன்பெற வேண்டுமெனக் கருதி, ராஜாஜி அவர்கள் இந்த நூலைத் தமிழ்ப்படுத்தித் தந்திருக்கிறார்கள். தமிழ்நாடு முழுவதும் இந்த நூல் பரவ வேண்டுமென்று ராஜாஜி விரும்பியபடியால், தனியே ஒரு சிறு புத்தகமாக இப்போது இதை வெளியிடுகிறோம். இந்த நூலைப்பற்றிய ராஜாஜியின் கருத்து வருமாறு :

"மார்க்க அரேலியர் தமக்கென்றே எழுதிய இந்தக் குறிப்புகள் மிகச் சிறந்த ஓர் **அற நூலாகும்** என்பது எனது அபிப்பிராயம். அரசனும் யோகியுமான இந்த மகானுடைய உள்ளத்திலிருந்து பொங்கிய எண்ணங்களை அவர் அவ்வப்போது எழுதி வைத்தார். அது நம்முடைய வேதாந்தத்திற்கு ஓர் உரைபோல் விளங்குகிறது. நம்மைப்போல் சுக துக்கங்களில் சிக்கிய மனிதர் கூறும் வார்த்தைக்கு ஒரு தனிச் சக்தி உண்டு. நம்முடைய நாட்டில் தோன்றிய கீதை, உபநிஷத்துப் போலவே மார்க்கருடைய **ஆத்ம சிந்தனைகள்** போற்றத்தக்க ஒரு வேதாந்த நூல். என் வாழ்க்கையிலே நான் இந்த நூலிலிருந்து மிகுந்த ஆறுதலடைந்திருக்கிறேன். மற்றவர்களும் இந்தப் பயனைப் பெற வேண்டுமென்பது என் ஆசை."

காரைக்குடி
15-11-46

புதுமைப் பதிப்பகத்தார்.

வரலாறு

ஜனக மகாராஜாவுக்குப் பின் உலகத்தில் புகழ் பெற்ற இராஜ ரிஷிகள் இருவராவர். ஒருவர் பரத கண்டத்தை ஆண்ட அசோக மன்னர். மற்றொருவர் மேல் நாட்டில் ரோம ராஜ்யத்தை ஆண்ட மார்க்க அரேலிய சக்ரவர்த்தி. இவர் அசோகருக்குப் பின், சுமார் நானூறு வருஷங்களுக்குப் பிறகு, கி. பி. 161 முதல் 180 ம் வருஷத்தில் தேக வியோகமாகும்வரை அரசு புரிந்தார்.

மார்க்கருடைய ஆத்ம சிந்தனைக் குறிப்புகள் பிறர் படிக்க வேண்டி எழுதிய ஒரு நூல் அன்று. அவர் இறந்து பல நூற்றாண்டுகளுக்குப் பின் கையெழுத்து ஏடுகள் கிடைத்துப் புத்தகமாகப் பிரசுரிக்கப்பட்டது. ஒரே காலத்தில் எழுதியது மல்ல. அவ்வப்போது தனக்குள் தோன்றிய எண்ணங்களைத் தன் மனோநிலையைத் திடப்படுத்திக்கொள்ளுமாறு தனக்குத் தானே உபதேசித்துக்கொண்ட முறையில் அவர் எழுதிய குறிப்புகள். அவைகளில் 'நீ' என்பது மார்க்கரே. பிறருக்குச் செய்யும் உபதேச மல்ல. தன் உள்ளத்தோடு தானே ஆட்சேபணை சமாதானம் சொல்லிக்கொண்டு போகிறார். ஆனால், அவர் தனக்காக எழுதிய இக் குறிப்புகளின் தொகை உலகத்தார் எக்காலமும் படிக்கத்தக்க சிறந்த வைராக்கிய தீபமாக விளங்கும் நூலாகும்.

'ஆயிரக்கணக்கான மக்களுக்கு இந்நூல் சாந்தமும் சக்தியும் தந்திருக்கிறது. பல பெரியோர்

இதைக் கொண்டு கடைத்தேறி யிருக்கிறார்கள்' என்று ஜான் ஸ்டூவர்ட் மில், ஜான் மார்லி என்கிற ஆங்கில ஞானிகள் எழுதியிருக்கிறார்கள். விருப்பு, வெறுப்பு இரண்டையும் நீக்கிய உண்மைத் தவமும் ஒப்புரவறிந்து செய்தலாகிய இல்லறமுமே மார்க்க அரேலியருடைய ஆத்ம சிந்தனைகளிலிருந்து அடையக் கூடிய உபதேசம். இன்பமும் துன்பமும் ஒருவன் சுதந்திரம். அவை உள்ளத்தின் நிலையேயன்றிப் புறப்பொருளில் இல்லை என்பதைப் பலவாறு அவர் வற்புறுத்துகிறார். உலகம் முழுதும் ஓர் உயிர் கொண்ட அமைப்பு; அதில் ஓர் அங்கமாவாய் நீ; அதன் நன்மையை நாடுவதே உன் இயற்கைத் தருமம்; ஆகவே ஒப்புரவறிந்து செய்தலே உன் கடமை; அதுவே உனது நலம்; நேர்வன வெல்லாம் தனி யொருவனுக்குத் துன்பம் போலத் தோன்றினும் உலகத்தின் பொது நலனுக்காகவே நேரும்; ஆகை யால், எது நேரினும் மனம் கலங்காமல் பொறுத்துக் கொள்ளக் கடவாய் என்று பல்வேறு விதங்களில் மனதை உறுதிப்படுத்திக்கொள்ளுகிறார். சாந்த சம நிலையே தெய்வபக்தி; அதுவே ஆனந்தம் என்பது மார்க்கர் கொள்கை. இந்நிலையை அடையச் சாதா ரண மனிதனுங்கூடத் தைரியமாக முயலுமாறு அவர் வழிகாட்டி யிருக்கிறார்.

ரோமாபுரிச் சக்ரவர்த்தி

மார்க்க அரேலியருடைய

ஆத்ம சிந்தனை

காலையில் எழுந்ததும் அடியிற் கண்டபடி உனக்குள் சிந்தித்துக்கொள் :—

இன்று நான் கலகக்காரனைக் காண்பேன். குரூரமான இம்சையைப் பார்ப்பேன். நன்றிகெட்டவனைக் காண்பேன். மரியாதையற்றவன், மோசக்காரன், பொறாமைக்காரன் முதலிய எல்லோரையும் சந்திப்பேன். அவர்கள் குற்றங்களுக் கெல்லாம் காரணம், எது நன்மை எது தீமை என்று அறியாத அவர்களுடைய அறியாமையே யாகும். ஆனால், நானோ, நன்மை தீமைகளை நன்கு அறிவேன். நன்மையில் எனக்கு அழகு தோன்றுகிறது. தீமையில் அவலக்ஷணத்தைக் காண்கிறேன். என்பால் ஒருவன் தீங்கு செய்தால், அவன் எனது உறவினன் என்பது எனக்குத் தெரியும். உடல் உறவால் உடன்பிறந்தவன் அல்லன் ஆயினும், ஆன்ம நேய ஒருமைப்பாட்டால் எனக்கு அவன் உடன்பிறந்தவனே. பரம்பொருளில் ஒரு பாகம் நம்மிருவர் உள்ளத்திலும் இருக்கிறதல்லவா? ஆழ்ந்து பார்த்து மெய்ப்பொருளை உணர்ந்

தால் அவன் எனக்கு என்ன தீங்கு செய்ய முடியும்? என்னைத் தவிர, யாரும் என்னைக் கெடுக்க முடியாது. தீங்கிழைப்பவன் எனது தம்பியே யாதலின், அவன் மீது, கோபமோ, வெறுப்போ நான் கொள்ள லாகாது.

உலகத்திலுள்ள நாம் எல்லோரும் ஒன்றுபட்டு வாழப் பிறந்திருக்கிறோம். உடலிலுள்ள கைகளும் கால்களும் கண்ணிதழ்களும் மேல்வரிசை கீழ்வரிசைப் பற்களும் போல, நாமும் ஒன்றுபட்டு உழைக்க வேண்டும். இக் கடமையை மறந்து ஒருவருக்கொருவர் மாறாக வேலை செய்வது இயற்கை அமைப்புக்கு முரணாகும். வெளியே காட்டாமல் ஒருவன்மீது உள்ளத்தில் கோபமாவது வெறுப்பாவது கொள்ளுவதும் முரண்படுவதே யாகும்; வெளிவேஷம் மட்டும் இயற்கை யமைப்பின்படி உடன்பாட்டுழைப்பு ஆகாது.

2. ‘நான்’ என்று சொல்லும் இவ்வுருவம் உண்மையில் எலும்பு, தசை, நரம்பு, மனம் இவற்றின் கூட்டுறவே. ஆகையால், எக் கணமும், இப்பொழுதும்கூட, இறக்கும் தருணமே என்று கருது. இந்த ஊனுடலைப் பெரிதாகக் கருதாதே. உடல் என்பது ரத்தமும் எலும்பும் தசையும் இவ்வளவே; வேறல்ல. உயிருந்தான் என்ன? வெறும் மூச்சு; இப்பொழுது இருந்த காற்று அடுத்த கணத்தில் இல்லை. மாறி மாறி உட்சென்று அது வெளியே வருகிறது.

உடலும் உயிரும் தவிர்த்து, சரீரத்தை ஆண்டு வரும் உள்ளமே எஞ்சி நிற்கிறது. சிந்தித்துப் பார். உனக்கு வயதாகிவிட்டதா? ஏன் இந்த மனம் அடிமைபட்டுக் கிடக்க வேண்டும்? அலை கடலில்

அலையும் துரும்புபோல் அங்கும் இங்கும் ஏன் அல்லற்பட வேண்டும்? உடன்பிறந்த உலகத்து மக்களைப்பற்றி ஒரு நினைவுமின்றி உனக்கு நேர்ந்த விதியைப்பற்றி ஏன் வருந்த வேண்டும்? வரப் போவதைப்பற்றி ஏன் கவலைப்பட வேண்டும்?

3. உலகத்தின் நன்மைக்கே எல்லாம் நடக்கிறது. பூத அணுக்கள் சேருவதும் பிரிவதுமே எல்லாப் பொருள்களின் தோற்றத்துக்கும் காரணம். அணுக்களாலான மக்கள் தேகங்களும் போவதும் கூடுவதும் பிரிவதும் உலக அமைப்புக்கு அவசியமாகும். விதிவசத்தால் நடப்பதுங்கூட உலக அமைப்புக்கு வேண்டியதேயாகும். சகலமும் தெய்வாதீனமே. அதற்கு மாறாக ஓர் அணுவும் அசையாது. உலகத்தின் ஒரு பாகமாகிய நீ உலகத்திற்காக நடக்கும் எதையும் துக்கமாக எண்ணக் கூடாது. உலக அமைப்பைக் காப்பதற்கு வேண்டியதும், உலக அமைப்பில் இயல்பாய் உண்டாவதுமான ஒரு நிகழ்ச்சியை, அந்த அமைப்பில் ஒரு சிறு பகுதியான நீ நன்மை யென்றே கருத வேண்டும். உலகத்திலிருக்கும் எல்லாப் பொருள்களுக்கும், சதா காலம் உருவம் மாறிவருவதும் சிதைவுபடுவதும், இயல்பாகும். அப்படி சிதைவுபடுவதும் மாறுவதுமே உலகத்திற்கு உயிராகும். இந்த உண்மையை அறிந்து நீ சாந்தி அடைய வேண்டும். இந்தத் தத்துவத்தைக் கொண்டு உன் வாழ்க்கையையும் நடத்த வேண்டும். புத்தகப் படிப்பைத் தள்ளு. அது உதவாது. மரணத்தருவாயில் கற்றதும் கேட்டதும் திருப்தி அளிக்காது. அடைந்த சுகங்களைப்பற்றித் தெய்வத்திற்கு உண்மையில் நன்றியுள்ளவனாய், பட்ட துன்பங்களெல்லாம் உலக அமைப்பில் இன்றி

யமையாத நிகழ்ச்சிகள் என்று உணர்ந்து, சாந்த சிந்தனையுடன் உயிர்விட வேண்டும்.

4. மனதை உறுதிப்படுத்திக்கொள்ளாமல் நீ எத்தனை நாட்கள் கழித்திருக்கிறாய்? எவ்வளவு காலத்தை வீணாக்கி யிருக்கிறாய்? நினைத்துப் பார். இனி தாமதிக்கக் கூடாது. இப்போதாவது உண்மையை அறிந்து சாந்த நிலையை அடைய வேண்டும். உன்னை ஒரு பாகமாகக்கொண்ட இந்த உலக அமைப்பு எத்தகையது? அந்த அமைப்பை நடத்தும் பராசக்தி எது? அந்த சக்தியிலிருந்து நீ பறந்ததோர் பொறி. உனக்குள்ள காலம் மிகக் குறுகியது. அதற்குள் ஞான வெளிச்சத்தை உள்ளேவிட்டு உன் புத்தியை மூடிக்கொண்டிருக்கும் இருளை நீக்கிக்கொள்ளாவிடில், உனக்குள்ள ஆயுள் முடிந்தே போகும். அவகாசமே இராது.

நல்ல குலத்தில் பிறந்த நீ, மானுட ஜன்மம் எடுத்த நீ, உனக்கென்று அமைந்த காரியத்தை, தருமமும் ஆடம்பரமற்ற பெருந்தன்மையும் பொருந்திய முறையில், செய்து முடிப்பாயாக. ஜீவகாருண்யம், சுதந்திரம், நியாயம் இம் மூன்றையும் புறக்கணிக்காத முறையில் செய். அதனால் சாந்தி பெறுவாய். இது என் கடைசி வேலை. இதனுடன் என் ஆயுள் முடிந்தது என்று எண்ணி ஒவ்வொரு வேலையையும் செய்து முடிப்பாயாக. புத்தியைக் கெடுக்கும் ராகத்துவேஷாதிகளை விட்டு, ஆணவம், பொய் வேஷம், தெய்வத்தின்பேரில் அதிருப்தி, இந்த உணர்ச்சிகளுக்கு இடம் கொடாமல் உன் கடமைகளைச் செலுத்து. தருமத்தினின்று பிறழாமல் உள்ளத்தில் அமைதியை நிறுத்திக்கொண்டு வாழ்க்கையை நடத்

தல் உண்மையில் மிக எளிது என்பதைக் காண்பாய். இதற்கு மேல் ஒன்றும் சொல்ல வேண்டியதில்லை.

ஐயோ மனமே! கேட்டையே தேடுகிறாய்! இதற்கு முடிவு இல்லையா? உன் ஆன்மாவுக்காக நல்லது செய்துகொள்ள உனக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கும் காலம் தீர்ந்துபோய்விடுமே! உன் வயது என்ன? அந்திய காலம் கிட்டிவிட்டதே. இன்னும் உனக்கு அறிவு வரவில்லையே! உன் உள்ளத்தை அநாதை யாக விட்டுவிட்டு மற்றவர்கள் உள்ளத்தை நம்பிப் பிழைக்கப் பார்க்கிறாயே, மூட மனமே!

புற உலகத்தில் இதுவும் அதுவும் உன் உள் ளத்தை துன்புறுத்துகிறதா? ஏதேனும் நல்ல காரி யத்தில் உள்ளத்தைச் செலுத்தித் துன்பத்தை மறப் பாயாக. ஆனால், வாழ்க்கையின் உண்மைப் பொருளை அறியாமல் இதுவும் அதுவும் செய்வதில் உயிரை மாய்த்துக்கொண்டு அமைதி யிழந்து போவது மதியீ னம். எல்லாக் காரியங்களும் எல்லா எண்ணங்களும் ஒரு தருமத்திற்குள் அடங்கி நிற்கும்படிச் செய்து கொள்ளுவாயாக. அதுவே அமைதிக்கு வழி.

மற்றவர்கள் உள்ளத்தில் என்ன நடைபெறு கிறது. அவர்கள் என்ன நினைக்கிறார்கள், அவர்கள் என்ன நினைக்கவில்லை என்றிவ்வாறு கவலைப்பட்டுச் சாவதில் துக்கமே விளையும். உன் உள்ளத்தைச் சுத்தமாக வைத்துக்கொள். அதுவே சுகம். தன் உள்ளத்தின் நிலையைக் கவனியாமல் மற்றவர்களைப் பற்றிக் கவலைப்படுகிறவனுக்குச் சுகம் இல்லை.

கோபத்தினால் செய்யும் அக்கிரமங்களைவிட ஆசையினால் செய்யும் அக்கிரமங்களில் பாபம் அதிகம். கோபத்துக்கு இரையானவன், அதனு

லேயே ஓரளவு துன்பப்படுகிறுன். மதியை இழக்கும்போது அவன் உள்ளமும் நோவு அனுபவிக்கிறது. காம வேகத்துக்கு ஆளாகியோ, வேறு ஆசைகளால் தூண்டப்பட்டோ ஒருவன் செய்யும் குற்றத்தில் இது கிடையாது; நோதல் இன்றி, பாப காரியம் செய்கிறுன். ஆகையால், அதுவே பெரும் குற்றம்.

5. எப்போதும் மறவாமல் நினைவில் வைக்க வேண்டியது இது. உலகம் முழுவதும் ஒரு ஜீவ அமைப்பு. அதன் இயல்பு என்ன? அந்த உலக அமைப்பில் ஒரு பாகமாகிய "நான்" என்பதன் இயல்பு என்ன? அதற்கும் இதற்கும் என்ன பரஸ்பர சம்பந்தம்? சமஸ்த ரூபத்திற்கும், "நான்" என்னும் இந்தப் பகுதிக்குமுள்ள சம்பந்தத்தை அறிய வேண்டும். அந்த ஜீவ சம்பந்தத்திற்கு எதுவும் தடையாக இருக்கக் கூடாது. அந்த சமஸ்த ரூபத்தின் இயல்புக்கு இசைந்தே, அதன் பகுதியாகிய நானும் நடந்து கொள்ள வேண்டும்.

6. எந்த நிமிஷத்தில் உயிர் நீங்கிப்போக வேண்டுமானுலும் அதற்குச் சித்தமாய் இருக்குமாறு எல்லா விஷயங்களிலும் உன் எண்ணமும் பேச்சும் செயலும் இருக்க வேண்டும்.

உயிர் நீங்கிப்போவதில் என்ன துன்பம்? மனிதர்களைவிட்டுத் தேவர்களுடன் வாழ்வதில் என்ன கஷ்டம்? மனிதர்கள் தீங்கிழைப்பார்கள்; தேவர்கள் தீங்கிழைக்க மாட்டார்கள். தேவர்கள் இருப்பது உண்மை யல்லவென்றுலும், அல்லது அவர்கள் இவ்வுலகத்தை நடத்துவது பொய் என்றுலும் அப்போதும்தான் என்ன? தெய்வத்தால் நடத்தப்படாத உலகத்தில் உயிர் நீங்கிப்போவதில் துன்பம்

என்ன? ஆனால் உண்மை இதுவல்ல. உலகம் கடவுளால்தான் நடத்தப்படுகின்றது. மேலும் மனிதன் துன்பத்தில் அகப்பட்டுக்கொள்ளாமல் தன்னைத் தான் காப்பாற்றிக்கொள்ள அவனுக்குப் பூரண சுதந்திரமும் உபாயங்களும் கடவுள் கொடுத்திருக்கிறார். எது உண்மையில் தீங்காகுமோ, அதிலிருந்து தன்னைத்தான் காப்பாற்றிக்கொள்ள மனிதனுக்கு வழியுண்டு. எந்தத் தீங்குகளைத் தன்னால் நீக்கிக்கொள்ள முடியாதோ அவை அவனுக்கு உண்மையான துன்பங்கள் அல்ல. புற உலகத்திலிருந்து வரும் விஷயம் எதாயினும், அது ஆத்மாவைப் பாதிக்காது. ஒரு மனிதனுடைய ஆத்மாவைக் கெடுக்கக் கூடாத ஒரு விஷயம் எப்படி அவனுக்குத் துன்பமாகும்? ஒருவனுடைய ஆத்மாவைப் பாதிக்காத எதையும் உண்மையில் தீங்கு என்று சொல்ல முடியாது. உண்மையில் தீங்கா யிருந்திருந்தால் அத்தகைய துன்பத்தினின்று தப்ப மனிதனுக்குத் தெய்வம் வழிகாட்டி யிருக்கும். தெய்வம் அவைகளை அறியாமல், அல்லது அறிந்து நீக்க முடியாமல், அல்லது அவைகளினின்று மனிதன் தன்னைக் காப்பாற்றிக்கொள்ளத் தகுந்த உபாயம் தேடிக்கொடுக்க முடியாமல் விட்டுவிட வில்லை.

உலகத்தில் நல்லவர்களுக்கும் தீயவர்களுக்கும் வேற்றுமையின்றித் தாறுமாறாய்ச் சுகமும் துக்கமும் உண்டாகின்றன. இவை உண்மையான சுகமும் துக்கமுமானால் இவற்றைத் தடுக்கத் தெய்வத்தால் முடியவில்லையா? நல்லவர்களுக்குச் சுகமும், தீயவர்களுக்குத் துக்கமும் உண்டாகுமாறு செய்ய முடியாமல் தெய்வம் இப்படி விட்டுவிட வில்லை. ஒவ்

வொரு மனிதனுடைய சுகமும் துக்கமும், நன்மையும் தீமையும் அவனுடைய சுதந்திரத்தில் இருக்கின்றன. மதிப்பும் அவமதிப்பும், சுகமும் துக்கமும், செல்வமும் வறுமையும் மக்கள் குணத்திற்குத் தகுந்தபடி இராமல், தக்கவர்களுக்கும் தகாதவர்களுக்கும் நேர்கின்றன. ஆராய்ந்து பார்த்தால், இவைகளில் உண்மையான நன்மையும் கிடையாது; தீமையும் கிடையாது. ஆராயாமல் இவை நல்லவை, இவை தீயவை, இவை இன்பம், இவை துன்பம் என்று கருதலாகாது.

7. நமக்குள் அறிவை உபயோகித்து நாம் சிந்திக்க வேண்டும். உலகத்திலுள்ள பொருள்கள் எல்லாம் எவ்வளவு சீக்கிரம் அழிந்து போகின்றன? மனிதனுடைய தேகம் அழிந்து போகிறது; அழிந்து பஞ்ச பூதங்களுடன் சேர்ந்து மறைந்து அவனைப் பற்றிய நினைவுகூடச் சில நாட்களுக்குப் பின் இல்லாமற்போகிறது. உலக விஷயங்களின் உண்மை என்ன? சில நமக்குச் சுகம் தருவனபோல் ஏமாற்றி நம்மை வலையில் இழுக்கும். சில நஷ்டம் தருவன போல் பயமுறுத்தும். சில நம்முள் அகங்காரத்தை உண்டாக்கும். இவையெல்லாம் உண்மையில் எவ்வளவு அற்பமானவை; பயனற்றவை; இழிவானவை; நிலையற்றவை. புகழ் என்பது உண்மையில் என்ன? எப்பேர்ப்பட்டவர்களுடைய மதிப்பும் பேச்சும் கூடிப் 'புகழ்' என்பது உண்டாகிறது? மரணம் என்றால் என்ன? அதை நன்கு ஆராய்ந்தால், அது பிரகிருதியின் ஒரு இயல்பே தவிர வேறொன்றுமில்லை என்பது புலப்படும். இயல்பாய் நடக்கும் ஒரு விஷயத்தைக் கண்டு குழந்தைகள் அஞ்சும். அறிந்தவர்

கள் ஏன் அதைக் கண்டு மனம் கலங்க வேண்டும்? மனிதன் இறப்பது இயல்பு மாத்திர மல்ல. இறப்பதால் பிரகிருதியில் புத்துயிர்கள்கூட உண்டாவதற்கு வழியாகும்.

அறிவாளியானவன் ஆராய்ந்து பார்க்க வேண்டியது இதுவே: "மனிதன் தெய்வத்தை எவ்விதம் அணுகுவான்? தன்னிலிருக்கும் எந்த அம்சம் தெய்விகமானது? ஒரு மனிதன் எந்த நிலையில் இருக்கும்போது அவனுடைய தெய்விகமான சுபாவம் மேலிட்டுத் தெய்வத்தை அணுகும்?"

8. உண்மையான சுகத்திற்கு ஏதுவல்லாத பல விஷயங்களில் மனதைச் செலுத்தியும், அயலான் மனதிலுள்ள எண்ணங்களைத் தோண்டிப் பார்க்கக் கவலைகொண்டும் இருப்பவனுடைய நிலைமை வருந்தத் தக்க நிலையாகும். மனதைத் தனக்குள் செலுத்தி, உள்ளே மறைந்து கிடக்கும் ஆன்மாவை கண்டுகொண்டு, அதற்கு உண்மையான தொண்டு செய்வதில் சிந்தனையைச் செலுத்துவதே வழி யென்பதை அறியாமல், பல முயற்சிகளில் தலையிட்டுக் கவலைப் படுகிறான். தன்னுள் மறைந்து நிற்கும் ஆத்மாவுக்கு நன்மை செய்துகொள்ளுவது எப்படி யென்றால், காமமும், அவிவேகமும், மனக்கலக்கமும் தன் உள்ளத்தில் சேராமல் காத்துக்கொள்ளுவதே. விதியால் வந்த சுகமும், விலக்க முடியாத துக்கமும், உலகத்தை நடத்தும் தெய்வம் கொடுத்த வரப்பிரசாத மென்று வணக்கத்துடன் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும். மனிதர்கள் செய்த செயல்களை, அவை தனக்கு நன்மையே யாயினும் தீமையே யாயினும், உறவினர் செய்தது என்று மகிழ்ச்சியுடன் ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும்.

எவனாவது ஒருவன் உனக்கு ஒரு தீங்கிழைத்தால் நன்மை தீமை என்னும் வித்தியாசத்தை அறியாத ஒருவன் செய்த செயல் என்று அவன்பால் இரங்க வேண்டும். கண் தெரியாத குருடனுக்கு வெண்மை, கருமை என்பது தெரியாதல்லவா? அவனைக் கண்டு கோபிக்காமல் இரங்குவதைப்போல், நன்மை தீமை என்னும் வித்தியாசம் அறியாதவர்களைக் கண்டும் நாம் இரங்க வேண்டும் அல்லவா?

மூவாயிர ஆண்டுகள் பிழைத்துச் செத்தாலும் அல்லது முப்பதினாயிரம் ஆண்டுகளே பிழைத்தாலும் மரணம் என்பது ஒரு கணத்தைப்பற்றிய நிகழ்ச்சி. அதற்கு மேற்பட்ட விபத்தல்ல. கழிந்த காலங்கள் தீர்ந்து போயின. அவை உனதல்ல; வருங்காலம் உன தல்ல வென்று சொல்ல வேண்டியதில்லை. கைக்கு வராத ஒரு பொருளை ஒருவன் 'இழந்தான்' என்றால் பொருளற்ற பேச்சு. ஆகையால் மரணத்தால் ஒரு வன் இழப்பது அப்போது நிகழுங் காலமாகிய ஒரு கணமே யாகும். எவ்வளவு நீண்ட ஆயுளும், மிகக் குறைந்த ஆயுளும் ஒன்றே யாகும். ஒவ்வொரு நாளும் தீர்ந்து தீர்ந்து போய், எஞ்சிநிற்பது நிகழும் காலம் ஒன்றே. அது எல்லோருக்கும் ஓரளவு கொண்டதே. இதை உணர வேண்டும். தவிர, உலகத்தில் நாம் காணும் விஷயங்கள் அனைத்தும் திரும்பத் திரும்பப் பழைய விஷயங்களே யாகும், புதிய தொன்று மில்லை. ஒன்றையே நூறு வருஷம் பார்த்தால் என்ன? இரு நூறு வருஷம் திரும்பத் திரும்பப் பார்த்தால் என்ன? இதற்காக மரணத்தைப்பற்றிக் கவலைப்படுவானேன்? ஆயுளைப்பற்றி ஆசை கொள்ளு வானேன்?

எந்த நிகழ்ச்சியும் நாம் எவ்வாறு பயன்படுத்து கிறோமோ அதன்படி நல்லதோ கெட்டதோ ஆகிறது. புற நிகழ்ச்சிகள் நம்மை ஒன்றும் செய்ய முடியாது. அவற்றை எவ்வாறாயினும் செய்துகொள்ளும் சக்தி மனதுக்கு உண்டு.

9. உலகம், அதிலுள்ள கோடிக்கணக்கான பிராணிகள், உயிரற்ற வஸ்துக்கள் இவை அனைத்தும் ஒன்றுக்கொன்று பரஸ்பர சம்பந்தத்துடன் அமைக்கப்பட்டுள்ள ஒரு அமைப்பாகும். உலகத்தில் இருக்கும் ஒருவன் தன்னை வேறுபடுத்திக்கொண்டு வாழ்வது உடம்பில் ஒரு கொப்புளம், அல்லது பரு உண்டாவது போலாகும். சரீர சம்பந்தம் இருந்தும் அந்த சரீரத்தின் அமைப்பில் சரியாய்ச் சேராமல் நோய் இழைப்பது கொப்புளம், அல்லது புண். ஒருவன் உலகத்திலுள்ள ஜீவராசிகளுடன் ஐக்கியப் படாமல் தன்னை வேறுபடுத்திக்கொள்ளுவது ஆத்மத் துரோகமாகும். இந்த உலகத்தில் ஒரு பாகமாகிய எனக்கு நேரிடும் எந்த சம்பவத்தைக் குறித்தும் நான் வருத்தப்படக் கூடாது. வருத்தப்பட்டால் உலக அமைப்பில் சேருவதற்கு இணங்காமல் அதற்கு இடையூறு விளைவித்ததைப் போலாகும். உலகம் முழுவதும் அடங்கியுள்ள பராசக்திக்கு அது துரோகமாகும். ஒருவனைத் துவேஷித்தாலும், அல்லது ஒருவன்மேல் கோபங்கொண்டு தீங்கு செய்ய நினைத்தாலும் அது உலகத்தினின்று வேறுபடும் குற்றமாகும். நேர்ந்த இன்பத்தினாலாவது, துன்பத்தினாலாவது மனநிலை கெட்டால் அதுவும் துரோகமாகும். கபடம், பொய், மோசம் இவை கலந்த பேச்சும் செயலும் துரோகமாகும். பயனில்லாத செயலும்

சிந்தனையும், குறிக்கோளற்ற வாழ்க்கையும் அவ்வாறே துரோகமாகும். எந்தச் சிறிய காரியத்தையும் மனதில் சரியானபடி நிலைகொண்ட தருமத்தின்படி செய்ய வேண்டும். அரசன் கட்டளைகளுக்கும் அமைப்புக்கும் கீழ்ப்பட்டு நாம் நடப்பதுபோல், பகுத்தறிவு உள்ள ஒவ்வொருவனும் எல்லா ஆட்சிகளுக்கும் மேலானதும் வழிகாட்டியுமான ஆட்சியும் அமைப்புமான இந்த உலக அமைப்பின் தெய்விக தருமத்தை அனுசரித்து நடந்துகொள்ள வேண்டும். இல்லாவிடில் பிரபஞ்ச ஆட்சிக்குத் துரோகம் செய்தவனாகும். அதனால் ஆத்மத் துரோகமு மாகும்.

10. மனிதனுடைய ஆயுளில் கழிந்த காலம் போக உண்மையில் இருப்பது ஒரு கண நேரமே. வாழ்வு என்பது ஆற்று நீரைப்போல் ஓடி ஓடிக் கழிந்து போகும் ஒரு நிகழ்ச்சியே. மனதைக் கவரும் விஷயங்களும் நிலையற்றவை. மனிதனுடைய உணர்ச்சியும் தெளிவற்றது. உடல் அழிந்துபோகும் பொருள்களால் ஆக்கப்பட்டது. மனமும் ஆற்றோட்டத்தில் ஒரு சுழி போன்றது. விதியும் அறியக்கூடாதது. புகழும் அறிந்தோர் ஆக்குவதல்ல, ஒழுங்கற்றது. சுருங்கச் சொல்லின், உடலுக்குச் சம்பந்தப்பட்டதெல்லாம் நீரோட்டம். மனத்துக்குச் சம்பந்தபட்டதெல்லாம் நிலையும் உருவமுமற்ற கனவு. ஆயுள் நாளெல்லாம் ஒரு போராட்டம், அல்லது தேசாந்திரியின் யாத்திரை. இறந்த பின் அடையும் புகழ், இருளில் கிடக்கும் பொருள் இவற்றினிடையில் மனிதனுக்கு எது வழிகாட்டி யாகும்? ஞானம் ஒன்றே. இந்த ஞானம் எது வென்றால், ஒவ்வொருவன் உள்ளத்திலும் குடிகொண்டிருக்கும் தெய்வத்

தன்மையுடைய ஆத்மாவுக்குத் தீங்கு நேரிடாமல் சுத்தமாகவைத்துப் பாதுகாப்பதே. சுகத்திற்கும் துக்கத்திற்கும் மேலாக ஆத்மாவை நிறுத்தி வைப்பதே ஞானமாகும். பயனில்லாச் செயல், மோசம், கபடம் இவைகளைச் செய்யாதிருத்தலே ஞானம். தனக்கு மற்றொருவன் இது செய்ய வேண்டும், இது செய்யாமல் ஒழிய வேண்டும் என்று எதிர்பாராதிருத்தலே ஞானம். எது நேரிட்டாலும் எந்தக் கடவுள் என்னைப் படைத்தாரோ, அல்லது எந்தப் பிரகிருதி அமைப்பில் நான் ஒரு பாகமாய்ப் பிறந்தேனோ, அந்தத் தெய்வம், அந்தப் பிரகிருதியே அதற்குக் காரணமென்று அறிந்து, நேரும் சுகம் துக்கம் இரண்டையும் வருத்தமின்றி ஒப்புக்கொள்ளுவதே ஞானம். முடிவில் சாந்த சித்தத்துடன் மரணத்தை எதிர்கொள்ளுவதே ஞானமாகும். மரணம் என்றால் என்ன? எந்த மூலதாதுக்கள் சேர்ந்து உடல் உண்டாயிற்றோ, அந்தந்தத் தாதுக்களாக மறுபடி உடல் பிரிந்துபோவதே மரணம். இதைக் கண்டு ஏன் கலங்க வேண்டும்? நாம் யார்? சில தாதுக்களின் சேர்க்கையினால்தானே நாம் உண்டாயிருக்கிறோம். அந்தத் தாதுக்கள் ஓயாமல் உருவம் மாறியும் அமைப்பு மாறியும் இருந்துகொண்டிருப்பதை நாம் அறிவோம். இதைப்பற்றிக் கவலையில்லை. அவ்வாறு இருக்க, அந்தப் பொருள்களின் சேர்க்கையாகிய இந்த உடலின் மாறுதலைக் கண்டு ஏன் அஞ்ச வேண்டும்? மரணம் பிரகிருதியின் இயல்பாகும். இயல்பான ஒரு விஷயம் எப்போதும் தீங்காகாது.

கடமைகளைச் செய்து முடிப்பதை ஒத்திப்போட வேண்டாம். ஆத்மசுத்திக்கு வேண்டிய முயற்சிகளை

யும் ஒத்திப்போட வேண்டாம். ஒவ்வொரு நாள் கழிந்ததும் உனக்குள்ள ஆயுளில் ஒரு பாகம் கழிந்து போயிற்று. மீதியுள்ள நாட்களிலும் எவ்வளவு காலம் விவேகமும் ஆத்மசுத்திக்கு வேண்டிய ஞான மும் பெற்றிருப்பாயோ தெரியாது. சரீரத்தைப் பொருத்த மட்டில், ஜீரணசக்தியும் ஆசைகளும் முன் போலவே இருக்கலாம். அது மட்டும் இருந்தால் என்ன பயன்? விஷயங்களை உணரும் சக்தியும் கடமைகளை விவேகத்துடன் செய்துமுடிக்கும் அறிவும் இருக்க வேண்டு மல்லவா? மூப்பில் இவை யெல்லாம் குறையும். ஆயுள் மட்டும் போதாது. மரணம் வருவதற்கு முன்னேயே அறிவு போய்விடும். உணர்ச்சி நுட்பம் அழிந்துபோய்விடும். மனோபலம் போய்விடும். விவேகம் தீர்ந்துபோகும். ஆகையால் ஒத்திப்போடக் கூடாது. அவசரப்பட வேண்டும்.

இயற்கை அழகை உணர்ந்து அனுபவிக்கத் தெரிய வேண்டும். குற்றம்போலும் குறைபோலும் தோன்றுவதிலும் உண்மை அழகு இருக்கிறது. பதனுக வெந்த ரொட்டி அங்கங்கே கறுப்புப் புள்ளி கள் கொண்டிருப்பதில் ஒரு பிரத்தியேக அழகு உண்டு. அதுவே நம்முடைய நாக்கில் தண்ணீர் ஊறச் செய்கிறது; நன்ருகப் பழுத்த பழம் தோல் விரிந்து வெடித்திருப்பதே ஒரு தனி அழகல்லவா? அதைக் குற்றமாக எண்ணுகிறேமா? நெல் கதிர் முற்றிப் பயிர் வணங்கியிருப்பதின் அழகைப் பாருங் கள். ஏன், காட்டு மிருகத்தின் முகத்திலும் வாயி லும் பற்களிலுங்கூட அழகு இருக்கிறது. தனித்து நின்ருல் இவை கோரமாகத்தான் இருக்கும். ஆனல், அந்த மிருகங்களின் முழுத்தோற்றத்தில் கலந்து

நிற்கும்போது, அழகாகவே இருக்கின்றன. பிர கிருதி அழகை அனுபவிக்கத் தெரிந்தவர்களின் கண் களுக்கு அழகில்லாத வஸ்துக்களே இல்லை. ஒவ் வொன்றிலும் ஒரு தனிப்பட்ட அழகை அனுபவிக் கலாம். சிலையில் செய்யப்பட்ட புலி, கரடி, நாய், பன்றி இவைகளை எவ்வாறு மிக்க அழகென்று அனு பவிக்கிறோமோ, அவ்வாறே உயிர் கொண்ட அந்தப் பிராணிகளின் உறுப்புக்களும் அழகாகவே இருக் கின்றன. இயற்கையைப்பற்றி ஞானம் பெற்றவன், விருத்தாப்பிய நிலை அடைந்த ஆண் பெண்களிலும் முதிர்ந்த அழகைக் காண்பான். அவ்வாறான பண் பட்ட மனிதன் இளமைப் பருவங் கூடிய அழகைக் கண்டாலும் அவன் உள்ளம் கற்பு இழக்காது. மாசு படியாத பார்வை செலுத்தியே அழகை மட்டும் அனுபவிப்பான். இயற்கை எவ்வாறு வேலை செய் கிறது என்பதை உணர்ந்த ஞானி இன்னும் பல விஷயங்களில் மற்றவர்கள் காணாதவைகளைக் காண் பான்.

11. உன்னுடைய யாத்திரை முடிந்தது. படகி லிருந்து இறங்கும் தருணம் வந்தது. இறங்கிக் கரை ஏறு. மரணத்தைக் குறித்துப் பயப்படாதே. இந்த உயிரைவிட்டு நீங்கி வேறு உலகத்திற்கு சென்றால் அதுவும் தெய்வ ஆட்சிக்குள் அடங்கிய உலகந்தான். ஆகையால், ஏன் பயப்பட வேண்டும்? "இறந்த பின் வேறு உலகம் கிடையாது; உயிர் கிடையாது; உணர்ச்சி கிடையாது" என்றாலும் அதைப்பற்றித் தான் கவலை என்ன? இன்பம் துன்பம் என்று அலைந்து இந்த உடலுக்காக எப்போதும் பாடுபடு வதைவிட்டுச் சுகமாக இருக்கலாமல்லவா? அழுகிப்

போகும் இந்த ஈன சரீரத்திற்காக எந்நேரமும் தொண்டு செய்வதிலிருந்து பரிசுத்தப் பொருளாகிய இந்த ஆன்மா விடுபடுவது நன்மையே யாகும். சித்த மயமானதும் ஜோதிப் பொருளுமான ஆத்மா, அழுகித் துர்க்கந்தமாகப் போகும் உடலுக்கு ஏன் அடிமையாய் இருக்க வேண்டும்?

12. உனக்கு உள்ள காலம் மிகக் குறைவு. அதை வீணுக்க வேண்டாம். உலகத்துக்கு ஏதேனும் ஒரு காரியம் செய்ய அந்தக் காலம் பயன்படுமாயின் சரி; இல்லாவிடில் அயலாரைப்பற்றிச் சிந்தனை செய்துகொண்டு காலத்தை வீணுகக் கழிக்க வேண்டாம். அவன் என்ன செய்கிறுன்? இவன் என்ன செய்கிறுன்? அதை ஏன் அவன் செய்கிறுன்? இவன் என்ன நினைக்கிறுன்? அவன் உள்ளத்தில் என்ன எண்ணம், என்ன சூழ்ச்சி? இவை போன்ற கவலைகளைக்கொண்டு, தத்தம் ஆத்ம சுத்தியை மறந்துவிட்டு, மற்றவர்களைக் குறித்தே அறிவையும் காலத்தையும் வீணுக்கிவிடுகின்றேம். பயனில்லாமல் எதேச்சை யாக மனம் செல்லுவதைத் தடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். அதிலும் தீய எண்ணங்களை அறவே ஒழித்தல் வேண்டும். திடீரென்று ஒருவர், "நீ என்ன நினைத்துக்கொண் டிருக்கிறுய்?" என்று கேட்டால், உடனே தயங்காமல் உள்ளதை உள்ள படியே, "இதை நினைத்தேன், இது என் மனதிலுள்ள எண்ணம்" என்று எளிதில் சொல்லக் கூடியவாறு மனதைச் சுத்தமாக வைத்துக்கொள்ள வேண்டும். பிறருக்குச் சொல்லத்தகாத எண்ணங்களை விட்டொழிக்க வேண்டும். நீ நினைக்கும் எண்ணங்களெல்லாம் பிறருக்கு நன்மை பயக்கத்தக்கவை, தீங்கற்றவை

சுயநலம் கருதாதவை என்று இருக்க வேண்டும். கேவலம் காம இன்பம், துவேஷம், பொறாமை முதலிய இழிவான எண்ணங்கள் மனதில் உதிக்காமல் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும். எந்தக் காலத்திலும் உன் உள்ளம் உள்ளது உள்ளபடி பலர் அறிய வெளிப்பட்டாலும், அதில் வெட்கப்படக் கூடியது எதுவும் இல்லாதபடி வைத்துக்கொள்ளுவாயாக.

இப்படி மனதைப் பழக்கப்படுத்திக்கொண்டு நன்மையே நாடிவரும் மனிதன் தன் சரீரத்தில் கோயில்கொண் டிருக்கும் கடவுளின் உண்மை அடியான் ஆவான். தனக்குள் குடியிருக்கும் தேவாம்சமான ஆத்மாவை எந்த இன்பமும் மாசுபடுத்தாமலும், எந்தத் துன்பமும் நோவுபடுத்தாமலும் காப்பாற்றிக்கொள்ளுவான். பிறருடைய துவேஷம், அவமரியாதை, குற்றம் ஆகியவைகளால் தன் மனதைக் கலங்கச் செய்யவிடான். இவ்வாறு தன் உள்ளத்தை ஸ்திரப்படுத்திக்கொண்டு ஆத்மாவைத் துன்புறுத்தும் காமக் குரோதாதிகளுடன் போர் செய்து வெற்றியடைவான். நடுநிலை கொண்டவனுவான். சுகம் துக்கம், நன்மை தீமை, எது நேரிடினும் மனமகிழ்ச்சியுடன் ஏற்றுக்கொள்ளுவான். உலகத்தின் நன்மைக்கு வேண்டிஞலன்றிப் பிறர் செயலும், சொல்லும், எண்ணமும் என்ன வென்று கவலைப்படாமல் தன் கடமையைக் கருதி வாழ்வான். தன் செயலையும் சொல்லையும், எண்ணத்தையும் பிழைபடாமல் காப்பான். உலக அமைப்பில் தனக்கு சேர்ந்த சுகம், துக்கம் இரண்டையும் சமமாகவே பாவிப்பான். அறிவுள்ள ஜீவ கோடிகள் எல்லோரும் ஒரு குடும்பத்தைச் சேர்ந்த உறவினர்கள் என்பதை மறக்க மாட்

டான். மற்றவர்கள் நலத்தை நாடுவதே மனிதனுடைய இயல்பான தருமம் என்று அறிவான். யோக்கியர்களுடைய மதிப்பை மாத்திரம் கருதுவான். தரும வழியில் நில்லாத மற்றவர்களுடைய ஒப்புதலையும் பாராட்டுதலையும் நாட மாட்டான். அவர்களுடைய மதிப்பை ஒரு பொருளாகக் கருதாது தள்ளுவான். தங்கள் மதிப்பையே தாங்கள் பெறாத மதியீனர்களுடைய நன்மதிப்பு எனக்கு என்ன பயன் என்று தள்ளிவிட்டு, விசுவரூப மெய்ப்பொருளைக் கண்டு இயற்கையுடன் ஒத்துவாழும் ஞானிகளின் நன் மதிப்பை அடையத்தான் பாடுபடுவான்.

13. மனமொவ்வாத செயலைச் செய்யாதே. சமூக நன்மைக்கு மாறுபாடாகவாவது, விவேகக் குறைவாகவாவது, மனப்புகைச்சலுடனாவது நடந்து கொள்ள வேண்டாம். பேச்சுத் திறமையினால் உண்மையை மறைக்க வேண்டாம். வீண் பேச்சுப் பேச வேண்டாம். பிறர் காரியத்தில் பயனின்றித் தலையிட வேண்டாம். உன் இதயத்தில் இருக்கும் பரம் பொருளைக் கௌரவிப்பாயாக. தைரியமும் நீதியும் பொருந்திய மன்னனாக வாழ்வாய். எந்த நிமிஷத்தில் வேண்டினும் உத்தரவு வந்தவுடன் செல்லுவதற்குத் தயாராக இருக்கும் சிப்பாயைப் போல், மரணத்திற்குச் சித்தமாக இரு. சாட்சியாவது ஆணைச் சொல்லாவது வேண்டாத சத்தியவானாய் இரு. பிறருடைய ஆதரவை எதிர்பாராமல் சிரித்த முகத்துடன் சுதந்திரமாய் வாழ்வாய். பிறருடைய ஆறுதலை வேண்டாமல் உள்ளத்தில் சாந்தத்தை அமைத்துக்கொள்ளுவாய். பிறர் மேல் சாராது நிற்பதே உண்மைச் சுதந்திரம்.

14. மனிதனுக்கு வாழ்க்கையில் உண்மையான நன்மை எது? யோசித்துப் பார். நீதி, சத்தியம், தெளிவான புத்தி, தைரியம் இவைகளைவிட வேறு எது சுகம் தரும்? அவனவன் உள்ளத்தை அவனவன் சுத்தமாய் வைத்துக்கொண்டு அறிவுள்ளனாக நடந்துகொள்ளுவது ஒவ்வொருவனுக்கும் உள்ள சுதந்திரம். தன் செயலுக்கு மீறியது விதி. அதை ஒருவன் தடுக்கவாவது மாற்றவாவது முடியாது. ஆனால், ஒருவனுக்கு நேர்ந்தது நல்லதேயாயினும், தீயதேயாயினும் இரண்டையும் சமமாகக்கொள்ள அவனவன் மனமே காரணம். இவ்விதம் மனிதன் தன் மனத்தை நிறுத்திக்கொள்ளும் வகையினால் எவ்விதத்திலும் சுகம் அடையலாம். இதைத் தவிர்த்து வேறு சிறந்த வழி உண்டென்று உனக்குத் தோன்றினால், உண்மையில் அதனைப் பின்பற்றிப் போவதில் தடையில்லை. ஆனால், அவ்வாறு இல்லை. மனிதனுக்குள் இருக்கும் தெய்விக தத்துவமே எல்லாவற்றிலும் உயர்ந்தது. அதைக் கொண்டு மனதை அடக்கி, எண்ணங்களைக் காத்து, புலன்களால் இழுக்கப்படாமல் விலகிநின்று, தெய்வத்திற்கு அடங்கி, உலகத்தின் நன்மையை நாடி நடப்பதே சிறந்தது. மற்றதெல்லாம் அற்பம், விரும்பத் தகுந்ததல்ல வென்று நீ கண்டு கொள்ளுவாயானால், பிறகு எதைச் சிறந்த தென்று அறிந்தாயோ, அதையே உறுதியாகக் கடைபிடித்து, மற்றவைகளில் மனம் போகவிடாதே. அவ்வாறு செய்யாமல், பயனற்ற விருப்பங்களில் மனம் செலுத்தினையானால், பிறகு அதைத் தடுப்பது அரிது. கைகண்ட மருந்தை அடைய முடியாமல் போகும். உலக நன்மையும் மேலான அறிவுக்கு இசைந்ததுமான ஒரு பொருள்

இருக்க, அதை விட்டுவிட்டுப் பொன்னும், மண்ணும், புகழும், போகமும் தேடிப்போவது மூடத்தனமாகும்.

ஒரு வேளை "சுகபோகங்களை நாடினாலும் அதன் கூடவே உண்மைப் பொருளான ஆத்ம நிலையை யையும் காப்பாற்றிக்கொள்ளலாம். சிற்றின்ப வேட்டை என் மனதை முழுதும் கவரவில்லை. ஆசைகளை அதிகரிக்கவிடாமல் அடக்கி நடத்தலாம்" என்று நீ நினைக்கலாம். இது மோசம்போகும் வழியாகும். சில காலம் உனக்கு அடங்கினாற்போலத்தான் இவை யிருக்கும். பிறகு நிச்சயமாய் உன்னை முழுதும் கவிழ்த்துத் தள்ளிவிடும். இடங்கொடுத்த பின் அவைகளைப் பின்னால் எதிர்க்க முடியாது. மற்ற எண்ணங்களுக்கு இடங்கொடுக்காமல், மனதைச் சுத்தமாயும் சுதந்திரமாயும் அமைத்துக்கொண்டு, எது உறுதிப் பொருள் என்று கண்டாயோ அதையே பின்பற்று. இதுதான் சாதனம்.

"இன்பம் தருவதை ஏன் விலக்க வேண்டும்?" என்று சிலர் வாதிப்பார்கள். ஆனால், ஆராய வேண்டியது இன்பம் என்பது யாது? கேவலம் மிருகப்பிராய மான சுகம் சுகமல்ல. மனிதன் அறிவுள்ள ஜன்மம் எடுத்திருக்கிறான். அந்த அறிவுக்கு இயைந்த உயர்வான இன்பந்தான் உண்மையான இன்பம். உடலுக்கு மாத்திரம் இன்பம் தருவதை ஒரு பொருளாக மதிக்க வேண்டாம். இப்படி உன் அறிவை உபயோகித்து மதிக்கத்தகாததை உறுதியுடன் விலக்கு. ஆனால், அப்படி விலக்குவதிலும் கர்வம் வேண்டாம். அடக்கத்துடன் நடந்துகொள்.

சத்தியத்தைப் புறக்கணித்து அடையக் கூடிய எந்தப் பொருளும் சந்தோஷம் தராது. அதற்காக

ஆசைப்படாதே. அவ்வாறே எந்தப் பொருளில் உன் கௌரவத்துக்குக் குறைவு உண்டாகுமோ அது விரும்பத்தகாதது. பிறரை வெறுக்கவோ, விரோதிக்கவோ, அல்லது உண்மையை மறைத்து வேஷம் போடவோ செய்யும் எந்தப் பொருளும் உனக்கு நன்மை தராது. அதைத் தேட வேண்டாம். பிறர் அறியாமல் திரைக்குப் பின்னும் சுவருக்குப் பின்னும் மறைந்து அனுபவிக்கும் எந்தச் சுகமும் உனக்கு நன்மையல்ல, அதை ஆசைப்படாதே. ஒவ்வொருவன் உள்ளத்திலும் அறத்தைப்பற்றி நிற்கும் தெய்வம் ஒன்று இருக்கிறது. அதன் வழியில் நின்று தன் வாழ்க்கையை நடத்துகிறவனுக்கு துக்கம் என்பது கிடையாது. அவன் துறவு பூண்டு வனத்தைத் தேடிப் போக வேண்டாம்; அவனுக்குச் சுற்றத்தாரின் கூட்டமும் வேண்டாம். அவன் எதற்காகவும் தேடி அலைய மாட்டான். எதையும் வெறுத்து ஓட மாட்டான். தன் உயிர் உடலில் இருக்க வேண்டும் என்று அவன் கவலைப்பட மாட்டான். ஆயுள் நீடித்தாலும் ஒன்றே, உடனே உயிர்நீத்தாலும் ஒன்றே என்று இருப்பான். ஞான வாழ்வு நடத்திவருபவனுக்கு மரணம் எப்போது வரினும் ஒன்றே. தேக தருமத்தின்படி மலம் கழிப்பது போல், உயிரைச் சந்தோஷமாக நீப்பான்.

15. எதிலும் ஆராய்ந்து பார்த்து ஒரு முடிவுக்கு வரும் விவேகம் படைத்திருக்கிறாய். இந்த விவேகத்தைப் பயபக்தியுடன் உபயோகிக்கக் கடவாய். இதுவே மனிதனைக் காக்கும் பெருந் துணை. இயற்கைத் தருமத்திற்கும் மனித சொரூபத்திற்கும் மாறுபட்ட எண்ணங்கள் மனதில் ஒரு தடவை தோன்றினாலும் மறுபடியும் தோன்றாதவாறு தள்ளிக் காப்பது இந்த

விவேகமே. அதைக் கொண்டு விஷயங்களை நிதானித்து ஆராய வேண்டும். நல்ல ஜனங்களோடு அன்புடன் நெருங்கிப் பழக வேண்டும். தெய்வ பக்தி இருக்க வேண்டும்.

16. உன் வாழ்வில் இடையே எது நேர்ந்தாலும் அதை உள்ளது உள்ளபடி கிரமமாய் ஆராயும் பழக்கத்தை நீ அடைய வேண்டும். அதுவே பெருந்தன்மையை உண்டாக்கும். எதைக் கண்டாலும் இதனால் உலகத்திற்கு என்ன பயன்? உலக அமைப்பில் இதற்கு என்ன ஸ்தானம்? மனிதனுக்கு இதனால் நன்மை தீமை என்ன என்பதை ஆராய வேண்டும். பிரபஞ்சம் முழுதும் ஒரு பெரிய ராஜ்யம். உலகத்திலுள்ள பல தேசங்களும் ஆட்சிகளும் அதனுள் அடங்கிய சிறு குடும்பங்களைப் போன்றன வென்பதை நீ நினைவில்வைக்க வேண்டும்.

ஒரு சம்பவம் நேரிட்டால், "இந்தச் சம்பவம் எத்தகையது? எப் பொருள்கள் சேர்ந்து இது உண்டாயிருக்கிறது? இது எவ்வளவு காலம் இருக்கும் இயல்புள்ளது? இதனால் என் உள்ளத்தில் பொறுமை, தைரியம், சத்தியம், நம்பிக்கை, சுவாதந்திரியம் முதலிய குணங்கள் உண்டாகின்றனவா?" என்று இவ்வாறு ஆராய வேண்டும்.

எது நேர்ந்தாலும், "இது ஆண்டவன் செயல். இது நெய்யும் வஸ்திரத்தில் ஊடும் பாவும்போல் உலக வாழ்வில் நெய்யப்பட்ட ஒரு சம்பவம். இதை ஏன் நான் துக்கமாகப் பாவிக்க வேண்டும்?" என்று சிந்தித்துக் கலக்கம் தீர்த்துக்கொள்ள வேண்டும்.

எவனாவது தீங்கு செய்தானேயாகில், "இவன் என் குலத்தைச் சேர்ந்தவன்; என் உறவினன்; என் தோழன்; அறிவில்லாதவன். தன் இயல்புக்கு இசைய இவன் நடந்துகொண் டிருக்கிறான். நானோ அறியாதவ னல்லன். ஒன்றுபட்டு வாழ வேண்டிய சமூக தருமத்தை அவன் மறந்தபோதிலும் நான் மறக்கக் கூடாது; நியாயமாகவும் பெருந்தன்மையுடனும் நான் நடந்துகொள்ள வேண்டும். உண்மையில், இன்பமும் துன்பமும் பொருள்களில் இல்லை. அதனதன் பயனை உள்ளபடி அறிந்து அவைகளை நான் மதிக்க வேண்டும்" என்று இவ்வாறு சிந்திக்க வேண்டும்.

17. நடந்து போனதைப்பற்றிய துயரமும், வரப் போவதைப்பற்றிய கவலையும் விட்டு நிகழும் காரியங்களில் மனம், திடபுத்தி, தயை இவைகளை அறிவுடன் செலுத்தி அறநெறி வழுவாது வாழ்வை நடத்து. கற்பழியாத கன்னியைப்போல் உன் ஆன்மா மாசற்றிருக்க வேண்டும். எப்போது மரணம் நேரிடினும் ஆண்டவனிடம் ஒப்புவிக்கத் தகுந்த நிலையில் அது பரிசுத்தமாக இருக்க வேண்டும். ஒன்றை அடையப் போகிறேன் என்று எதிர்பாராமலும், எதைக் கண்டும் பயந்து அதனின்று தப்பிப் பிழைக்க வேண்டுமென்ற எண்ணம் இல்லாமலும் தெய்வத்தோடு இயைந்து வாழ்வு நடத்து. உன் பேச்சுகளில் தைரியமும் சத்தியமும் பொருந்தி யிருக்க வேண்டும். அப்போதுதான் சுகமாக இருப்பாய். உன் மகிழ்ச்சிக்கு புறச் சம்பவம் எதனாலும் குறைவு நேராது.

18. சஸ்திர வைத்தியன் எப்போதும் தனக்கு வேண்டிய கருவிகளை வேண்டிய நிமிஷத்தில் உபயோகிக்க எல்லாவற்றையும் சித்தமாக வைத்திருப்பது

போல், நீயும் தெய்வாதீன சம்பவங்களும் மனிதர்களுடைய செயல்களும் உன்னைத் தாக்கியவுடன், அவைகளால் உனக்கு மனவேதனை உண்டாகாதபடி அவைகளைச் சரிவர ஆராய்ந்து நடந்துகொள்ள உனக்குத் துணையாகப் பேருண்மைகளை உன் உள்ளத்தில் தயாராக வைத்துக்கொள்ள வேண்டும். எந்தச் சிறிய காரியத்திலும் உலகத்தில் மற்றவர்களுக்கும் உனக்குமுள்ள அழியாத தரும பந்தத்தை மறவாமல் நடந்துகொள்ளுவாய். பரம்பொருளைக் கருதாமல் உலக வாழ்வைச் சரிவர நடத்த முடியாது. உலகத்தின் இயற்கை அமைப்பை மறந்துவிட்டுப் பாரமார்த்திக தருமத்தை நடத்த முடியாது. இரண்டும் வெவ்வேறன்று.

19. உலகமனைத்தும் ஓர் உயிர். தான் அதில் ஓர் உறுப்பு என்கிற ஞானம் அடைந்து அந்த ஞானத்திற்கு இசைந்த வாழ்வு ஒருவன் வாழ்ந்தால் என்ன நேரிடினும் அதற்குத் தக்கவாறு நடந்துகொள்ள அவனுக்கு ஆற்றல் உண்டாகிறது. எந்தச் சம்பவம் நேரிடினும் மனந் தடுமாறுமல் காலதேச வர்த்தமானங்களுக்கு ஏற்றவாறு வாழ்வை நடத்துவது அத்தகையோனுக்கு எளிதாகும். அவனுக்கு இந்தப்பொருள் வேண்டும், அந்தப்பொருள் வேண்டுமென்பது கிடையாது. எந்தப் பொருள் இருப்பினும் இல்லாவிடினும் சாந்தத்தை அடைய அவனுக்குத் தன் சாதனத்தால் ஆற்றல் உண்டாகும். என்ன இடையூறு நேர்ந்தாலும் அதையும் தன் ஆத்ம சக்தியின் வளர்ச்சிக்கு ஒரு துணையாகவே கொள்ளுவான். நல்ல தீயின்மேல் போட்ட பொருள்கள் அதை அணைக்காது; அவைகளே அந்தத் தீயில் எரிந்து சுவா

லையை இன்னும் வளர்க்கும். சிறிய சுடரை அணைத்து விடக்கூடிய பொருள்கள் கொழுந்துவிட்டு எரியும் தீயை அணைக்க முடியாது. இன்னும் பெருஞ் சுவாலை யாக எரிய உதவும். கொழுந்துவிட்டெரியும் நெருப் பைப் போல உன் மனதை வைத்துக்கொள்.

20. தனிமையை நாடிச் சிலர் ஆசிரமம் கட்டிக் கொள்ளுகிறார்கள். சிலர் கடற்கரைக்குப் போகி றார்கள். மலைகளிலும், காடுகளிலும ஜன சஞ்சார மில்லாத இடங்களிலும் இருக்க விரும்புகிறார்கள். நீயும் அப்படியே செய்ய விரும்புகிறாய். இது அறியா மையிலும் அறியாமை. எந்த வேளையில் வேண்டிஞ லும் நீ இருந்த இடத்திலேயே நல்ல தனிமையை அடையலாமே. அமைதியும் உலகக் குழப்பமற்றது மான தனியிடம் வேண்டுமானல், ஒருவன் தன் உள் ளத்திலே அதைக் காண வேண்டும். அதைப் போன்ற ஏகாந்தம் வெளியே எங்கும் கிடையாது. அதிலும் ஒரு வன் தன் உள்ளத்தில் சாந்த சித்தத்தைத் தரும் எண் ணங்களை முன்னரே சேர்த்து வைத்திருந்தானே யானல், வேண்டியபோது ஆறுதலும் அமைதியும் எளி தில் தன் உள்ளத்திலேயே அடைவான். ஆகையால், உன் உள்ளமாகிய தனி ஆசிரமத்தில் அவ்வப்போது மௌனமாக இருந்து மனவலிமையை அடைவா யாக.

இப்படி உன் உள்ளத்தோடு தனியே யிருந்து சிந்திக்கும் காலத்தில், பல விஷயங்களில் மனதைச் செலுத்தாமல், மூலாதார உண்மைகளை மட்டும் சிந்திப்பாயாக. அந்த உண்மைகள் அரசாங்க துக்கங்களை மறக்கச் செய்யும். லௌகிக விவகாரங் களில் நீ மறுபடியும் கலந்து வாழும்போது, வருத்தம்

உண்டாகும் விஷயங்கள் நேர்ந்தால் அவற்றினுக்கு இது மருந்தாகும்.

நீ ஏன் வருத்தப்பட வேண்டும்? தீயோர் செயலைக் கண்டு வருந்துகிறாயா? அப்படி வருந்தும் போது சிந்திப்பாயாக: "அறிவுள்ள பிராணிகள் பிறந்திருப்பது ஒருவரோடொருவர் ஒத்துவாழவே. ஒருவன் செய்த குற்றத்தை மற்றொருவன் பொறுப்பதுதான் கடமை. எவனும் தீய வழியில் இறங்கும் போது மனம் ஒவ்வாமல்தான் இறங்குகிறான். இதற்குமுன் எத்தனை கோடிப் பேர்கள் ஒருவரை ஒருவர் பகைத்தும், வெறுத்தும், போராடியும் பிறகு இறந்து சாம்பலாய்ப் போயிருக்கின்றனர்? இவ்வாறு சிந்தித்து நீ அமைதி யடைவாய்.

ஒரு வேளை உன் அதிர்ஷ்டத்தைக் கண்டு வருந்துகிறாயா? அப்போதும் நீ யோசிப்பாயாக: இந்த உலகம் தெய்வத்திற்குக் கீழ்ப்பட்டதா? அல்லது அணுக்களின் சுதந்திர சேஷ்டையா? உலகம் ஒழுங்குக்கு உட்பட்டு நடந்து வருகிறது. தற்செயல் அல்ல என்பதற்கு எண்ணற்ற காரணங்கள் இருக்கின்றன.

ஒரு வேளை உன் உடலை நோய் வருத்துகிறதா? உடல் வேறு, உள்ளம் வேறு. உடலின் நோய் மனத்தை வருத்தாமல் காக்க முடியும். தன் வலிமையை அறிந்த மனம் உடலின் நோயை ஒரு பொருட்டாகக் கருதாது. சரீரத்தைப்பற்றியும் நோயைப் பற்றியும் சுகத்தைப்பற்றியும் என்ன என்னவோ சொல்லக் கேட்டிருக்கிறாய். நீயும் எழுதி தீர்த்திருக்கிறாயே. அவைகளை யெல்லாம் நினைவுக்குத் தந்து கொள்.

ஒரு வேளை நீ அற்பப் புகழைப்பற்றிக் கவலை கொண்டு வருந்துகிறாயோ? உலகத்தில் எவ்வளவு விரைவில் எல்லாம் அழிந்துவிடுகிறது பார். கழிந்து போன யுகங்கள் கணக்கற்றவை. வருங் காலமும் அளவிறந்தது. இதற்கிடையில் உன் புகழ் ஒரு சிறு குமிழி போன்ற பொருளில்லாத ஆரவாரமே யல்லவா? புகழ் என்றால் என்ன? நிலையான அபிப்பிராயம் கொள்ளாத அறிவில்லாதவர்கள் உன்னைப் பற்றிப் பேசுவதே புகழ் எனப்படுகிறது. அவ்விதப் புகழை அடைந்தாலும் அது எம்மட்டில் பரவும்? பிரபஞ்சத்தில் இப் பூமண்டலம் ஒரு சிறு அணு மாத்திரம். இப் பூமண்டலத்தில் நாம் இருக்கும் மூலை எவ்வளவு சிறியது? அதிலும் எத்தனை பேர்? எத்தகையோர் உன்னைப் போற்றுவார்கள்?

ஆகையால் இவற்றை யெல்லாம் விட்டுவிட்டு உன் உள்ளம் என்கிற மௌனக் குடிசையில்மறைந்து ஆத்ம சிந்தனை செய். சஞ்சலப்படாதே. வீண் சிந்தனைகள் வேண்டாம். சுதந்திரனாக இரு. எந்த விஷயத்தைச் சிந்திக்கும்போது நீ உலகத்தில் ஒருவன் என்பதையும், மானிட குடும்பத்தில் ஒருவன் என்பதையும், ஒரு நாளில் நீ இறந்துபோவாய் என்பதையும் நினைவில் வைத்துக்கொண்டு, அந்த விஷயத்தைச் சிந்திப்பாயாக. இரண்டு பெரிய உண்மைகளை எப்போதும் உன் உள்ளத்தில் உறுதியாக அமைத்துக் கொள். அவை எப்போதும் உனக்குப் பயன்படும். ஒன்று: உன் ஆத்மாவை விஷயானுபவ இன்பங்களும் துன்பங்களும் தீண்டா. அவை வெளிப்புறமாகத் தனித்துக் கிடக்கும். சஞ்சலத்திற்குக் காரணம் உன் உள்ளத்திலேயே முளைப்பதுதான்.

மற்றொன்று; உனக்குப் புலப்படும் சகல உருவங்களும் முடிவில் அழிந்துபோக வேண்டியவை. நீ பார்த்த அளவிலேயே எத்தனை அழிவைக் கண்டிருக்கிறாய்? அதை அடிக்கடி நினைத்துப் பார். மாறுவதே உலகத்தின் இயல்பு. மனிதன் எண்ணங்களே அவன் வாழ்வு.

21. மனிதனாய்ப் பிறந்த ஒவ்வொருவனுக்கும் பொதுவாய் அறிவு என்பது உண்டு. அதிலிருந்து ஒவ்வொருவனுக்கும் ஓரளவு விவேகம் என்பது உண்டாகிறது. இதனால் இது செய்யத் தகுந்தது, இது செய்யத் தகாதது என்ற பகுத்தறிவு எல்லோருக்கும் பொதுவாகிறது. இதனால் தருமம் அனைவருக்கும் ஒன்றாகிறது. மக்கள் அனைவருக்கும் தருமம் ஒன்றாதலின், அனைவரும் ஒரு ஆட்சிக்கு உட்பட்டவர்களே யாவார்கள். எனவே, உலகம் முழுவதும் ஓர் அமைப்பு, ஒரு வரையறைக்குள் அடங்கியதாகும்.

22. பிரகிருதியிலிருந்துதான் என் உடலிலிருக்கும் ஒவ்வொரு பகுதியும் உண்டானது. எப்பொருளும் உள்ள பொருளினின்றே உண்டாக வேண்டும். இல்லாததிலிருந்து உண்டாவது ஏதுமில்லை. என் உடல் நிலத்திலிருந்து ஒரு பாகமும், நீரிலிருந்து ஒரு பாகமும், வாயுவிலிருந்து ஒரு பாகமும், தீயிலிருந்து ஒரு பாகமும் உருவம் மாறி உண்டானதுதான். அவ்விதமே அறிவு உருவமான என் உள்ளமும் ஒரு மூலப் பொருளிலிருந்தே உண்டாயிருக்க வேண்டும். அதுவே பரம்பொருள். சூன்யத்திலிருந்து எப்பொருளும் உண்டாக முடியாது. இருக்கும் எப்பொருளும் சூன்யமாக அழிந்து போகாது. ஆகையினால், என்

உள்ளம் ஒரு சித்தப் பரம்பொருளில் உண்டாகிய ஒரு பகுதியாகவே இருக்க வேண்டும்.

பிறப்பைப் போலவே இறப்பும். இயற்கையில் பூதங்களின் சேர்க்கையே பிறப்பாகும்; பிரிவே மரணமாகும். இதைப்பற்றிக் கவலைப்பட வேண்டியதில்லை. பிறப்பின் இயல்பே இறப்பும்.

தங்கள் தங்கள் சுபாவம் போல்தான் மனிதர்கள் நடந்துகொள்ளுவார்கள். ஆல மரத்தில் பால் இல்லாமல் இருக்க முடியுமா? இந்த ஆயுள் எத்தனை நாள் இருக்கப் போகிறது? சீக்கிரத்தில் அனைவரும் மாண்டுபோய் எல்லாம் பொய்யாகும்.

23, ஒரு துன்பம் நேரிடின் அதைப்பற்றி எண்ணுவதை விடு. எண்ணுவதை விட்டால் துன்பம் நேரிட்ட நினைவு போகும். அந் நினைவு நீங்கியபின் துன்பம் எங்கே?

24. என்னுடைய குணத்தைப் பழுதுபடுத்தாத எதுவும் என்னுடைய வாழ்வுக்குத் தீங்கிழைத்தது ஆகாது. ஆகையால், அது என்னை எவ்விதத்திலும் துன்புறுத்த முடியாது

25. உனக்கு ஒருவன் தீங்கு செய்தானானால், அவனுடைய தீய எண்ணங்களை நீ உன் மனதில் கொள்ளாமல் இருக்க வேண்டும். உன் மனதில் என்ன எண்ணம் உண்டாக்க அவன் விரும்புகிறானோ, அதற்கு நீ இடங் கொடாதே. அப்போது அவன் செய்த தீங்கு உன் உள்ளத்தைப் பழுதுபடுத்தாது. பொருள்களை உள்ளது உள்ளபடி மனக்கலக்கமின்றி ஆராய்வாயாக.

26. இரண்டு குணங்களை நீ பெற வேண்டும். ஒன்று: மக்கள் நன்மையைக் கருதி உன் அரசியல்

அதிகாரத்தை எவ்வாறு செலுத்த வேண்டுமென்று உன் அறிவுக்குத் தோன்றுகிறதோ அவ்வாறே செய். மற்ருென்று; நீ எண்ணின எண்ணம் தவறென்று ஒருவன் எடுத்துக்காட்டி அது சரியென்று தோன்றிருல், உன் எண்ணத்தை விட்டுவிடு. ஆனுல், நியாயம், பொதுநலம், அல்லது வேறு தகுந்த காரணத்தைச் சரிவர மனதில் விசாரித்துத்தான் எண்ணத்தை மாற்ற வேண்டுமே யொழிய, சௌகரியம் என்ருவது ஜனங்கள் பாராட்டுவார்கள் என்ருவது மாற்றக் கூடாது.

27. எந்தப் பிரகிருதியிலிருந்து அதன் ஒருபாகமாக நீ உண்டாஞயோ, அதனுள் நீ மறைந்து போவாய். உன்னைப் பெற்றெடுத்த பொருளுடன் மறுபடி நீ சேர்ந்து அதுவாகவே போய்விடுவாய். அதனுல் என்ன ?

28. பதினுயிரம் ஆண்டுகள் வாழ்ந்திருக்கப் போவதைப்போல வாழ்க்கையை நடத்த வேண்டாம். மரணம் நிச்சயம். இன்ருே, நாளையோ, அது எப்போதும் வரக் காத்திருக்கிறது. உயிருள்ளபோதே, அவகாச மிருக்கும்போதே உள்ளத்தைச் சுத்தப்படுத்திக் கொள்.

மற்றவர்கள் என்ன பேசினுர்கள், என்ன செய்தார்கள், என்ன எண்ணுகிருர்கள் என்பதிலெல்லாம் காலத்தை வீணுக்காமல், தன்னையே கவனித்து அறவழியில் நின்ருல் எவ்வளவு நேரம் ஒருவனுக்கு மிஞ்சும்! மற்ருெருவனுடைய உள்ளத்தில் என்ன தீமை இருக்கிறது என்று ஏன் தேடி அலையவேண்டும்? உன் நன்மையை நீ தேடு. அதை உத்தேசித்து இந்தப் பக்கம் அந்தப்பக்கம்,திரும்பிப்பாராமல் நேராகச்செல்

இறந்தபின் வரப்போகும் புகழுக்கு ஆசைப் பட்டு அலையாதே. நீ இறந்தபின் உன்னைப்பற்றி யார் என்ன சொன்னால் உனக்கு என்ன? உன் காதுக்கு அது எட்டாது. உனக்குப்பின் உயிருடன் இருப்பவர் கள் காதில் விழும். உன்னைப்பற்றி என்ன சொன் னால் அவர்களுக்கு என்ன? ஆகையால் அறிவைச் செலுத்தி அறத்தைச் சோதித்து உன் வேலையைச் செய். உனக்குப்பின் உலகம் உன்னைப்பற்றி என்ன சொல்லப்போகிறது என்பதைப்பற்றிக் கவலைப் படாதே.

29. ஒரு பொருளுக்கு அழகு உண்டாயின் அவ் வழகு அதனுள்ளே அமைந்திருக்கிறது. பிறர் போற் றுவதனால் அது உண்டாவதல்ல, பிறர் கண்டு வியப் பதால் அதன் அழகு அதிகமாவதுமில்லை, குறைவது மில்லை. புலனுக்குத் தோற்றமாகும் பொருள்களின் வெளி அழகே இவ்விதமிருக்க, பேரழகு கொண்ட உண்மைப் பொருளாகிய தருமம், நீதி, சத்தியம், அன்பு, அடக்கம் இவைகளுக்குப் பிறருடைய புகழ்ச்சி வேண்டியதில்லை. இந்த நற்குணங்களில் ஏதாவது பிறர் புகழ்வதால் அழகாகுமா? பிறர் குறைகூறுவதால் பழுதுபடுமா? அழகிய மரகத மணியை ஒருவன் புகழாமல் போனால், அதன் அழகு குறைந்துவிடுமா? தங்கம், தந்தம், பட்டு, யாழ், வாள், புஷ்பம், செடி முதலியவைகளில் இப்படித் தானே அதனதன் அழகு அதனதனுள்ளேயே அமைந்திருக்கிறது.

30. ஓ பிரபஞ்சமே! உனக்கு எது இசைந்ததோ, அதுவே எனக்கும் இசைந்தது. உனக்கு எது சம யமோ, அதுவே எனக்கும் தகுந்த சமயம். பிர

கிருதியே! உன் அமைப்பில் பக்குவ காலமென்று உண்டானவையெல்லாம் எனக்கும் பருவ காலத்துப் பலனேயாகும். உன்னிடமிருந்தே எல்லாம் உண்டாகிறது. எல்லாவற்றையும் நீயே தாங்குகிறாய். எல்லாம் மறுபடியும் உன்னையே அடையும். என் அருமைத் தேசம், என் அருமை ஊர் என்று தேசபக்தன் சொல்ல வில்லையா? அவ்வாறே உலகம் ஆண்டவனுடைய ராஜதானியாகும்.

சாந்தி விரும்பினாயானால் பல சங்கற்பங்கள் செய்யாதே என்றார் ஒரு முனிவர். எது இன்றியமையாத காரியமோ, எது சமூக நன்மைக்கு வேண்டுமோ அதை மட்டும் செய். செய்ய வேண்டி நேரிட்ட போது செய். காரியங்களைக் குறைத்துக்கொண்டு, செய்ய வேண்டியதை நன்னெறியில் செய்வதே சாந்தியைத் தரும். நம்முடைய பேச்சுகளிலும் செயல்களிலும் பத்தில் ஒன்பது பங்கு யாருக்கும் வேண்டாதவை. அவற்றை நீக்கிக்கொண்டால் கவலையும் மனக்கசப்பும் மிஞ்சும், காலமும் வீணாகாது. எந்தச் செயலையும், முதலில் இது அவசியமில்லாத விஷயமா என்று ஆராய்ந்து பார். செயல் சிக்கனத்தோடு எண்ணங்களையும் அவ்வாறே ஆராய்ந்து, வேண்டாதவற்றைத் தள்ளிவிடு. எண்ணங்களை ஒழித்தால் செயல் தானாக ஒழியும்.

ஒரு பரீட்சை செய்து பார். கிட்டினது போதும். உலகத்தில் உனக்கென்று வகுக்கப்பட்ட பங்கு உனக்குப் போதும் என்று திருப்தியாக இரு. உன்னுடைய செயல்கள் நியாயமாக இருந்தால் போதும்; மற்றவர்களுடைய காரியங்கள் எவ்வாறாயினும் இருக்கலாம். உன்னுடைய உள்ளத்தில் அன்பு நிறைந்திருந்தால்

போதும்; மற்றவர்கள் உள்ளத்தில் என்ன குற்றம் இருப்பினும் அதைப்பற்றி எண்ணுவதைத் தள்ளிவிடு. இவ்வாறு செய்து பார், சந்தோஷ முண்டாகும்.

விஷயத்தை ஒரு புறம் பார்த்தாயிற்று. அது போதும். மற்றொரு விதமாகப் பரிசீலனை செய்து பார். சந்தேகப்பட வேண்டாம். உனக்குத் தீங்கு செய்யப்பட்டது உண்மை. அந்தத் தீமை அதைச் செய்தவனைத்தான் பாதிக்கும். உனக்குக் கஷ்டம் நேர்ந்ததா? அதனு லென்ன? இந்த நிகழ்ச்சி முந்தியே விதியில் அமைந்துகிடந்த தல்லவா? அது உனக்கென்று ஏற்கெனவே ஏற்பட்டதாயிற்றே? அதற்காகச் சஞ்சலமேன்? ஆயுள் சீக்கிரம் முடிவு பெறும். இந்த நேரம் உன் கையில் இருக்கிறது; அதைப் பயன்படுத்திக்கொள். ஞானத்தோடும் அற வழியில் நின்றும் பயன்படுத்திக்கொள்.

31. இந்த உலகம் ஆண்டவனால் ஒழுங்காய் அமைக்கப்பட்டதேயாயினும் சரி, அணுக்கள் தற்செயலாய்க் கலந்து உண்டானதேயாயினும் சரி, எவ்விதத்திலும் ஒழுங்குபட்டு அமைந்து நிற்கிறது. ஒன்றிலிருந்து ஒன்று வெகு தூரத்தில் சிதறி வெவ்வேருகக் கிடக்கும் அண்டங்களும், அணுக்களும் ஒன்றையொன்று பற்றிக்கொண்டு ஒழுங்குடன் இருக்கின்றன. உன் உள்ளத்திலும் ஒழுங்கு இருக்கிறது. இவ்வளவு ஒழுங்குடன் நிற்கும் இந்த ஜகத்தை ஆளும் சர்வேசுவரன் ஒழுங்கின்றி இருப்பானு? ஏன் வருத்தம்?

32. உன் உள்ளத்தில் எவ்வளவு கெட்ட எண்ணங்கள் நிறைந்திருக்கின்றன? எவ்வளவு அச்சம்?

எவ்வளவு இரக்கமின்மை, மிருகத்தனம், சோம்பல், இச்சகம் பேசுதல், லோபித்தனம், கொடுமை?

33. வேறு தேசத்திலிருந்து வந்த அன்னியன் ஒருவனுக்கு ஊரின் விஷயங்கள் தெரியாது. அவ்வாறே, உலகத்தில் நடக்கும் சம்பவங்களை ஒப்புக் கொள்ளாதவன் அவற்றின் உண்மைப் பொருளை அறியாதவனுவான். ஆகையால் அவன் உலகத்திற்கே அன்னியனுவான். ஜனங்களை ஒன்ருகக் கட்டுப்படுத்தி அமைத்துவரும் சமூக தருமத்தை ஒத்து நடவாமல் வேறுபடுகிறவன் பரதேசியாவான். அறிவு என்னும் கண்ணை மூடிக் கொள்ளுகிறவன் குருடனுவான். சுகம் தரும் சுவாதந்திரியத்தை விட்டுப் பிறரை எதிர் பார்க்கிறவன் யாசகனேயாவான். நாம் எதிலிருந்து உண்டாஞேமோ, அதிலிருந்தே சகல சம்பவங்களும் உண்டாகின்றன. தனக்கு நேரிட்ட சம்பவங்களைப் பற்றி வெறுப்புக்கொண்டு விசுவ தருமத்திலிருந்து வேறுபடுகிறவன் உலகத்திற்கு ஒரு புண்ணைப்போலாவான். அறிவுள்ள பிராணிகள் எல்லாம் ஒரு ஜீவ அமைப்பாக இருக்கத் தன்னை வேருக நினைத்து வாழ்பவன் குலப்பிரஷ்டனுவான்.

தெய்வத்தை நம்பி உனக்கு எஞ்சியுள்ள நாட்களை முடித்துக்கொள். நீ படைத்தது அனைத்தையும் தெய்வத்திற்குச் சமர்ப்பித்தாய் என்று சந்தோஷமாக இரு. "மற்றவர்களை நான் அக்கிரமமாக நடத்தவில்லை. எவனுடைய சுதந்திரத்தையும் நான் ஆக்கிரமிக்கவில்லை. நானும் யாருக்கும் அடிமையாகாமல் சுதந்திரமாகக் காலம் கழித்தேன்" என்று சந்தோஷமாக இரு.

34. உலகத்தில் எதுவும் நிலையில்லை. நடந்ததெல்லாம் கதையேயாகும்; பிறகு முற்றும் மறக்கப்பட்டு

மறையும். புகழோங்கி வளர்ந்தவர்களும் இப்படி மறைந்துபோவார்கள். மற்றவர்கள் கதியோ சொல்ல வேண்டியதில்லை. உயிர்விட்டுக் கண் மறைந்தவுடன் யாரும் அவர்களை நினைக்க மாட்டார்கள். புகழும் பேரும்தான் என்ன? வெறும் பேச்சு. பின் நாம் கடைப்பிடிக்க வேண்டியது எது? நடுநிலைமை, ஒப்புரவு, வாய்மை, பொறை. எது நேரிடினும் அனைத்திற்கும் ஆதியும் மூலமும் எதுவோ அதிலிருந்து இதுவும் வந்தது என்று, நேரிட்டதை எதிர்கொண்டு ஒப்புக்கொள்ளும்தன்மையே, மனிதனுக்கு வேண்டியது.

35. உலகத்தில் பொருள்கள் மாறி மாறி மறைந்து புதுமையாய் மறுபடியும் தோன்றுவதை ஆராய்ந்து பார். பொருள்களைச் சிதையவிட்டு அவைகளிலிருந்து புதிய புதிய பொருள்களை அமைத்துத் தருவதே இயற்கைச் சக்தியின் இடைவிடாத் தொழில். எதையும் அழித்து அதைப்போன்ற வேறோர் உருப்படி உண்டாக்குவதே பராசக்தியின் விநோத வேடிக்கை, உலகத்திலிருக்கும் ஒவ்வொரு பொருளும் புதியன விளைவதற்கு வித்தாகும். மண்ணில் புதைத்து முளைப்பது மட்டும் வித்தல்ல.

36. அடுத்த க்ஷணம் இறந்துபோவாயே! ஆயினும் உள்ளத்தைச் சுத்தப்படுத்திக்கொள்ளவில்லையே! சாந்தம் அடையவில்லையே! துன்பத்தைக் கண்டு அச்சம் நீங்கவில்லையே! நடுவுநிலைமையே சுகம் தரும் என்பதை இன்னும் அறியவில்லையே!

ஞானமடைந்த பெரியோர்கள் எதை நாடுகிறார்கள்? எதனின்று விலகிச் செல்கிறார்கள் என்பதை நன்றாய்க் கவனித்துப்பார்.

37. அடிக்கடி இதை நீ சிந்தித்து நினைவுக்குத் தந்துகொள்ளுவாயாக. இந்த உலகம் முழுவதும் சேர்ந்து ஒரு ஜீவன், ஓர் உடல், ஓர் ஆன்மா. சகல ஜீவகோடிகளும் பொருள்களும் சேர்ந்து ஜீவ நரம்பு பாய்ந்த ஒரு சரீரக் கட்டாகும். எல்லாவற்றிற்கும் உயிர் ஒன்றே. நிகழ்ச்சி ஒவ்வொன்றும் உலகம் முழுதும் சேர்ந்து நடத்தும் நிகழ்ச்சி யாகும். நாம் காணும் ஒவ்வொரு பொருளும், எல்லாம் சேர்ந்து உண்டாகியதுதான். பிற பொருள்களினின்று வேறுபட்டுத் தனியாய் எதுவும் உண்டாகாது. எல்லாம் ஒன்றோடொன்று சேர்ந்து அடர்த்தியாக நெய்யப்பட்ட ஊடும் பாவும் போலும் உலகம் நெய்யப்பட்டு நிற்கிறது.

எபிக்தேதர் சொன்னதுபோல் இந்த உயிர் வாழ்க்கையாவது என்ன? ஒரு பிணத்தைச் சுமந்து கொண்டு அலைகிறது ஆன்மா, அவ்வளவே அல்லவா?

அழியும் உடலுக்கு எது நேரினும் என்ன தீமை?

உலகம் என்பது என்ன? வேகமாக ஓடிச் செல்லும் ஓர் ஆறு. எது உண்டாயினும் எது நிகழ்ந்தாலும் கண்ணுக்குத் தென்பட்டவுடனேயே கால வெள்ளம் அதை அடித்துக்கொண்டு போய்விடுகிறது. வேறொன்று அதன் இடத்திற்கு வருகிறது. பிறகு, அதுவும் பிரவாகத்தில் சென்று மறைந்து போகிறது.

உலகத்தில் நடைபெறும் சம்பவங்களில் புதியது ஒன்றுமில்லை. எல்லாம் பார்த்தவையே. பூவும் பழமும் அதனதன் காலத்தில் தோன்றி மறைவதுபோல், அனைத்தும் நடைபெறுகிறது. வியாதியும், மரணமும், பழியும், மோசமும், துரோகமும், சுகமும்,

சந்தோஷமும் அனைத்தும் இவ்வாறே. அறிந்தோர் இவற்றினால் மகிழ்ச்சியும் அடையார், துயரமும் படார்.

நாளை இறந்துபோவாய், இல்லையேல் அதற்கு மறு நாள் இறப்பாய் என்று யாரேனும் சோதிடன் சொன்னால், நாளையா அல்லது மறு நாளா என்கிற சந்தேகத்தைப்பற்றிப் பெரிய வித்தியாசமாக எண்ணி நீ ஆராய மாட்டாய். இதைப்போலவேதான் எத்தனை நாள் கழித்து இறப்பதா யிருந்தாலும். நாளையானால் என்ன? சில வருஷங்கள் கழித்தாலென்ன?

வியாதியில் படுத்திருந்தவர்களைப் பார்த்து, சொஸ்தப்படுத்துகிறேன் என்று சொல்லி எத்தனை வைத்தியர்கள் தாமே இறந்துவிட்டார்கள்! மற்றவர்கள் இறக்கும் நாட்களைச் சொல்லிவந்த எத்தனை சோதிடர்கள் தாமே செத்துவிட்டார்கள்! மரணத்தைப்பற்றியும், மரணமின்மையைப்பற்றியும் சலிப்பின்றி வாதித்துவந்த எத்தனை பண்டிதர்கள் தாமே மாண்டுபோனார்கள்! பல்லாயிரக் கணக்காக ஜனங்களைக் கொன்ற எத்தனை போர்வீரர்களும் தாமும் மாண்டார்கள்! தங்களுக்குச் சாவே கிடையாது போல் எத்தனை அரசர்கள் அகங்காரப்பட்டு, பிரஜைகளின் உயிர்களின்பேரில் அதிகாரம் செலுத்தி வந்தார்கள்? அவர்களுடைய ஆட்டம் என்னவாயிற்று? இருந்த இடம் தெரியாமல் மறைந்தார்கள். எத்தனை பெரிய நகரங்கள், கலகல வென்று வாழ்ந்தவை, செத்த சவம்போல் மாண்டுபோயின! உலகத்தில் எந்த ஜீவனுக்கும் மாண்டுபோக வேண்டியதே முடிவு. சுக்கிலமாக ஆரம்பித்துச் சாம்பலாக முடிய வேண்டி

யது. இதன் மத்தியில் நியாயமாய், யோக்கியமாய், கூடிய மட்டில் லக்ஷணமாய் நடந்துகொள். மரத்தில் உண்டாகிக் கீழே விழுந்துபோகும் பழத்தைப் பார். தன் வாழ்க்கையை எவ்வளவு அழகாகவும் சந்தோஷமாகவும் லகுவாகவும் நடத்தி, மரத்தினின்று நழுவி, தான் பிறந்த மண்ணில் மறுபடி அடங்கிப்போகிறது. அதைப் பின்பற்றுவாயாக.

விருத்தாப்பியம் வந்தது, மரணம் நெருங்கிவிட்டது என்றெல்லாம் கவலைப்படுவது ஏன்? வேறு ஒரு தத்துவ ஞானமும் வேண்டாம். எத்தனை நாள் வாழ்ந்தவர்களும் முடிவில் இறந்துதான் போனார்கள். சிறு வயதில் இறந்தவர்களைவிட நீண்ட நாள் இருந்து செத்தவர்கள் என்ன லாபம் பெற்றார்கள்? பலர் இறந்ததைக் கண்டு, அந்தச் சவங்களைத் தூக்கி அடக்கம் செய்ததே இவர்கள் பெற்ற லாபம். குறைந்த ஆயுளுக்கும், நீண்ட ஆயுளுக்கும் என்ன வித்தியாசம்? நெடு நாள் பிழைத்தவர்களின் சுகம் என்ன? மூப்பில் அவர்களுக்கு அமைந்த சகாக்களைப்பற்றியும் சுமக்க வேண்டியிருந்த உடலின் நிலைமையைப்பற்றியும் யோசித்துப் பார். சில ஆண்டுகள் நீடித்து வாழ்ந்ததில் என்ன பயன் ஏற்பட்டது? உலகத்தின் காலப்போக்கைச் சிந்தித்துப்பார். நீ பிறப்பதற்குமுன் எல்லையற்ற காலம், இறந்தபின்னும் எல்லையற்ற காலம். இதன் மத்தியில் மூன்று மாதம் இருந்து செத்தால் என்ன? முன்னூறு வருஷங்கள் இருந்தால் என்ன?

38. பாறையின்மேல் அலைகள் மோதி மோதிப் புரண்டுகொண்டிருந்தாலும் கல்லானது அசையாமல் நிற்கும். அதைப்போல் உன் உள்ளம் அமைதிபெற்

றிருக்க வேண்டும். பேரிரைச்சலுடன் அலைகள் மோதினாலும் இறுதியில் அடங்கி ஓய்ந்து கிடக்கும்.

'ஐயோ! என் துர்ப்பாக்கியம்! இந்த விபத்து எனக்கு வந்ததே' என்பாய். அப்படியல்ல நீ எண்ண வேண்டியது. 'ஆ! இத்தகைய விபத்து நேரிட்ட போதிலும் நிகழ்வதைக் கண்டு கலங்காமலும், வருவதை நினைத்து அஞ்சாமலும் தீரத்துடன் இருக்கின்றேனே, நான் என்ன பாக்கியவான்! இதைப் போன்ற கஷ்டம் யாருக்கும் வரலாம். ஆனால் எல்லோரும் என்னைப்போல் தீரத்துடன் தாங்க மாட்டார்கள். வந்தது விபத்தேயாயினும், எனக்கு வாய்ந்த மனோநிலை நல்ல பாக்கியம் அன்றோ!' என்று எண்ணி சந்தோஷப்பட வேண்டும். மனிதனுடைய உள்ளத்தைப் பழுதுபடுத்தாத ஒரு சம்பவம் எப்படி விபத்தாகும்? வாழ்வின் நோக்கம் கெடாதவரையில் எது நேர்ந்தால் என்ன? நீ எதற்காக வாழ்கிறாய்? இந்த விபத்து உன்னுடைய வாழ்வின் உண்மையான நோக்கங்களுக்கு என்ன தடையாகும்? உன் நடுநிலைமையைக் கெடுக்குமா? உன் பெருந்தன்மைக்குத் தடையாகுமா? தெளிவான அறிவு, விவேகம், ஆராய்ந்து செய்தல், சத்தியம், அடக்கம், சுதந்திரம் இத்தகைய குணங்களுக்கு இச் சம்பவத்தால் ஏதாவது கேடு வந்ததா? இக் குணங்களுடைய புருஷனுக்குத் தன் பரிசுத்தமே தனக்கு இன்பம் அல்லவா? எந்த விபத்தும் விபத்தல்ல. அதைப் பொறுக்கும் ஆற்றலுடைமையே பாக்கியம் இதை நினைவில் வை.

காலையில் நேரத்தோடு எழுந்திருக்காமல் ஏன் படுக்கையில் இருக்க ஆசைப்படுகிறேன். குளிருக்குப் பயந்து கம்பளி போர்த்துக்கொண்டு படுக்கையில்

படுக்கவா நான் உண்டாயிருப்பது? செய்ய வேண்டியதைச் செய்ய இன்று என் வாழ்நாளுக்கு ஒரு நாள் சேர்க்கப்பட்டது என்று எண்ணி, சீக்கிரம் எழுந்திருக்க வேண்டு மல்லவோ?

படுக்கையில் கிடப்பது சுகமாகத்தான் இருக்கிறது. ஆனால் சுகமாகக் கிடப்பதற்காகத்தானா உன்னை உண்டாக்கியது? கருமம் செய்ய வேண்டியவனா அல்லது நிகழ்ச்சிகள் நிகழ வெறும் செயப்படுபொருளாக இருப்பதே உன் உயிரின் பயனா? உன்னைச் சுற்றிலும் இருக்கும் செடியைப் பார், சிறு பறவையைப் பார், எறும்பைப் பார், பூச்சியைப் பார், ஈயைப் பார், தத்தம் வேலையை ஒவ்வொன்றும் செய்வதைப் பார். உலக அமைப்பில் அதற்கென்று நியமிக்கப்பட்ட வினையை ஜீவகோடிகளுள் ஒவ்வொன்றும் யாரும் ஏவாமல் எவ்வாறு செய்துகொண்டு போகிறது என்பதைக் கவனித்துப்பார். உன் வேலையை நீ செய்ய வேண்டாமா? ஓய்வு வேண்டாமா என்பாய். ஓய்வு எடுத்துக்கொள்ள வேண்டியதுதான். ஆனால் அதற்கும் அளவு உண்டு. உணவுக்கும் பானத்துக்கும் பசியும் தாகமும் அளவு காட்டுகிறது. அளவுக்குமேல் உண்ணவும் குடிக்கவும் முடியாது. அம்மாதிரி ஓய்வுக்கும் அளவு வேண்டாமா? செய்ய வேண்டிய செயல்களை உன்னால் ஆகக்கூடிய அளவு செய்ய மாட்டாய். ஓய்வு எடுப்பதில் வேண்டியதற்கு மேல் எடுத்துக் கொள்ளப் பிரியப்படுகிறாய்.

39. மனநிம்மதியைக் கெடுக்கும் எந்தப் பொருளையும் விலக்கிக்கொள்ளுவது உண்மையில் எவ்வளவு எளிது. நமக்குள்ள சக்தியை நாம் அறியவில்லை.

புத்திகூர்மையை நீ படைக்கவில்லை. அதைப் பற்றி நீ ஒன்றும் செய்ய முடியாது. ஆனால் வேறு எத்தனையோ குணங்களைப் படைத்திருக்கிறாய். அவற்றைப்பற்றி நீ சாக்குச் சொல்ல இயலாது. அவற்றைச் செலுத்தி வாழ்க்கையை நடத்து. உண்மை வாழ்க்கை நடத்தவும், நடை பாவனைப் பெருந்தன்மையும், மெய்வருத்தம் பொறுத்தலும், சுகபோகங்களை நீத்தலும் உன்னால் முடியும்படியான காரியங்கள். இவற்றில் குறைவு ஒன்றும் இல்லையே. ஏன் அவற்றில் சிக்கனம் செய்யப் பார்க்கிறாய்? திருப்தி யற்றிருக்க யாராவது உன்னைக் கட்டாயப்படுத்துகிறார்களா? பிறர் பொருளில் ஆசைவைக்க ஏதேனும் கட்டாயமா? இச்சகம் பேசும்படி ஏதேனும் நிர்ப்பந்தமா? விண் பெருமை பேசும்படி ஏதேனும் புறத்திலிருந்து உன்னைக் கட்டாயப்படுத்துகிறதா? இவற்றில் உனக்குப் பிறவிக் குறை ஒன்றும் இல்லையே? நீ படைத்திராத மதிநுட்பத்தை யாரும் உன்னைச் செலுத்தச் சொல்லவில்லை? ஆனால் மற்ற குணங்களைப்பற்றி ஏன் செய்யக்கூடியதைச் செய்யவில்லை. கூர்மையான மூளை இல்லை என்பதில்கூட, பயிற்சியால் அடையக்கூடிய நுட்பத்தை அடைய முயன்றாயா? கவனியாமல் விட்டது உன் குற்றமே.

40. மரமும் லோகமும் கொண்டு வேலை செய்யும் தச்சனும் கம்மாளனும் தன்னுடைய தொழிலில் தனக்குள்ள ஆசையினால் குளிப்பதையும் சாப்பிடுவதையும் கூட மறந்து தொழிலிலேயே கண்ணாய் இருப்பார்கள். தச்சனுக்குத் தன் வேலையிலுள்ள ஆர்வத்தைப்போல் அவன் வேலை செய்யும் பொருளைவிடச் சிறந்த பொருளான உன் மனத்தூய்மையில் உனக்கு அதிக ஆர்வம்

இல்லையே! நாடகக்காரனுக்குத் தன் நடனத்திலுள்ள மனப்பற்று அளவுகூட உன் நன்மையில் உனக்கு இல்லையே! உலோபிக்குப் பணத்திலுள்ள ஆசையள வும் ஸ்துதிப்பிரியர்கள் பிறர் புகழ்ந்து பேசுவதை விரும்பும் அளவும்கூட உனக்கு உன் கடமையில் கருத் தில்லையே! இவர்கள் தத்தம் நோக்கங்களிலே வைத் திருக்கும் பற்றினால் உண்ணுவதையும் உறங்குவதை யும்கூட மறந்துவிட்டுத் தாம் வேண்டும் பொருளை அடைவதிலேயே கருத்தாக இருப்பார்கள். இவர்கள் விரும்பும் பொருள்களைக் காட்டிலும் உன்னுடைய கடமை உனக்குப் பெரிதாகத் தோன்றவில்லையா?

41. பிறன் ஒருவனுக்கு ஒரு நன்மை செய்தால் அதைக் கணக்கில் குறித்துக்கொண்டு, பிறகு, சிலர் அதற்குப் பதில் எதிர்பார்ப்பார்கள். சிலர் இப்படிச் செய்யாராயினும் தாம் செய்த உதவியை நினைவில் வைத்துக்கொண்டு, உதவி பெற்றவனைக் கடனாளி யாகவே பாவிப்பார்கள். ஆனால் வேறு சிலர் தாம் செய்த உதவியை நினைக்கவும் மாட்டார்கள். கொடி முந்திரி அதன் பருவ காலத்தில் நல்ல பழம் கொடுத்த பின், அதைப்பற்றி மறுபடியும் சிந்திக்காது. தன் இயல்புக்கு இயையத் தன்னால் உதவக் கூடியதை உதவிவிட்டு, பிறகு, அதைப்பற்றிக் கருதாது. குதிரை ஓடுவதும் இப்படித்தான். நாயும் இவ்வாறே வேட் டைக்குப் போகும். தேனீயும் தேனைச் சேர்ப்பது இப்படியே. இத்தன்மையையுடைய மனிதனும் ஓப்புர வறிந்து உதவியபின் அதைப்பற்றிப் பிறருடன் பேசான். தான் முன்பு ஈன்ற பழங்களைப் பற்றி நினையாமல் மறுபடியும் கொடிமுந்திரி அடுத்த பருவத் தில் பழம் தருவதுபோல், இவனும் உதவி செய்தபின்,

மறுபடியும் தான் செய்யக்கூடிய வேறு உதவியைப் பற்றியே நினைப்பான்.

42. நோயாளிக்கு மருந்தும் பத்தியமும் வைத்தியன் நியமிப்பதுபோல், தெய்வம் மனிதர்களுக்குக் கஷ்டம் அளிக்கும். நோயும், அங்கவீனமும், பொருள் நஷ்டமும் இவைபோன்ற எல்லாச் சம்பவங்களையும் விசுவரூப ஈசுவரனால் இவ்வாறு இடப்பட்ட வைத்திய நியமங்களாகவே கருத வேண்டும். உடலின் நோய் தீருவதற்காக வைத்தியன் சொல்லும் பத்தியம் உடலின் தனி உறுப்பொன்றுக்குக் கஷ்டமாகவே இருக்கலாம். அதைப்போல், உலக நடைக்கு வேண்டிய சம்பவங்கள் தனிமனிதனுக்குத் துன்பங்களாகவே, தோன்றலாம். உலகம் முழுவதும் ஓர் உடல். எல்லோருடைய உடல்களும் சேர்ந்து ஓர் உலக உடலாகிறது. எல்லாக் காரண காரியங்களும் சேர்ந்து உலக காரண காரியமாகிறது. அதுதான் உலகம். அதுதான் விதி என்று நீ எண்ணுவது. இது என் விதி ஆயிற்றே என்று வெறுப்பது உலகத்திற்கு உலக வைத்தியன் நியமித்த ஒரு பத்தியத்தை வெறுப்பது போலவே யாகும். விவேகமுள்ள ஒருவன் வைத்தியனுடைய கட்டளைகளைச் சந்தோஷமாய் ஒப்புக்கொள்ளுவது போலவே விதியையும் ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும். மருந்து கசக்கும்; பத்தியம் கஷ்டமாய்த்தான் இருக்கும். ஆனால், நோய் தீருமென்று அதை ஒப்புக்கொள்ளுகிறோம். உன் உடலின் நோயைத் தீர்க்க எவ்வாறு விரும்புகிறாயோ, அவ்வாறு உலகம் முழுவதும் திரண்ட ஓர் உயிராகக் கருதி, அதன் நன்மையையும் விரும்பு. கஷ்டமாகத் தோன்றினாலும் விதியாக வந்ததைச் சந்தோஷமாய் ஒப்புக்கொள்ளக் கடவாய். அது

உலக நலத்திற்காக உலகப் பிரகிருதி செய்துகொண்ட மருந்தே யாகும்.

ஆகவே, உனக்கு எது நேரிடினும், அதை நீ மனக் குறைவின்றி ஒப்புக்கொள்ள இரண்டு காரணங்கள் இருக்கின்றன. முதலாவது: உனக்கென்று ஏற்பட்ட சம்பவம் இது. நீ எந்தக் காரண காரியப்பரம்பரையி லிருந்து உண்டானயோ, அதில் ஒன்றுபட்டு இணை பிரியாத சம்பவம் ஆகும் இதுவும். ஆகையால் இதை நீ ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும். இரண்டாவது: எல்லா ஜீவராசிகளின் க்ஷேமத்திற்கும் உலகம் வளர்ந்து பரிபூர்ணமாவதற்கும் தனிமனிதர்களைத் துன்புறுத்து வதுபோல் தோன்றும் சம்பவங்கள் உண்டாகின்றன. ஒன்ருக அமைக்கப்பட்ட இந்த உலகத்தில் ஒரு பாகத்தை வெட்டிப் பேதித்தால் அதன் சுகமும் அழ கும் குறையும். உலக அமைப்பில் நடக்கும் ஒரு விஷயத் தைக் குறித்து நீ அதிருப்தியடைவது ஒரு பாகத்தை வெட்டிப் பேதிக்கும் தோஷமே யாகும். இயற்கைத் தருமத்திற்கு இடையூறு செய்த குற்றமே யாகும்.

43. எப்போதேனும் அறநெறியிலிருந்து விலகி வழுவினயானல், கெட்டேன் என்று முயற்சியை விட்டுவிடாதே. அறவழிக்குத் திரும்பி வந்து சேர்வாயாக. மொத்தத்தில் யோக்கியனக வாழ்க்கை நடத்தினேன், நான் பாக்கியசாலி என்று மகிழ்வாயாக. வழிதப்பித் திரும்பும்போது, குழந்தைகள் வெறுப் புடன் பள்ளிக்கூடம் போவதுபோல் நடக்காதே. கண் வலியில் கஷ்டப்படுகிறவன் குளிர்ச்சியான மருந்துகள் சந்தோஷமாகக் கண்களின்மீது போட்டுத் துடைத் துக்கொள்ளுவது போலும், காயப்பட்டவன் ஒத்தடம் போட்டுக்கொள்ளப்போவது போலவும், சந்தோஷத்

துடன் அறவழிக்குத் திரும்புவாயாக. மனதில் சாந்தியடைய மெய்யறிவை நாடு. மெய்யறிவைவிட வேறு எந்த சாதனமும் மனிதனுக்கு அதிக சுகம் தர முடியாது.

44. சித்து, சடம் இவ்விரண்டின் சேர்க்கையால் நான் உண்டாயிருக்கிறேன். இரண்டில் எதுவும் சூனியமாக அழிந்துபோகாது. சூனியத்திலிருந்து உண்டாகவில்லை. ஆகையால், சூனியமாய்ப் போகமுடியாது. இந்த உடலின் ஒவ்வொரு பகுதியும் அழிந்து விகாரப்பட்டு உலகத்தில் வேறு ஒரு பொருளில் சேர்ந்து பயன்பட்டுப் போகும். மறுபடி அவ்வுருவமும் மாறி வேறு பொருள்களாகும். இப்படி அனந்த காலமும் பயன்படுத்தப்படும். இவ்வாறு அல்லவோ நான் என்கிற இந்த உடலும் உயிரும் மற்றப் பொருள்களிலிருந்து உண்டானது. அழிவென்பது கிடையாது. முந்தியும் அனந்த காலம், பிந்தியும் அனந்த காலம் உலகத்திலுள்ள உருவங்கள் மாறிக்கொண்டே வரும். பிரளய காலங்களிலும் கற்பங்களிலும் உலகம் முடிவாவதாக வைத்துக்கொண்டாலும்—அதாவது எல்லா உருவங்களும் சேர்ந்து பிரளய காலத்தில் ஓர் உருவாகி அதனின்று மறுபடி உலகம் உண்டானாலும்—இந்த உண்மைக்கு அது விலக்கு ஆகாது.

தத்துவங்கள் தம் வழியே செல்லும். ஒன்றிலிருந்து ஒன்று நியாய விதிப்படி செல்லுமே ஒழிய, அதன் போக்கை நம் இஷ்டப்படி மாற்ற முடியாது. தம் வழியைப் பிடித்துக்கொண்டு நேராகச் செல்லும். இதனால்தான் நேர்மை என்பது தரும வாழ்க்கைக்குப் பெயர். வழி பிறழாமல் தத்துவ முறைப்படி நடப்பதே தருமம்.

ஒரு மனிதனிடம் வந்துசேரும் பொருள்களைப் பற்றி அவை அவனுடைய பொருள்கள் என்று சொல்லுவது பிழை. அவனது என்றால் அவனுடைய பிரகிருதியில் ஒரு பாகமாக இருக்கவேண்டும், அல்லது அந்தப் பிரகிருதியின் முடிவாக இருக்க வேண்டும். பொருள்களுக்கும் மனிதனுக்கும் என்ன சம்பந்தம்? பொருளை வெறுக்க வேண்டியது மில்லை. பற்றுதல் கொள்ளவும் வேண்டியதில்லை. மனிதனுடைய நன்மையும் தீமையும் அவற்றில் இல்லை. பொருள்களினின்று மனவேறுபாடின்றி ஒதுங்கிய அளவு மனிதன் விடுதலை அடைகிறான். தானே பொருள்களை நீக்கினாலும் சரி, அவன் முயற்சியின்றி வேறு காரணங்களினால் பொருள்கள் தன்னை விட்டுப்போனாலும் சரி, மனநிலை கலங்காமல் நின்றால், அது விடுதலைக்கு உதவியாகும்.

45. எந்தப் பொருள்களை நீ இடைவிடாமல் சிந்திக்கிறாயோ, அவற்றின் தன்மையை உன் மனம் அடைகிறது. சாயத்தில் தோயும் துணியைப் போல், உள்ளத்திலுள்ள எண்ணங்களில் தோய்ந்த ஆன்மா நிறம் மாறும். ஆகையால், உயிர் உள்ளவரையில் நல் வாழ்வு நடத்த முடியும் என்பதைப் போன்ற எண்ணங்களை எப்போதும் எண்ணுவாயாக. எந்தப் பதவியிலும் நல்வாழ்வு வாழலாம்; அரண்மனை வாழ்க்கையிலும்கூட ஒருவன் உண்மை வாழ்வு வாழ முடியும். ஒரு பொருள் எதற்காகச் சிருஷ்டிக்கப்பட்டதோ அதற்கு இசைய அதன் இயற்கையும் அமைக்கப்பட்டு வளரும். அதுவே அதன் தருமம்; அதுவே அதன் நன்மையும். எனவே, அறிவுள்ள மனிதனுடைய நன்மை ஒப்புரவறிந்து செய்தலே; அதற்காகவே அவன் ஜன்மம். ஜீவனற்ற பொருளைவிட உயி

ருள்ளவை சிறந்தவை. உயிருள்ளவைகளில் அறிவுள்ள பிராணிகள் சிறந்தவை. பிராணிகளின் நன்மைக்காக ஜீவனற்றவை நிருமாணிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அறிவுள்ள பிராணிகள் தமக்குள் ஒருவருக்கு ஒருவர் பணி செய்து பயன்பட்டு வாழ்வதற்காகப் பிறந்திருக்கிறார்கள்.

46. முடியாதது ஒன்றை எதிர்பார்ப்பது அறியாமை யாகும். ஆகையால் துராத்மாக்கள் தங்களுடைய இயற்கைக்கு மாறாய் நடந்துகொள்ளுவார்கள் என்று எதிர்பார்க்க வேண்டாம்.

47. எந்த ஸ்தூலப் பொருள்களாலும் ஆத்மா பாதிக்கப்படுவதில்லை ; ஆத்மாவிடம் சென்று அதைத் தீண்ட ஸ்தூலப் பொருள்களுக்கு வழியில்லை. அவைகளால் ஆத்மாவை அசைக்கவாவது நடத்தவாவது முடியாது. ஆத்மாவானது பூரண சுவாதீனம் படைத்திருக்கிறது. தன்னைத் தானே நடத்திக்கொள்ளும். வெளியில் நிற்கும் பொருளைப்பற்றியும் நிகழ்ச்சிகளைப்பற்றியும் நாம் என்ன எண்ணம் உள்ளத்தில் கொள்ளுகிறோமோ அதுவேதான் ஆத்மாவை பாதிக்கும். பொருள்களே அதைப் பாதிக்க முடியாது.

48. உலகத்தில் அறிவுள்ள பிராணிகளாகிய மனிதர்களுக்கு நன்மை செய்வதும், அவர்கள் செய்வதைப் பொறுப்பதுமே நம்முடைய கடமையாகும். இந்தக் கடமையைப் பொறுத்த மட்டில் அவர்கள் மனிதர்கள். ஆனால், நாம் செய்யவேண்டிய கருமங்களுக்கு இடையூறு செய்துவரும் மனிதர்கள் சடப் பொருளகளைப்போல் ஆவார்கள். வெயில், மழை, காற்று அல்லது துஷ்ட மிருகங்களைப்போல் அவர்களைக் கருத வேண்டும். சடப்பொருள்களைப்போலவே

அவர்களும் என் முயற்சிக்கு இடையூருவார்கள். அவர்கள் செய்யும் தீமைகள் சடப் பொருள்களால் உண்டாகும் இடையூறுகளைப் போலவே என் உள்ளத்தின் சக்தியையாவது சுபாவத்தையாவது பாதிக்கக் கூடாது. சடப் பொருளின் தடையினுல் அப் பொருளின்மேல் சினம் கொள்ளுவதில்லை. அதைப் போலவே இடையூறு செய்யும் மனிதர்களை வெறுக்கக் கூடாது. தடைக்குத் தகுந்தவாறு முயற்சியை மாற்றிக்கொண்டு வேறு வேறு வழிகளில் என் கருத்தை நடத்த எனக்குச் சக்தியுண்டு. தன் கருமத்தை நிறைவேற்றுவதற்காக எந்த இடையூறையும் தனக்கு ஒரு சாதனமாகவே மாற்றிக்கொண்டு, வெற்றியடைய ஆத்மாவுக்குச் சக்தியுண்டு.

49. பராசக்தியின் சிறப்பு என்ன? எல்லாப் பொருள்களையும் தனதாக்கிப் பயன்படுத்திக்கொண்டு எல்லாப் பொருள்களையும் தன் ஆட்சிக்குள் அடக்கி ஆளும் தன்மையே அதன் சிறப்பு. அவ்வாறே உனக்குள்ளும் எது சிறந்த அம்சம் என்பதையும் ஆராய்ந்து பார். உன் உள்ளத்தில் ஆட்சிபுரியும் பொருளும் உலகத்தை ஆண்டுவரும் பொருளும் இரண்டும் ஒரு இனம். அவை வேறு அல்ல. இரண்டும் ஒன்றே. உலகப் பொருள்களை யெல்லாம் தனதாக்கிப் பயன்படுத்தும் பரம்பொருள் உனக்குள்ளும் இருக்கிறதல்லவா? அதுவே உன் உடல் வாழ்க்கையையும் நடத்துகிறது.

50. ஊரைக் கெடுக்காத ஒன்று ஊரானுக்கு கேடாகாது. எந்த விஷயத்திலும் இந்த உண்மையை நினைவில் வைத்துக்கொள்ள வேண்டும். என்னுடைய ஊருக்கு இதனுல் துன்பமில்லை அல்லவா? அப்படி

யாயின் எனக்காக நான் ஏன் வருந்த வேண்டும்? ஒருவனுடைய செயல் ஊருக்கே துன்பம் தருவதாயின் அவன் அவ்வாறு ஏன் செய்தான்? அவன் எதைத் தவருக உணர்ந்தான்? இவ் விஷயங்களை விசாரித்தல் தகும். சினங்கொள்ளுவதில் பயனில்லை.

பொருளின் மறைவும் அழிவும் என்ன வேகத்துடன் நடைபெறுகிறது என்பதை அடிக்கடி சிந்திப்பாயாக. பிரபஞ்சமே ஒரு நதிப்பிரவாகம் போல் ஓடிச் செல்கிறது. எதுவும் நிலையில்லை. எத்தனை மாறுதல்கள்! எவ்வளவு விசை! நாம் நிற்கும் நிலை என்ன? முந்தித் தீர்ந்த காலம் அநாதியும் அளவிறந்ததுமானது; வருங் காலமும் எல்லையற்றது. திறந்து அகன்ற அதன் வாயில் அனைத்தும் விழுந்து அழிந்து போகும். இப்படி அளவும் எல்லையுமற்ற இரண்டின் மத்தியில் ஏதோ கஷ்டம் வந்தது என்று துயரப்படுகிறோம், கவலைப்படுகிறோம். முந்தியும் பிந்தியும் ஆதியந்தமற்ற அகண்ட கால அளவுகள் கிடக்க, மத்தியில் வரும் இந்த அற்பங்களைப் பொருள்படுத்துவது என்ன அறியாமை!

51. எப்போதும் நினைவில் வை: சர்வ வியாபகமான பொருளில் நீ எவ்வளவு அற்பமான பகுதி? பிரபஞ்சத்தில் நீ எவ்வளவு சிறிய பாகம்? அனந்தமான யுகங்களில் எவ்வளவு க்ஷண மாத்திரம் உன் ஆயுள்? உலகத்தின் சம்பவங்களில் உன் வாழ்வு ஒரு அணு மாத்திரம். இதை நினைவுக்குத் தந்துகொண்டால், உனக்கு நிகழும் சுகதுக்கங்களைப் பொருட்படுத்த மாட்டாய்; சமநிலை யடைவாய்.

52. எனக்கு ஒருவன் தீங்கா செய்தான்? அவனுக்கல்லவோ அது துன்பம்? பிறனுடைய தீச்

செயல் என்னை என்ன செய்யும்? அவனுடைய மனோ விருத்தியும் அவனுடைய முயற்சியும் அவனைத் தாக்கும். நன்மையோ தீங்கோ அவனுக்குத்தான் நேரிடும். நான் என்ன செய்ய வேண்டும் என்று என்னுடைய ஆத்மா எண்ணம் ஊட்டுகிறதோ, அதை நான் செய்கிறேன். நான் அடைய வேண்டும் என்று உலகத்தை நடத்தும் தெய்வம் எனக்கு எதைத் தருகிறதோ, அதை நான் அடைகிறேன். பிறனுடைய தீங்கு என்னைத் தாக்காது.

உ

53. தேவர்களுள் ஒருவனாக வாழ். ஒவ்வொருவனுடைய உள்ளத்திலும் ஈசுவரனுடைய அம்சம் குடி கொண்டிருக்கிறது. அதுவே உள்ளிருந்து நமக்கு அறிவூட்டி, வழிகாட்டி எப்பொழுதும் நம்மைக் காத்துவருகிறது. வாழ்வில் வந்ததைத் திருப்தியுடன் ஏற்றுக் கொண்டு, எல்லாக் காரியங்களிலும் உள்ளத்திலுள்ள தெய்வம் காட்டும் வழியில் நடப்பதே மனிதன் வானவர்களுடன் வாழ்வதாகும்.

54. ஒருமைப்பட்டு வாழ்வதே உலகத்தின் தருமம். சிருஷ்டியில் ஒன்றுக்கொன்று பயன்படவும் ஒன்றோடொன்று இணங்குமாறும் அனைத்தும் அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. கீழ்நிலைப் பொருள்கள் ஒன்றை ஒன்று தாங்கும்படி அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன என்பதை எளிதில் கண்டுகொள்ளுகிறோம். இதைப் போலவே மேல்வகைப் பிராணிகளாகிய நாமும் ஒன்றுபட்டு வாழ அமைக்கப்பட்டிருக்கிறோம் என்பதை உணர வேண்டும்.

உன் நெஞ்சை நீ கேள்: இதுவரையில் நீ எவ்வாறு நடந்துகொண்டாய்? தெய்வம், தாய் தந்தையர், சகோதரர்கள், மனைவி, குழந்தைகள், குருக்கள், உபாத்தியாயர், சிநேகிதர்கள், பந்துக்கள், வீட்டு வேலைக்காரர்கள் இவர்களிடமெல்லாம் எப்படி நடந்துகொண்டாய்? நான் இதுவரையில் எவர் பாலும் அநியாயம் செய்யவில்லை, தகாத பேச்சும் பேச வில்லை என்று உண்மையாகச் சொல்ல இயலுமா? அவ்வாறு நடந்துகொண்டாயா? நீ வாழ்ந்த வாழ்க் கையை முற்றிலும் நினைவுக்குத் தந்துக்கொள். எவ்வளவு பொறுத்தாய்? துக்கத்தைப் பொருள்படுத் தாமலும், சுகத்தைப் பற்றிக்கொள்ளாமலும், சம நிலையிலிருந்து வந்தாயா? எந்த அளவுக்கு அவ்வாறு இருந்தாய், எவ்வளவில் தவறினாய்? எத்தனை ஆசை களைவிட்டு விலகினாய்? எத்தனை தீமைக்கு நீ நன்மை செய்து கடனைத் தீர்த்தாய்? உன்னுடைய உலக வாழ்க்கை முடியும் காலம் வந்ததே, இதை எல்லாம் கணக்கு எடு.

55. இந்திரியங்கள் விரும்பும் விஷயங்கள் நிலை யற்றவை. ஐம்பொறிகளால் அடையக்கூடிய அறிவு ஐயமும் பிழையும் கொண்டது. உயிரும் இரத்த ஓட்டம்தான்; இப்படியானால் எதற்காக இந்த உலக கத்தில் வாழ்ந்திருக்க வேண்டும்? நல்ல கீர்த்திக் காகவா? நிலையாமையும் அறியாமையும் நிறைந்த இந்த உலகத்தில் கீர்த்திதான் என்ன பொருள்? அதற்கு மேலென்ன இருக்கிறது? முடிவோ, மறு பிறப்போ, அதுவரையில் என்ன கடமை? தேவர்களை வழிபடு தலும், துதித்தலும், மனிதர்களுக்கு உதவுதலும், அவர்கள் செய்ததைப் பொறுத்தலும், செய்யக்

கூடாதவைகளைச் செய்யாமல் தன்னைத்தான் அடக்கலுமே. உன்னுடைய சிறிய உடலும் உயிரும் உன்னுடையன. அவற்றைத் தவிர மற்றவை யெல்லாம் உன் ஆதீனமில்லை. உன்னுடைய கவலைக்குப் பொருளல்ல.

56. அறவழியில் நின்று எண்ணமும் செயலும் ஒழுங்கு தவறாமல் இருந்தால் உன் வழி எளிதேயாகும். ஆத்மாவைச் சாந்தப்படுத்தக் கூடியது உள்ளத்துக்கு வெளியில் எதுவும் இல்லை. நடுநிலைமை தவறாத மனமும் செயலுமே ஆத்மாவுக்குச் சிறந்த இன்பம். அதற்கு மேல் எதையும் அது வேண்டாது.

57. இது நான் செய்த ஒரு குற்றமா? அல்லது நான் செய்த குற்றத்தின் பயனா? இது பொது வாழ்க்கைக்குத் துன்பம் உண்டாக்குமா? இல்லையாயின், இதைப்பற்றி நான் ஏன் சஞ்சலப்பட வேண்டும்?

58. உன் கடமையை ஆற்றுவதில் வெயிலையும் குளிரையும் பார்க்காதே; தூக்கத்தையும் பார்காதே. பிறர் போற்றுவதையும் தூற்றுவதையும் கவனிக்காதே. உயிர் போவதையும் பொருட்படுத்த வேண்டாம். இறப்பதுங்கூட மனிதன் செய்யும் கருமங்களில் ஒன்றுதான். உயிர் துறப்பதையும் சரியாகச் செய்து முடிக்க வேண்டும்.

எதையும் ஊடுருவிப்பார். எதிலும் ஒரு சிறப்பான குணமிருக்கும. பொருள்களில் மறைந்துகிடக்கும் நன்மையைக் கவனிக்காமல் விட்டுவிடுவது எளிது. அந்தக் குற்றத்திற்கு இடம் கொடுக்க வேண்டாம்.

59. பிறர் செய்த தீமைக்குத் தகுந்த பிரதி அவரைப்போல் நாமும் செய்யாதிருத்தலே.

60. கடவுளை மனதில் எப்போதும் வைத்துப் பிறருக்கு உபகாரமாக வாழ். உனக்கு இன்பம் தருவதும், மனத்தில் அமைதி யுண்டாக்குவதும் இது ஒன்றே. உலகத்தோடு ஒத்துப் பிறருக்கு உபகாரமாய் வாழ்வதில், ஒன்று முடிந்ததும் உடனே மற்றொன்று செய்யத் தொடங்கு. இடைவிடாமல் ஒப்புரவறிந்து செய்தலே, சந்தோஷம்; அதுவே ஓய்வு.

61. அதிருப்தி ஏன்? எதுவும் இயற்கை அமைப்புக்கு இசையத்தான் முடியும். அதுவன்றி வேறு வழி ஏது? மற்றெந்தத் தத்துவத்திற்குப் பொருள்கள் இசைந்திருக்க முடியும்?

62. உலகமானது அறிவில்லாத அணுக்களின் தற்செயலான கலப்பாய் இருக்கலாம்; அல்லது தெய்வத்திற்கு அடங்கி ஒழுங்கும் ஒற்றுமையும் பொருந்தியதாக இருக்கலாம். இவ்வுலகம் தெய்வத்தின் ஆதீனமற்று ஒழுங்கும் பயனுமற்றதாயின், அதில் இருக்க வேண்டும், இருக்க வேண்டும் என்று ஏன் இன்னும் ஆசைப்படுகிறேன்? எப்போது சாம்பலாவேன் என்பது தவிர, வேறு என்ன கவலை வேண்டும்? அதற்கும்தான் ஏன் கவலை? நான் என்ன செய்தபோதிலும், செய்யாதபோதிலும் உடல் சிதைவடைந்து முடிவில் மண்ணோ, சாம்பலோ ஆவது நிச்சயம்.

அப்படியல்ல, தெய்வம் உண்டு, ஒழுங்கு உண்டு, அமைப்புண்டு என்றால் உலகத்தை நடத்தும் தெய்வத்திடம் விசுவாசமும் பக்தியும் வைத்து அமைதியடை.

63. நேர்ந்த சம்பவங்களினால் உன்னுடைய மனம் அமைதி கெட்டால் எவ்வளவு சீக்கிரம் முடி

யுமோ அவ்வளவு சீக்கிரம் மறுபடி அமைதியை உள்ளத்தில் ஏற்படுத்திக்கொள். ஒரு கணமும் தாமதிக்க வேண்டாம். இவ்வாறு கவனித்து வந்தால் அதுவே பழக்கமாகி, சாந்த சித்தம் கலையாமலே இருக்கும்.

64. நான் எண்ணுகிற எண்ணமாவது செய்யும் காரியமாவது குற்றம் என்று பிறன் ஒருவன் எனக்கு அறிவுறுத்துவானானால், உடனே மாற்றிக்கொள்ளுவேனாக. குற்றத்தை எடுத்துக்காட்டினவனுக்கு நன்றியும் செலுத்துவேனாக. நான் நாடுவது உண்மையைத்தான். உண்மையினால் எக்காலத்திலும் ஒருவன் துன்ப மடைந்தது கிடையாது. உண்மையைப் புறக்கணித்து அஞ்ஞானத்தி லிருந்துகொண்டு தன்னைத் தான் மோசம்செய்துகொள்ளுகிறவனே கேடுறுவான்.

65. நான் என் கடமையைச் செய்து முடிப்பேனாக; பிற விஷயங்களை நான் கவனிக்காம லிருப்பேனாக. எனக்கு இடையூறுகும் காரணங்களை இரு பகுதியாகப் பிரித்துக்கொள்ளலாம். ஒரு பகுதி அறிவற்ற பொருள்கள். மற்றொரு பகுதி அறிவுள்ள மனிதர்களில் வழி தப்பியவர்களும், அறியாதவர்களும். இரு பகுதியினிடமும் சினங்கொள்ளுவது தகுதியல்ல.

66. அசேதனப் பொருள்களிடமும் பகுத்தறிவில்லாத பிராணிகளிடமும் அறிவுள்ள நீ பெருந்தகைமையோடு நடந்துகொள். மனிதர்களுடன் உபகாரஞ்செய்து ஒத்து வாழ்வாய். எல்லா விஷயங்களிலும் தெய்வத்தை வணங்கி நடப்பாய். இவ்வாறு எத்தனை காலம் செய்து வருவேன் என்று கவலைப்பட வேண்டாம். ஏழரை நாழிகை இப்படி அறநெறி வழுவாது நின்றாலும் போதும்.

67. மரணம் வந்ததும் உலகத்தை ஆண்ட சிகந்தர் சக்ரவர்த்தியும் அவன் குதிரைக்காரனும் ஒரே நிலைமையை அடைந்தார்கள். அனைத்திற்கும் காரணமாய் நிற்கும் பரம்பொருளில் இருவரும் சேர்ந்துவிட்டார்கள். அல்லது இருவரும் ஒரேவிதமான அணுக்களாகச் சிதறிப் போனார்கள்.

68. மார்க்கன் என்ற உன்னுடைய பெயரை எழுதுவது எப்படி என்று ஒருவன் கேட்டால், அவனுக்குச் சாவதானமாய் ஒவ்வொரு எழுத்தாக எழுதிக் காட்டுவாய் அல்லவா? அதை எழுதத் தெரியாதவர்கள்மேல் கோபித்துக்கொண்டு கூப்பாடு போடுவாயா? அவ்வாறே இவ்வுலகத்தில் ஒவ்வொரு சமயத்தில் ஏற்படும் கடமையும் பல அம்சங்கள் கூடி உண்டாகும். இதை நினைவில் வைத்துக்கொண்டு பதட்டமில்லாமல் கோபம் காட்டுபவரிடம் கோபம் கொள்ளாமல் உன்னுடைய கருமத்தைப் பொறுமையுடன் செய்.

69. ஒருவன் தன் காரியம் தன் சுதந்திரம் என்று கருதக்கூடிய விஷயங்களில் தன் சுகமும் லாபமும் தேடித் தன்னிஷ்டம் போல் செய்கிறான். அதைத் தடுக்க உனக்கென்ன உரிமை? பிழையைச் செய்தான் என்று ஒருவன்மேல் சினங்கொள்ளுவது இத்தகைய அவனுடைய சுதந்திரத்தைத் தடுப்பதே ஆகுமல்லவா? தன் லாபத்தைக் கருதித் தன் அறிவுக்கிசைய அவன் செய்வது பிழையாக இருக்கலாம். அப்படியாயின் சினங்கொள்ளாமல் பிழை செய்தவனுக்குப் பிழையைக் காட்டி அறிவுறுத்துவாயாக.

பொம்மலாட்டத்தில் பொம்மைகளை ஆட்டுவது போல், ஆசைகள் நம்மை ஆட்டுகின்றன. மனமானது

விவேகத்துக்குக் கட்டுப்படாமல் தன்னிஷ்டம்போல் இழுத்துச் செல்லுகிறது. தேகத்துக்காகப் பாடுபடுவதோ மகா தொந்திரவு. இந்தப் பாதைகளிலிருந்தெல்லாம் விடுபடுவதல்லவோ மரணம்?

உன்னுடைய ஆத்மா சாதாரண மனித ஆத்மாவாக இருப்பது மாறி, அரச ஆத்மாவாகப் போய்விடாமல் பார்த்துக்கொள். பழக்கதோஷத்தினால் நீயும்கூட கெட்டுப் போகலாம். ஆகையால் ஜாக்கிரதையாக இருக்க வேண்டும். சாதாரண மனிதத் தன்மையை இழந்துவிடாதே. சுயமரியாதையைக் காத்து, நெறி தவறாமல், யோக்கியதையை நழுவவிடாமல் நியாயத்துக்கும் தெய்வத்துக்கும் பயந்து நடந்துகொள். மக்களிடம் அன்பு காட்டு. கடமையைச் செய்வதில் தைரியத்தோடு இருப்பாய். தரும நூல்களில் நீ எதைக் கண்டாயோ அதன்படி நடக்கவே பார். வாழ்நாட்கள் அதிகமில்லை. அறத்திலிருந்து பிழையாத ஒழுக்கமும் மக்களுடன் ஒத்து வாழ்வதுமே வாழ்க்கையைப் பயன்பெறச் செய்வதற்கு வழி. எல்லாக் காரியங்களிலும் உன் தகப்பனார் அந்தோனியைக் குருவாக மனதில் அமைத்துக்கொண்டு, அவருடைய வாழ்க்கை முறையைப் பின்பற்றுவாயாக. எந்தக் காரியத்தைத் துவக்கினாலும் ஒரே நெறியைப்பற்றிச் சென்றார். சமநிலை தவறாமல் மனதைக் காத்துவந்தார். முகத்தில் எப்போதும் சாந்தம், எப்போதும் இன்சொல். உலகத்தார் புகழ்ந்து பேசுவதற்காகத் தன் தருமத்தை அவர் விடமாட்டார். அரசியல் விஷயங்களைத் தளராமல் கவனித்தார். எந்த விஷயத்தையும் ஐயம் தீர விசாரித்து மனதில் கொள்ளுவார். எந்தக் காரணத்தைக்கொண்டும் அரைகுறையாகத் தெரிந்துகொண்டு

திருப்தியடைய மாட்டார். அவரைப்பற்றி அக்கிரம மாகச் சிலர் குற்றம் சொன்னாலும், அதைப் பொறுப் பார். அவர்கள் பேரில் அதைக் குற்றமாகச் சொல்ல மாட்டார்; அவசரப்பட மாட்டார்; கோள் சொல்லும் மக்கள் பேச்சைக் கேட்க மாட்டார். மனிதர்களின் சுபாவங்களையும் நடத்தையையும் அறிந்துகொள்ளு வதில் எவ்வளவு நுட்பம்! பிறத்தியார் பேரில் பிழை போட மாட்டார். பயப்பட மாட்டார். வீண் சந் தேகம் கொள்ள மாட்டார். சாமர்த்தியமாக வாதிப் பதில் மகிழ்ச்சியடைய மாட்டார். உடுப்பு, உணவு, பரிவாரம், படுக்கை, வாசம் எல்லாவற்றிலும் எவ் வளவு எளிய வாழ்க்கை நடத்தினர்! வேலை செய்வ தில் சளைப்பதே கிடையாது. நண்பர்களிடம் பிறழாத நட்பு எப்போதும் வைத்துவந்தார். பேத அபிப் பிராயம் கொண்டவர்களிடமும் எதிர்த்துப் பேசின வர்களிடமும் சாந்தமும் பொறுமையும் காட்டினர். தான் கருதியதைக் காட்டிலும் மேலான முறையை யாரேனும் எடுத்துக்காட்டினல் அதைப்பற்றி எவ் வளவு மகிழ்ச்சியடைவார்! தெய்வ பக்தி படைத் திருந்தார். ஆனல், மூடர்களைப்போல் பேய்க்கும் பிசாசுக்கும் பயப்பட மாட்டார். அவரைப்போல் உன் வாழ்நாளை முடிக்கப் பார்.

70. எனக்குள்ளது ஒரு உடலும் ஒரு மனமும். இந்த உடலோ அறிவற்ற வஸ்து. மனம் சேர்ந்தா லொழிய அதற்கு இன்ப துன்பம் கிடையாது. மனமோ தன் செயலே அல்லாமல் வேறு எதுவும் அதைப் பாதிக்காது. தன் செயலைப் பொருந்தின அளவு மனதிற்குப் பூரண சுதந்திர முண்டு. அதிலும் நிகழ் காலமே அதற்குக் காலம். இறந்த காலமும்

வருங் காலமும், மனதைத் தீண்டாதவை. கழிந்ததும் வருவதும் நிகழும் எண்ணமாக வடிவங்கொண்டு மனதிற்குள் வந்தால் ஒரு பொருளாகக் கணக்கிடலாம். அவ்வளவே.

71. ஆசியாவும் ஐரோப்பாவும் பிரபஞ்சத்தில் எவ்வளவு அற்பமான பாகம்? மகா சமுத்திரங்களின் நீரெல்லாம் சேர்ந்தாலும் பிரபஞ்சத்திற்கு ஒரு துளி அளவே யாகும். நிகழும் காலமும் அதில் நிகழும் நிகழ்ச்சிகள் அனைத்தும் ஊழிகாலத்திற்கு எம்மட்டுமாகும்? நீளமும் அகலமுமற்ற ஒரு புள்ளி மாத்திரமே யாகும். உலகத்திலுள்ள எல்லாப் பொருள்களும் முழுமுதற் காரணத்திலிருந்து உண்டானவை. அல்லது அவ்வாறு உண்டானவைகளிலிருந்து உண்டானவை. காட்டிலுள்ள துஷ்ட மிருகங்கள், விஷம், முள், கல் முதலிய துன்பம் தருபவை அனைத்தும் அழகும் பெருமையும் பொருந்திய பரம் பொருளிலிருந்தே உண்டானவை. எந்தப் பொருளை நாம் வழிபடுகிறோமோ அது வேறு, துன்பம் தரும் இவை வேறு என்று எண்ணி, இவற்றை வெறுக்காதே. எதைக் கண்டாலும் அதற்கு முதற் காரணமான பரம்பொருளைச் சிந்திப்பாயாக.

72. உலகத்திலுள்ள சகல பொருள்களையும் ஒன்றாகத் தொடுத்திருக்கும் தொடர்பைப்பற்றி அடிக்கடி சிந்தித்துப்பார். ஊன்றிப் பார்த்தால் உலகத்திலுள்ள எல்லாப் பொருள்களும் ஒன்றோடொன்று இணைக்கப்பட் டிருக்கின்றன வென்பதையும், எல்லாவற்றுள்ளும் ஒரு உடன்பாடு அமைந்திருக்கிற தென்பதையும் உணரலாம். ஒன்றோடொன்று தொடர்பில்லையேல் தோற்றம் காட்டினு

லும் உண்மையில் தொடர்பு நீங்காமல் நிற்கின்றன. எல்லாப் பொருள்களிலும் இடைவிடாத உடன்பாடு இருந்துவருகின்றது.

73. ஏதேனும் ஒரு கருவி, ஆயுதம அல்லது பண்டம் ஆகியவற்றை ஒருவன் செய்தால் அது தொழிலுக்குத் தக்கதா என்று பார்த்து அமைத்துவிட்டுப் பிறகு அதன்கூட நிற்க மாட்டான். அதன் சக்தியினாலேயே அது பயன்பட வேண்டும். ஆனால், இயற்கைப் பண்டங்களோ அப்படியல்ல. அவைகளை உண்டாக்கிய சக்தி அவைகளுக்குள் எப்போதும் மறைந்து நின்றுகொண்டு அதனதன் பயனைப் பரிபூரணமாக்கும். ஆகையால் பராசக்தி உனக்குள்ளும் இருந்துகொண்டு வேலை செய்துவருகிறது. அந்த சக்திக்கு இசைய நடந்துகொண்டாயானால், அந்தர்யாமியாய் நிற்கும் பரம்பொருள் உன்னால் ஆகவேண்டியதை எளிதில் உண்டாக்கிக்கொள்ளும்.*

74. இன்பமும் துன்பமும் உன் மனதுக்குள் உன் வசத்திலேயே இருக்கின்றன. புறத்தில் ஒன்றுமில்லை. புறத்தில் சுகத்திற்கும் துக்கத்திற்கும் காரணம் உண்டென்று எண்ணுவாயானால், அதன் பயனாக, தெய்வத்தைக் குறைகூறுவாய்; ஜனங்களையும் துவேஷிப்பாய், நியாயத் தவறாயும் நடப்பாய். அவ்வாறின்றி, இன்பமும் துன்பமும் உன் உள்ளத்தின் ஆதீனமே; உள்ளத்தின் எண்ணங்களே அவைகளுக்குக் காரணம் என்று உண்மையை அறிந்து நடந்தாயானால், கடவுளைக் குறைகூறவும் மனிதர்களை வெறுக்கவும் காரணம் இராது.

---

* ஸ்ரீ பகவத்கீதை 9-வது அத்தியாயம் 4-10

75. உலகத்திலுள்ள அனைவரும் சேர்ந்து ஒரு கூட்டமாகத்தான் உழைத்து வருகிறோம். ஆனால், சிலர் அறிந்து உழைக்கிறார்கள்; சிலர் தங்களுக்குத் தெரியாமல் தெய்வத்தின் கருத்தை நிறைவேற்றி வருகிறார்கள். சிலர் உறங்கி உணர்வின்றிக் கிடப்பதுங்கூட உலகத்தின் பொது உழைப்பாகும். அவரவர் வழியில் அவரவர் இந்த உலகக் கூட்டுறவில் சேருகிறார்கள். உலக நடையை எதிர்ப்போரும் இடையூறு செய்பவர்களும் நாசம் செய்ய முயலுபவர்களுங்கூட உலக நடைக்கு வேண்டியவர்களே. மற்றவர்கள் உழைத்துச் சேவை செய்கிறார்கள். இவர்கள் எதிர்த்துச் சேவை செய்கிறார்கள். உலகத்தை ஆளும் பராசக்தி எல்லோரையுமே தன் கருவிகளாகக் கொள்ளுகிறது. நீ முடிவு செய்ய வேண்டியது எத்தகைய கருவியாவது உனக்கு நலம்? எதிர்த்துச் சேவை செய்வாயா? அல்லது அறிந்து உடன்பட்டுச் சேவை செய்வாயா?

76. தெய்வம் என் தனி நலத்தைப்பற்றிக் கவனித்து வருகிறதோ இல்லையோ என்று கவலைப்படுகிறேன். எனது நலத்தைப்பற்றித் தெய்வம் கவனிக்கும் என்று நான் நம்பினால், பிறகு நான் ஏன் கவலைப்பட வேண்டும்? தெய்வத்திற்கு யோசனை கூற வேண்டுமா? எனது நலமும் பொது நலமும் தெய்வத்திற்கு முற்றிலும் தெரியும். என் உண்மை நலனுக்குக் கேடு இழைப்பதில் தெய்வத்திற்கோ உலகத்திற்கோ என்ன நன்மை? என்னைப்பற்றித் தெய்வத்திற்கு நினைப்பில்லை யென்றாலும் உலகத்தின் நன்மையைப்பற்றியாவது கவனித்தே யிருக்க வேண்டும் அல்லவா? அதன் காரணமாக, எனக்குத் துன்பம் நேரிட்

டால் அதை நான் தலைமேற்கொண்டு அனுபவித்தல் வேண்டும்.

77. தெய்வம் நம்மைப்பற்றிக் கவனிப்பது பொய் யென்றே வைத்துக்கொள்ளுவோம். எது எனக்கு நன்மை தரும் என்பது கேள்வி. என் இயற்கைத் தருமத்தின்படி நான் இருப்பதே எனக்குப் பயன் தரும் என் இயற்கைத் தருமம் ஒப்புரவறிந்து செய் தலே. மார்க்கனுக்கு ஊர் ரோமாபுரி. மனிதனுய்ப் பிறந்த எனது தேசம் உலகமே. ரோமாபுரிக்கும் உல கத்திற்கும் எது நலனோ, அதுவே மார்க்கனுக்கும் நலன்.

78. இறந்துபோனவர்களை அடிக்கடி சிந்தனையில் வைத்துக்கொள். எத்தனை தொழிலில் ஈடுபட்டோர் எத்தனை ஜாதியைச் சேர்ந்தோர் மாண்டு கவலை யற்றுக் கிடக்கிறுர்கள்? இவர்கள் இறந்தால் ஏதாவது துன்பம் உண்டா? மாண்டு போனவர்களின் பேரையுங்கூட யாரும் நினைப்பதில்லை. அவர்களுக் குத்தான் என்ன துன்பம் நேரிட்டது? இவ்வுலகத்தில் அடையக்கூடிய மேன்மை ஒன்றே: சத்தியமும் நடு நிலைமையும் கொண்டு வாழ்வதும் பொய்யரிடமும் அநீதி செய்பவரிடமும் வெறுப்பின்றி அன்புடன் நடந்துகொள்ளுவதுமே. அதன் பிறகு இறந்தால் என்ன நஷ்டம்?

79. ஜனங்களுக்கு அறிவுறுத்தி அவர்களைத் திருத்து. அவர்களுடைய விருப்பம் நியாயத் தவறு யிருந்தால் அதை நிராகரித்து நியாயமாய் நடந்து கொள். உன் சொல்லைக் கேளாமல் அவர்கள் மிருக பலம் உபயோகித்து உனக்கு இடையூறு செய்து, உன் காரியம் நிறைவேருதபடி செய்தால், அதற்காக

வருந்தாதே. மனதைச் சாந்தப்படுத்திக்கொண்டு அவர்கள் செய்யும் இடையூறுகளை உன் மனஉறுதிக்குக் கருவியாகக் கொள். முடியாத ஒரு காரியத்தை நீ செய்ய முடியாது. உன்னாலான முயற்சியேதான் உன்னுடைய கடமை. அதை நீ செய்தவுடனே உன் எண்ணம் நிறைவேறிற்று என்றே சொல்லலாம்.

80. எந்த விஷயமாயினும் நாம் இஷ்டப்பட்டால் அது மனத்தில் பிரவேசிக்காமலே செய்துகொள்ள முடியும். அதைப்பற்றி நினைக்காமலே இருப்பது நம்மால் கூடும். நாம் இடங்கொடுத்தாலல்லது புறப்பொருள்கள் மனத்திற்குள் செல்ல வழியில்லை. கோட்டை வாயிலின் சாவி நம்முடைய கையில் இருக்கிறது.

81. தேனீக்களைப் பார். தங்கள் கூட்டத்திற்கு உதவாததை ஒரு தனி ஈயானது தனக்கென்று நாடாது.

82. காமாலை நோயாளிக்குத் தேன் கசக்கும், வெறி நாய் கடித்தவர்களுக்கு நீரைக் கண்டால் பயம். நோயின் பயனாக உண்டான இத்தகை நிலைகளைக் கண்டு கோபித்தல் தவறாகும். பித்த விஷத்தைக் காட்டிலும் அறியாமை என்னும் விஷத்தின் வேகம் குறைவா? அதன் காரணத்தினால்தானே மனிதன் தவறான எண்ணம் கொள்ளுகிறான்? நான் அவனைக் கண்டு சினம் கொள்ளலாமா?

83. உன் ஆத்ம இயற்கைக்கு உடன்பட்டு நீ நடப்பதை யாரும் தடுக்க முடியாது. உனக்கு நேர்வதெல்லாம் உலக அமைப்பின் கருத்துக்கு இசைந்ததே. ஆகையால், விதியைக் கண்டு வருந்தாதே. நேர்ந்தது எவ்வாறாயினும், அதை யொட்டி நீ செய்ய வேண்டியது எதுவோ, அதைச் செய். உள்ளத்தின் சமநிலை இழக்காதே. உன் இன்பம் உன் ஆதீனமே.

84. ஒரு வேலையைச் செய்யப் புகுந்தால் இது உன்னால் செய்ய முடியுமா? அல்லது உன் சக்திக்கு மீறியதா என்று யோசித்துப்பார். உனக்குள்ள சக்தியைத் தெய்வம் கொடுத்த கருவியாகக் கருதி உபயோகப்படுத்து. உன் சக்திக்கு மீறியதாகத் தோன்றினால் நீ பின்னின்று, தகுந்த வேறொருவனைச் செய்யவிடு. இப்படி விடுவது அறத்திற்கு மாறாயின் விடவேண்டாம். இல்லையேல், வேறொருவனைத் துணையாகக் கொண்டும், உன் அறிவைக்கொண்டும் அவனையும் செய்யச் செய்து உலகத்திற்கு உபகாரமாகச் செய்து முடிப்பாய். தனியாகவாவது துணைகொண்டாவது நீ செய்யும் எக் காரியமும் உலகத்திற்குப் பயன்படுமாறு இருக்க வேண்டும்.

85. வருங்காலத்தைப்பற்றி மனம் கலங்காதே. வருவன வரும்போது, இப்போதுள்ள அறிவை அப்போதும் செலுத்தி உன் கடமையை ஆற்றலாம். ஆகையால், முன்னரே கவலைப்பட வேண்டியதில்லை.

86. உலகத்திலுள்ள எல்லாப் பொருள்களும் ஒன்றோடொன்று நெருங்கிய முறையில் இணைக்கப் பட்டிருக்கின்றன. இத் தொடர்பு தெய்விகமான சம்பந்தம். எல்லாப் பொருள்களும் ஒன்றோடொன்று கலந்தது; எதுவும் தனிப்பட்டதல்ல. உலகமெல்லாம் ஓர் உடன்பாடு. சகலமும் சேர்ந்து ஒரு ஜீவ அமைப்பு; எல்லாம் ஒரு பிரகிருதி; ஒரு நியமம்.

87. அறிவுள்ளவனுடைய இயற்கைக்கு இசைந்ததும் அறிவுக்கு இசைந்ததும் ஒன்றே ஆகும். அறிவுள்ளவன் இயற்கையும் அறிவுக்கு அதி தெய்வமும் ஒன்றேயாகும்.

88. மனிதர்கள் ஒருவருக்கொருவர் ஓர் உடலின் பல உறுப்புகள் போலாவார்கள். ஒன்ருக வாழவே மனிதர்கள் இருப்பது. அவர்கள் இயற்கையும் இதற்கே இசைந்திருக்கிறது. மனிதவர்க்கம் என்னும் உடலில் நீ ஓர் உறுப்பு என்று அடிக்கடி சிந்திப்பாயாக. இது உன் மனதில் நன்ருகப் பதியவேண்டும். மனிதர்களில் நானும் ஒருவனுக இருக்க, என் உயிரும் வாழ்வும் வேறு என்று நினைத்தேனுனல் உபகார வாழ்க்கையில் எனக்கு இன்னும் முழுமகிழ்ச்சி இல்லையென்பது விளங்குகிறது. பிறருக்குச் செய்யும் ஒரு கடமையாக உபகாரம் செய்கிறேனே யொழிய, அப்படிச் செய்வது, எனக்கே உபகாரம் என்பதை இன்னும் அறியவில்லை.

89. எது நேரிடினும் என்ன? என் உடலை அது தாக்குமே யன்றி என் மனதைப் பாதிக்காது. எது தாக்கப்படுகிறதோ அதற்கல்லவோ கவலை? என் எண்ணத்தில் அது துன்பமாளுலொழிய என்னை அது என்ன செய்யும்? அதைத் துன்பமாகக்கொள்ளுவதும் கொள்ளாம லிருப்பதும் என் சுதந்திரம்.

90. யார் எது செய்தாலும், எது சொன்னுலும் நன்றே செய்யக் கடவேன். பொன்னும் மரகதமும் யார் எது சொன்னுலும் எது செய்தாலும் அவை தம் நிறமோ அழகோ மாறுமா?

91. அதிசீக்கிரத்தில் எல்லாவற்றையும்விட்டு நீ மறைந்துபோவாய். உன்னைவிட்டும் எல்லாம் மறைந்து போகும். இதை நன்ருக உணர்ந்தாயா?

92. தீங்கிழைத்தவனிடமும் அன்பு செய்வது உன் தருமம். உன் உறவினன் தவறு செய்வதற்குக் காரணம் அறியாமை. மனம் ஒவ்வாமல்தான் தவறு

செய்கிறான். இருவரும் விரைவில் இறந்து போவீர்கள். தவிர உனக்கு ஒரு தீங்கும் நேரிடவில்லை. உன் ஆத்மாவுக்கு அவன் செயலினால் ஒரு கேடும் நேரிடவில்லை. உன் குணம் மாறினாலன்றி ஒரு துன்பமும் நீ அடையவில்லை. இதை மனதில் வைத்தாயானால் தீங்கு செய்தவனிடம் அன்பு காட்டுதல் எளிதாகும்.

93. மெழுகைக்கொண்டு பொம்மை செய்வது போல், இயற்கைச் சக்தியானது, பிரகிருதிப் பொருளிலிருந்து சகல பதார்த்தங்களையும் உருவாக்குகிறது. ஒன்றை அழித்து உடனே அதன் பொருளிலிருந்து வேறு பண்டத்தை உண்டாக்குகிறது. இப்போது ஒரு குதிரை; பிறகு, அது ஒரு செடியாக மாறும் பிறகு, அது ஒரு மனிதனில் போய்ச் சேரும். பிறகு, வேறொன்றாகும். ஒவ்வொன்றும் கொஞ்ச காலம் பிழைத்திருக்கும். ஒரு பெட்டியைச் செய்தால் பெட்டிக்குச் சுகமா? பெட்டியை மரத் துண்டாகப் பிரித்துப் போட்டால் அதற்குத் துயரமா? பெட்டியின் உதாசீனத்தைப் போல் நீயும் உன் மரணத்தைப்பற்றிக் கவலையற்று இருக்க வேண்டும். அதுவே ஞானமாகும்.

94. உனக்கு ஒருவன் பிழை செய்தால் உடனே அவன் எதைக் குறித்து இப்படிச் செய்தான்: எதை விரும்பி, அல்லது எதை ஒழிக்க எண்ணி இவ்வாறு செய்தான் என்று சிந்தித்துப்பார். இவ்வாறு ஆராய்ந்து பார்த்தாயானால் அவனுக்கு இரங்குவாய்; சினங்கொள்ள மாட்டாய். அவன் எதை நலமாகக் கருதித் தனக்காக விரும்புகிறானோ அதை நீயும் உனக்காக விரும்புகிறாய்; அல்லது அதைப்போல் வேறொன்றை விரும்புகிறாய். ஆகையால், அவன் பிழையைப் பொறுப்பது உன் கடமை. ஒரு வேளை

உன் முதிர்ந்த அறிவால் நீ அவன் விரும்பும் பொருளைப் பொய் யென்றும், அவன் வெறுப்பதைத் துன்பமல்ல வென்றும் கண்டுகொண் டிருப்பாயேல், அவனுக்கு அத்தகைய மெய்யறிவு கிடையா தென்று அவன்மீது இரக்கம்கொள்ள வேண்டும் அல்லவா?

95. உன்னிடம் இல்லாத ஒரு பொருளின்மேல் ஆசைகொள்ளாதே. உன்னிடம் இருக்கும் சிறந்த பொருள்களை நினைத்துப் பார்த்து மகிழ்ச்சி யடைவாய். அவை இல்லாதிருந்தால் அவற்றை எவ்வளவு அவாவுடன் தேடியிருப்பாய் என்பதை யோசித்துப் பார். இவ்வாறு சிந்தித்து, இருப்பதைக் கொண்டு மனதைத் திருப்தி செய்துகொள். ஆனால், ஓர் எச்சரிக்கை. இவ்வாறு சிந்தித்து நீ அடைந்திருக்கும் பொருள்கள்மீது வரம்புமீறிய பற்று உண்டாக்கிக் கொள்ள வேண்டாம். அவைகளை இழக்க நேரிட்டால் அதிகத் துன்பப்படுவாய்.

96. புலன்களை உள்நோக்கித் தியானம் செய். நடுநிலைமைகொண்ட மனத்திற்குத் தியானத்தில் திருப்தி உண்டாகும்.

97. மரணம் என்பது என்ன? உடலில் உடலைத் தவிர வேறு ஒன்றும் இல்லையாயின், அணுக்கள் சிதைவுபடுதல்தானே. உயிர் என்பது வேறாயின் அதுவும் வேறு உடலுக்குச் செல்லும்; அல்லது முடிவடைந்தாலும் என்ன?

98. நோய் என்பது என்ன? பொறுக்க முடியாததாயின் உயிர் நீங்கும். பிறகு நோய் இல்லை. மனத்தைத் தனக்குள் செலுத்தி அடக்கிக்கொண்டால் அமைதி யடையலாம். உடலைப் பாதிக்கும் நோயால் ஆத்மாவுக்குத் துன்பம் இல்லை. மனத்தை

வசப்படுத்தி நோயைவிட்டுத் தனித்து நிற்கச் செய்தால், அதை நோய் துன்புறுத்தாது. உடலுக்குத் தனி உணர்ச்சி இல்லை.

99. அனந்த காலத்தையும் பிரகிருதிப்பொருளையும் நோக்கும் விசாலமான அறிவைப் படைத்தவனுக்கு, மனிதனுடைய வாழ்நாள் பெரிதாகத் தோன்றுது. அத்தகையோனுக்கு இறப்பதில் ஒரு துயரமும் இல்லை.

100. நலம் புரிவதும் நிந்தனைக்கு ஆளாவதும் அரசர்களுடைய இரு பெரும் பாக்கியம் போலும்.

101. தேகபலத்தில் உன்னை ஒருவன் வெல்லலாம். ஆனல், ஒப்புரவு, அடக்கம், பொறுமை, சினம் காத்தல் இவைகளில் தோல்வியடையாதே.

102. புலன்களை உன் உள்ளத்திற்குள் உள் நோக்கிப் புகட்டு. உன் உள்ளமே வற்ருத நீர் ஊற்று. வெட்ட வெட்ட நன்மையுண்டு.

103. யாருடைய புகழ்ப் பேச்சை நீ விரும்புகிருய்? அவர்கள் அறிவு எத்தகையது? சிந்தித்துப் பார். மனிதர்களுடைய எண்ணங்களும் செயல்களும் அவரவர்களுடைய அறிவுக்கு ஏற்றபடி இருக்கும். அவர்களுமே பிழை செய்யும்போது மனமொவ்வாமல் தான் செய்கிருர்கள். மனமொவ்வாமல் அவர்கள் செய்வதைப் பெரும் குற்றமாகக் கருத மாட்டாய். அவர்களுடைய பாராட்டுதலையும் ஒரு பொருட்டாக மதிக்க வேண்டாம்.

௰

104. உள்ளம் மகிழ்ந்து எவனும் உண்மையை விட்டுப் பொய்யில் இறங்க மாட்டான். அப்படியே

நீதி, நியாயம், அன்பு முதலியவைகளும்; இதை எப்போதும் மறவாமல் நினைவில் வைக்க வேண்டும். அப்போது பிழை செய்தவர்களிடமும் தயையுடன் நடப்பாய்.

105. உன் தீவினையினின்று நீ தப்புவது உன் கையில் இருக்கிறது. பிறர் தீவினையிலிருந்து தப்புவது உன் கையில் இல்லை. ஆயினும், எது சாத்தியமோ அதைச் செய்ய மாட்டாய்; எது அசாத்தியமோ அதைச் செய்ய முயலுவாய். இது என்ன கேலிக் கூத்து!

106. உபகாரம் செய்வது, உபகாரம் பெறுவது இவை இரண்டன்றி, மூன்றாவது ஒரு பொருளை ஏன் தேடுகிறாய்? செய்த நன்மைக்கு மூடர்கள்தான் நன்மதிப்பும் கைம்மாறும் நாடுவார்கள்.

107. உபகாரம் பெறுவதில் யாருமே அலுப்படைய மாட்டார்கள். பிறருக்கு உபகாரம் செய்வதினால் அல்லவோ உன் சுபாவ தருமத்தை நீ காப்பாற்றுவாய்? அது உனக்கே செய்துகொண்ட உபகாரமாகும். ஆகவே, பிறருக்கு உபகாரம் செய்வதில் அலுப்பு அடையாதே. அது உபகாரம் பெறுவதேயாகும்.

108. பராசக்தி உலகத்தை ஒழுங்குடன் உண்டாக்கி யிருக்கிறது. சகலமும் அந்த ஒழுங்கின் படியே நடைபெறுகிறது. எல்லாம் உலக அமைப்புக்கு அனுகூலமாகவே நடைபெறும். ஆகையால், மனக்கலக்கம் அடையாதே. சில காலம் கழிந்தபின் நீ இருக்கப்போவ தில்லை. புகழ்பெற்ற உன் முன்னோர்கள் எப்படி மாண்டு மறைந்தார்களோ, அப்படியே, நீயும் ஆவாய் என்பதை நினைவில் வைத்துக்

கொள். எந்தக் கருமம் இப்போது செய்ய வேண்டுமோ அதைக் கவனித்துச் செய்வாய். நலம் புரிவதும், மனித சுபாவத்திற்கு இசைந்து நடப்பதுமே உன் இயற்கைத் தருமம். இதை மறவாமல், உன் செயல்கள் எக்காரணத்திலும் அத் தருமத்தினின்று பிறழாமல் இருக்குமாறு பாதுகாப்பாய். உன் பேச்சும் அவ்வாறே நீதிவழுவாது இருக்கட்டும். ஆனால், அன்பும் அடக்கமும் கொண்டு, பொய் வேஷமின்றிப் பேசுவாயாக.

109. நெறிதவறாதவனுக்கு மனத்தில் எப்போதும் மகிழ்ச்சி யிருக்கும். நெறிதவறாமல் இருப்பதற்கு மனத்தைக் காக்க வேண்டும். ஐயமும் பொய்யும் கொண்ட கருத்துக்களை ஒழித்து உலகத்திற்கு உபகாரம் செய்வதிலேயே மனதைச் செலுத்தித் தன் ஆதினத்தில் இல்லாத புறப்பொருளில் விருப்பும் வெறுப்பும்கொள்ளாமல், உலகப்போக்கில் எது நேரிடினும் மனக்குறை கொள்ளாமல் இருக்கும் சுபாவத்தை வளர்த்துவந்தால், அறிவுள்ளவன் நெறி தவற மாட்டான்.

110. செடியிலுள்ள இலை தனக்கு வேண்டியதைப் பெற்று வளர்கின்றவாறு, பரம்பொருள் என்னும் செடியில் ஒரு இலையாகிய நீயும் பாதுகாக்கப்பட்டு வருகிறாய். மர உணர்ச்சியும் அறிவுமில்லாத நீ எந்தப் பரம்பொருளின் இலையாக இருக்கிறாயோ அப் பொருள் கட்டுப்படாதது; வரம்பெற்ற சுதந்திரமும் அறிவும் நீதியும் கொண்டது. ஒவ்வோர் உயிருக்கும் ஆயுள், பொருள், பாக்கியம், ஆற்றல், முயற்சி, சமய சந்தர்ப்பம் இவைகளைச் சமமாகவும் தக்கபடியும் அது கொடுக்கும். சமம் என்றால் ஒவ்

வொரு பகுதியும் சமமாக இராது. ஆனல், எல்லாம் ஒருமித்துப் பார்த்தால் சமம் தெரியும்.

111. உன்னுடைய மற்ற அலுவல்களிஞலோ, அல்லது வேறு காரணத்திஞலோ நூல்களே ஆராய்ந் தறிய உனக்கு அவகாசம் இல்லேயாஞலும் பிறருக்கு அருவருப்பு உண்டாகாதபடி நீ நடந்துகொள்ளுவ தற்கு என்ன தடை? இன்ப துன்பங்களால் உன் மனம் கலங்காம லிருக்கக் காலம் போதாதா? பொய்ப் புகழை நாடாம லிருக்க முடியவில்லேயா? அறிவினர் களேக் கண்டும், நன்றியறிவில்லாதவர்களேக் கண்டும் சினங்கொள்ளாமல் அவர்கள் செயலேப் பொருட் படுத்தாமல் இருக்க நூல்கள் எதற்கு?

112. இறந்துபோனல் உலகத்தைவிட்டு நீங்குவாய் என்று நினேக்காதே. மாறி வேறு உருவமாய் மறு படியும் உலகத்தில் அமைவாய். உன் உடலிலுள்ள தாதுக்கள் அனேத்தும் பிரிந்து மீண்டும் வெவ்வேறு பொருளில் சேரும். அந்தத் தாதுக்கள் உன்னுடைய தென்று இப்போது நீ எப்படி நினேக்கிருயோ, அப்படியே உலகத்திற்குத்தான் அவை சேர்ந்தவை. மாறிப்போய் வேறு பொருள்களில் சேர அவைகளுக்கு ஆட்சேபணே யில்லே. நீ மட்டும் ஏன் ஆட்சேபிக் கிருய்? ஆட்சேபிக்கும் உரிமையும் என்ன?

113. எது செய்தாலும் மனிதர்களுக்கு உபகார மாகச் செய்வேணுக. எனக்கு எது நேரிடினும் அதைத் தெய்விக மென்று ஏற்றுக்கொள்ளுவேணுக. அனேத் திற்கும் காரணமான ஆதிமூலத்திலிருந்து வந்த தென்று எதையும் நலஞகவே கருதுவேன்.

114. கருமத்தோடு கருமத்தை யொட்டி உயிர் வாழ்வை ஒழுங்காக நடத்து. ஒவ்வொரு தருமமும்

இவ்வாறு உன் உயிர்க் கட்டிடத்தில் நேர்மையுடன் சேருவதில் திருப்தியடைவாயாக. இப்படிச் செய்வதில் உனக்கு ஒருவரும் தடை செய்ய முடியாது. தடை எவ்வளவோ உண்டு என்பாய். நியாயம், தெளிவான புத்தி, அறிவு இவை உன் ஆதீனம். கருமம் செய்யும்போது யாரேனும் தடை செய்தால் அத்தடையைக் கண்டு வருந்தாமல், சூழ்நிலையிலுள்ள அசேதனப் புறப்பொருள்களில் அதையும் ஒரு பகுதியாகக் கருதி, சம சித்தத்துடன் எது சாத்தியமோ அதைச் செய்யப் புகுவாய். எடுத்த ஒரு நல்ல காரியத்தைச் செய்து முடித்தால் பிறருடைய தடைகளினால் முடியாமற்போனால் அந்தக் கருமத்திற்குப் பதில் உடனே செய்யத் தகுந்ததும் உன் வாழ்வின் தருமத்திற்கு இசைந்ததுமான வேறொரு கடமை தானாகவே உன் முன்வந்து நிற்கும்.

115. உலகப்போக்கில் நடந்ததைப்பற்றி மனக் குறைப்பட்டுக்கொண்டு வருந்துதல், அல்லது உலக நலனுக்கு மாறுபாடாக நடந்துகொள்ளுதல் இவ்வாறு செய்தாயானால் உலகத்திலுள்ள ஒற்றுமையைக் கெடுத்து உலகத்தினின்று வேறாய்ப் போனவன் ஆவாய். கையோ, காலோ, தலையோ வெட்டுண்டு உடலினின்று வேறுபட்டுக்கிடக்கிறதைப் பார்த்திருக்கிறாயா? அவ்விதமே ஆவாய். நீ உன் செயலால் உலகத்தின் ஓர் உள் அங்கமாக நீ படைக்கப்பட்டாய். அதை மதியாமல் வெட்டுண்டாய். சரி. வெட்டுண்டபோதிலும் மறுபடியும் சேர்ந்து ஒன்றாகும் திவ்விய சக்தி உனக்கு உண்டு. கடவுள் வேறு எந்தப் பொருளுக்கும் வெட்டுண்டபின் மறுபடியும் ஒன்று சேரும் சக்தியைக் கொடுக்கவில்லை. ஆனால், மனித

னுக்கு மாத்திரம் ஆண்டவன் இந்தச் சக்தியைக் கொடுத்திருக்கிறான். வேருய் வெட்டுண்டாலும் மறுபடியும் ஒன்றாகக்கூடி வளர்ந்து முன்போல ஆகும் சக்தி மனிதனுக்கு உண்டு.

116. நான் எங்கே போனால் என்ன? எங்கிருந்தால் என்ன? என் உள்ளத்தி லிருக்கும் தெய்வம் என்னைவிட்டு நீங்காது. அந்தத் துணையைக்கொண்டு என் தருமத்தின்படி நான் நடந்துகொண்டேனால் என் உள்ளத்தில் சாந்த சித்தம் நிலைக்கும். இவ்வாறிருக்க, ஏதேனும் ஒரு விபத்து நேர்ந்தவுடனே உள்ளம் கலங்கி, இயற்கை மாறி, நடுங்கி, அலைந்து பயந்து, ஏங்கிக் கையை நீட்டுவது தகைமை யாகுமா? மனநிலையைக் காப்பதற்குமேல் எந்தப் பொருள் உளது?

117. வெள்ளரிக்காய் கசக்கிறதா? எறிந்து விடு. வழியில் முள்ளா? அந்த வழியைவிட்டு நீ தள்ளிப் போ; போதும். இப்படிக் கசக்கும் காய் ஏன் இருக்கிறது? முள் எதற்காக உலகத்தில் தோன்றியது? என்ற கேள்விகள் கேட்காதே. மரத்தச்சு, அல்லது தோல்வேலைப் பட்டறையில் ஒருவன் போய் இங்கே எதற்காக இவ்வளவு குப்பையும் உபயோகமற்ற துண்டுகளும் சீவல்களும் என்று சொன்னால் சிரிப்பார்கள் அல்லவா? அதுபோல் பிரகிருதியை ஆராய்ந்து அறிந்தவர்கள் உன்னைக் கண்டு சிரிப்பார்கள். தச்சனுக்குத் தன் வேலைக்கு உதவாத குப்பையைப் போட இடமுண்டு. ஆனால், உலகத்துக் குப்பையைப் போட உலகத்தைத் தவிர்த்து வேறு இடமில்லை அல்லவா? ஆனால், பிரகிருதியின் அதிசயத்தைப் பார்! போட இடமில்லாத தன் குப்பை

யும்கூடப் புதிய புதிய பொருள்கள் உண்டுபண்ணிப் பயன்படுத்திப் பழையனவற்றையும் புதியனவாக்கி, முதுமையை இளமையாக்குகிறது. தன் பட்டறையில் இடமில்லை. உபகரணங்கள் போதாது, வேலைத் திறமை போதாது என்பது பிரகிருதிக்குக் கிடையாது. எதற்கும் இடமுண்டு! எதற்கும் பயனுண்டு!

118. பிரகிருதியின் ஒருமைப்பாட்டை அறியாதவன் தன் ஊரை அறியாத மூடனுவான். பிரகிருதியின் ஒழுங்கில் தன் கருமம் இன்னது என்பதை அறியாதவன் தன்னையும் பிரகிருதியையும் இரண்டையும் அறியாதவனுவான். தன் இயற்கைத் தருமத்தையும் பிரகிருதியின் ஒருமைப்பாட்டையும் அறியாமல் போனுல், தான் எதற்காக இருக்கிருன் என்பதை அறிய மாட்டான். ஒன்றும் அறியாத பலர் போற்றுவதை நாடியும், தூற்றுவதை அஞ்சியும் வாழ்பவனுடைய மடமையை என்னென்று சொல்லுவது?

119. எங்கும் பரவியிருக்கும் காற்றைச் சுவாசித்து வாழ்ந்தால் மாத்திரம் போதாது. எங்கும் பரந்திருக்கும் சித்பொருளையும் உட்கொண்டு வாழ்வாயாக. உயிருள்ளவனுக்கு, சுவாசிக்க எங்கும் காற்று இருப்பதுபோலவே, அறிவுள்ளவன் உட்கொண்டு வாழ, இந்தச் சித்பொருளும் சர்வ வியாபகமாக இருக்கிறது.

120. என் உயிரும் உடலும் வேறு. அயலான் உயிரும் உடலும் வேறு. அப்படியே என் உள்ளம் வேறு. அவன் உள்ளம் வேறு. நாம் அனைவரும் சேர்ந்து வாழுமாறு நம்மைக் கடவுள் படைத்திருந்தாலும் அவனவன் உள்ளத்தின் ஆதீனம் அவனவனுக்கு

உண்டு. இப்படி இல்லாவிடில் அயலான் ஒருவன் தீய வழியில் சென்ருல் அது எனக்குத் தீங்கு இழைக்கும். இது ஒழுங்காகாது. அவனவன் நன்மையும் தீமையும் அவனவன் ஆதீனமே.

121. சூரியனுடைய கிரணங்கள் நாலா பக்கமும் வீசிப் பரவினுலும் அதன் பிரகாசம் குறைந்துபோவதில்லே. இருட்டறைக்குள் ஒரு துவாரத்தின் வழியாய் வரும் வெளிச்சத்தைப் பார். அது நேராகப் பாயும். அதற்கு ஏதாவது தடையாளுல் அதன் மேலேயே தங்கும். அவ் விடத்தைவிட்டு நகராது. உன் மனத்தின் போக்கும் எண்ணங்களும் அவ்வாறே இருக்க வேண்டும். தளராத நல்லெண்ணம் இருக்க வேண்டும். நேராய்ச் செல்ல வேண்டும். தடையைக் கண்டால் அதன்மேல் சூரிய வெளிச்சம் தங்குவதுபோல் உன் மனமும் தங்க வேண்டும். பலாத்காரமும் கொடுமையும் கூடாது. தடையைக் கண்டு வெறுப்பு அடையாமல் அதன்மேல் பிரகாசித்துக் கொண்டே இருக்க வேண்டும். வெளிச்சம் ஊடுருவிச் செல்லவிடாமல் ஏதேனும் தடுத்தால் அது அதன் குற்றமே அன்றி, பிரகாசிக்கும் கிரணங்களின் தவறு அல்ல.

122. மரணத்தைக் கண்டு அஞ்சுகிறவன் எதைக் கண்டு அஞ்சுகிருன்? உயிரும் உணர்ச்சியும் இல்லாமல் போய்விடுவதைக் கண்டா? அல்லது புதிய உயிரும் புதிய உணர்ச்சிகளும் வரும் என்ற பயமா? உணர்ச்சி அற்றுப்போவதாளுல் எந்த விதமான துக்கமும் இல்லாமல் இருக்கலாமே? புதிய உயிரும் புதிய உணர்ச்சிகளும் வருமாயின் அதனுல் என்ன நஷ்டம்? புதுப்பிக்கப்படுவதில் மர்ணம் ஏது?

123. ஒருவருக்கொருவர் உபகாரம் செய்து வாழுமாறு கடவுள் நம்மைப் படைத்திருக்கிறார். ஆகையால், குற்றங்களைத் திருத்த வேண்டும்; அல்லது பொறுக்க வேண்டும்.

124. மக்களைக் கடவுள் படைத்தது ஒருவருக் கொருவர் தக்கபடி உபகாரம் செய்துகொண்டு கூடி வாழவே. நீதி வழுவாமலும் ஒருவருக்கொருவர் தீங்கு செய்யாமலும் இருக்கவே. நெறிதவறி நடப் போன், பல தேவதைகளை ஆராதித்தாலும், தேவாதி தேவனை பரமேசுவரனை வணங்காதவனே யாவான். உண்மை பேசாதவனும் தெய்வத் துரோகி யாவான். பரம்பொருள் உண்மை வடிவம். பொருள்கள் தத் தம் உண்மை நிலையில் நெருங்கிய பரஸ்பரத் தொடர் புடன் அமைந்து உலகம் நடைபெறுகிறது. உண்மை தவறினால் அந்த அமைப்புக்குப் பெரிய இடையூறு கும். ஈசுவர நிர்மாணத்திற்கு விரோதமாகும்.

பிரகிருதி என்பது உண்மை. உண்மை என்பது பிரகிருதி. பிரகிருதியே உண்மைக்கு மூலாதாரம். ஆகவே, ஒருவன் மனப்பூர்வமாகப் பொய் பேசி வஞ் சனையும் அநீதியும் செய்தானானால், அவன் நிச்சய மாய்த் தெய்வத் துரோகி யாவான். வேண்டாது பொய் பேசுகிறவனுங்கூடப் பிரகிருதி சுபாவத்திற்கு மாறுபாடாக நடந்து உலகத்தின் ஒழுங்குக்குக் குறைவு உண்டாக்குவதால், அவனும் அப்படியே தெய்வத் துரோகி யாவான். தன்னை அறியாமல் உண்மையி லிருந்து தவறுகிறவன், மெய்யும் பொய்யும் பகுத்தறி வதற்கு வேண்டிய அறிவும் வழியும் படைத்திருந்தும், அதைப் புறக்கணித்து உண்மையை அறியக்கூடாமல் தன்னைத் தானே மோசம் செய்துகொண்டு, தெய்வ

சிருஷ்டியில் ஒழுங்கினையும் கலகமும் உண்டாக்கு கிறான்.

இன்பத்தையே நலனாகக் கருதித் துன்பத்தினின்று தப்பப் பார்க்கிறவனும் தெய்வபக்தி இல்லாத வன் ஆவான். பல துஷ்டர்கள் சுகமும் செல்வமும் அனுபவித்து வந்தும், நல்லோர் பலர் கஷ்டங்களுக்கு ஆளாகியும் இருப்பது கண்டு, நன்மை தீமைகளைத் தகுதிக்கு ஏற்றபடி உலகத்தில் புகுத்தவில்லை யென்று பாமரர்கள் கடவுளைப் பழிப்பார்கள். நன்மை தீமையின் உண்மை இயல்பை அறியாமை யால் இப்படி பழிக்கத் தோன்றும். துன்பத்தைக் கண்டு அஞ்சுகிறவன் இயற்கையில் இன்றியமையாத ஒரு சம்பவத்தைக் கண்டு அஞ்சுகிறவன் ஆவான். எவன் இன்பங்களை அதிகமாக நாடுகிறானோ அவன் அநீதி செய்யப் பின்வாங்க மாட்டான். இது நிச்சய மாய்த் தெய்வத் துரோகமாகும். ஆகையால், கடவுளி டம் பக்திகொண்டவன் உலகத்தில் எப்படி இன்ப துன்பம் என்ற இரண்டும் சமமாய் நிர்மாணிக்கப்பட் டிருக்கிறதோ, அப்படியே தன் வாழ்விலும் இன்ப துன்பம் இரண்டையும் சமாதானத்துடன் கருத வேண்டும். இன்பம்—துன்பம், பிறப்பு—இறப்பு, புகழ்ச்சி—இகழ்ச்சி இந்தத் துவந்துவங்களைச் சம உணர்ச்சியுடன் கருதாதவன் தெய்வ பக்தன் ஆக மாட்டான். உலக சிருஷ்டியில் இவ்விரு நிலைகளும் படைக்கப்பட் டிருக்கின்றன. பொருள்கள் சரிவர நிலைபெறவும் மாறவும் ஒன்றன்பின் ஒன்று தொடர்ந்து வரவும் அவைகளுள் சக்தி அமைக்கப் பட் டிருக்கிறது. அந்த சக்திக்கு வரம்பும் அமைக்கப் பட் டிருக்கிறது. அதன் பயனாக இன்பமும் துன்ப

மும், பிறப்பும் இறப்பும் இன்னும் மற்ற துவந்துவங்களும் உண்டாகின்றன. பிரகிருதிக்கு இன்றியமையாத இன்ப துன்பம் என்னும் இரு வகை நிலைகளும் நல்லோர் தீயோர் என்ற வேற்றுமை பார்க்காமல் உலகப்போக்கில் கலந்து வருகின்றன.

125. இறப்பது உலகத்தில் இன்றியமையாத நிகழ்ச்சி. அது கடவுள் நியதி; அதை வெறுக்காதே. பாலியப் பருவத்திலிருந்து வளர்ந்து யௌவனம் அடைவதுபோலவே, முடிவில் இறப்பதும் இயற்கையாக வரும். ஆகையால், அறிவுள்ளவன் மரணத்தை வெறுக்க மாட்டான். அசட்டை செய்யவும் மாட்டான். அதன் மெய்ப்பொருளை அறிந்து இயற்கைச் சக்திகளுள் ஒன்றாக அதை ஒப்புக்கொண்டு அதனை எதிர்பார்த்திருப்பான். தாயின் வயிற்றிலிருந்து குழந்தை பிறக்கும் நாளை எதிர்பார்ப்பதுபோலவே உன் ஆத்மா, அடைபட்டிருக்கும் இவ் வுடலிலிருந்து வெளியேறுவதை எதிர்பார்ப்பாயாக. இதற்கு மேல் இன்னும் ஒன்று உனக்குச் சொல்லுவேன். மரணத்தை மகிழ்ந்து உபசரித்து எதிர்கொள்ளக் காரணம் இருக்கிறது. எவர்மீதும் சினங்கொள்ளலாகாது. உண்மை எதைச் செய்தபோதிலும் பொறுக்க வேண்டியதுதான். அதுவும் உண்மை. ஆனால், உன்னைச் சுற்றியுள்ளவர்களுடைய மனோபாவமும் உன் மனோபாவமும் எவ்வளவு வேற்றுமை கொண்டவை? அவர்களுடைய தொடர்பை நீக்கிப் போவது நன்மையே யல்லவா? உயிருடனிருக்க ஆசைப்பட ஒரே ஒரு காரணம் இருக்கக் கூடும். தன்னைப்போல் மனோபாவமும் எண்ணங்களுங்கொண்ட சத் புருஷர்களுடன் கூடி வாழலாம் என்ற ஆசை

தான். ஆனால், எவர்கள் மத்தியில் நீ வாழ்க்கை நடத்த வேண்டி யிருக்கிறதோ அவர்கள் மனோபாவமும் உன் மனோபாவமும் இணக்கமின்றி எவ்வளவு பிணக்குகள் உண்டாகின்றன. "மரணமே சீக்கிரம் வா வா; இல்லையாயின் நானுங்கூட அறிவு இழந்து இவர்களைப்போலவே ஆவேன்" என்று மரணத்தை வருந்தி அழைக்க வேண்டி யிருக்கிறது அல்லவா?

126. எவன் பிறரிடம் நெறிதவறி நடந்து கொள்ளுகிறானோ, அவன் தனக்கே கேடு விளைவித்துக் கொள்ளுகிறான். எவன் பிறருக்கு அநீதி செய்கிறானோ அவன் தன் சுபாவத்தைத் தீமையாக்கிக் கொண்டு தனக்கே அநீதி செய்துகொள்கிறான்.

127. மூன்று போதும்: மெய்யறிவுடன் எண்ணங்களை மனதில் கொள்ளுவது; பிறருக்கு உபகாரமான செயல்களைச் செய்வது; தன் ஆதீனமில்லாமல் நிகழும் நிகழ்ச்சிகளைச் சந்தோஷமாக அங்கீகரிப்பது. கழிந்தவற்றை நினையாமலும் வருபவைபற்றிக் கவலைகொள்ளாமலும் அவ்வப்போது இம் மூன்றையும் கவனித்தால் போதுமானது.

128. எல்லா உயிர்களும் காண்பதும் சுவாசிப்பதும் ஒரே வெளிச்சம், ஒரே காற்று, நிலைத்து நிற்க எல்லா உயிர்களுக்கும் ஒரே பூமி. ஓர் உயிர் பல பகுதிகளாகப் பிரித்து வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதை சிந்தித்தால், பகுத்தறிவுள்ள மனிதர்களின் ஆத்மாக்களும் ஒரு பரமாத்மாவின் கூறுகளே யாகும் என்பதை உணரலாம்.

129. பிரகிருதிப் பொருள்கள் எல்லாம் தத்தம் இனத்துடன் சேர்வது இயல்பு. மண்ணின் இயல்பு கொண்ட பொருள்கள் நிலத்தோடு சேர்ந்துபோக

விரும்பும். நீரின் இயல்பு உள்ள பொருள் எல்லாம் ஒன்றாகச் சேர்ந்து பெருக முயலும். வாயு ரூபமான தெல்லாம் வாயுவுடன் சேரப்போகும். இந்த இயல்புக்கு மாறாகத் தத்தம் இனத்துடன் சேராமல் தனித்து நிற்பது நிர்ப்பந்தத்தினாலேதான். தடை நீங்கினவுடன் இயல்புமேலிட்டுத் தத்தம் இனத்துடன் சேர்ந்துவிடும். இவ்வாறே அறிவென்னும் தத்துவத்தைக் கொண்டனவெல்லாம் தத்தம் இனத்துடன் சேர விரும்பும். பொருள் எவ்வளவுக்கு எவ்வளவு உத்தமமோ, சூக்ஷ்மமோ அவ்வளவுக்கு அவ்வளவு அதிக வேகத்துடன் இனத்தோடு இனம் சேர இழுக்கும். கட்டிப்பொருள்களைவிட, திரவப்பொருள்களின் சேர்க்கை வேகம் அதிகம். திரவப்பொருள்களின் வேகத்தைவிட வாயுப்பொருள்களின் சேர்க்கை வேகம் அதிகம். எனவே, ஸ்தூலப் பொருள்களின் வேகத்தைக் காட்டிலும் சித் பொருள்களின் பரஸ்பர ஆகர்ஷண சக்தி இன்னும் அதிகமாகவே இருக்க வேண்டும். பகுத்தறிவில்லாத உயிர்களைப் பார். சடப் பொருள்களுக்கு இல்லாத கூட்டுறவு உணர்ச்சி அவைகளுக்கு உண்டு. பூச்சிகள், மிருகங்கள், பறவைகள் இவை கூட்டங் கூட்டமாகச் சேர்கின்றன. தாய் தன் குஞ்சுகளை வளர்க்கும். அவைகளுக்குள் ஒருவித குடும்ப வாழ்க்கையும் அன்பையும்கூடக் காணலாம். பகுத்தறிவுள்ள மனிதர்கள் நாடு, நட்பு, வீடு, இல்வாழ்வு, கூட்டுறவு என்பவைகளை உண்டாக்கிக் கொள்ளுகிறார்கள். யுத்தம் செய்தாலும் சீக்கிரம் சமாதான உடன்படிக்கைகளை நாடுகிறார்கள். ஆகாயத்திலுள்ள நட்சத்திரக் கூட்டங்கள் ஒன்றுக்கொன்று வெகு தூரத்திலிருந்

தாலும் ஒன்றோடொன்று கட்டுப்பட்டு நடப்பதைப் பார்.

பகுத்தறிவுள்ள மனிதர்கள் இந்த இயற்கைக் குணத்தை மறந்து ஒருவரோடு ஒருவர் வேறு பட்டுப் போராட முயல்கிறார்கள். இனத்துடன் இனம் சேரும் பிரகிருதி வேகம் தடைப்படுகிறது. ஆனால், ஒன்று நிச்சயம். இயற்கைச் சக்திக்கு மாறு பாடாக நடக்க ஒரு நாளும் முடியாது. ஆராய்ந்து பார்த்தாயானால் இது விளங்கும். எவனும் உலகத்தி னின்று வேறுபட்டுத் தனித்து நிற்க முடியாது. அந்த முயற்சி வீணாகும்.

130. கஷ்டம் அனுபவிக்கும்போது துயரப்படு பவன்போல நடந்துகொள்ளாதே. மற்றவர்களுடைய இரக்கத்தையாவது பாராட்டுதலையாவது விரும் பாதே. உலக வாழ்வின் நலனும் உன் பகுத்தறிவுமே உன் கருத்தில் இருக்க வேண்டும். அதைக் கொண்டு எதைச் செய்ய வேண்டும், எதை ஒழிக்க வேண்டும் என்று கண்டுகொள்ளுவாயாக.

131. இன்று கஷ்டங்களினின்று வெளியேறி னேன் என்பாய்! கஷ்டங்கள் உள்ளத்தில்தான் உண்டாயின; புறத்தில் ஒன்றுமில்லை. அவைகளை உள்ளத்தினின்று நீக்குவதே தொல்லைகளை விலக்கிக் கொண்டதாகும்.

132. எப்போதும் வெளிப்புறத்தைவிட்டு உள் ளத்தையே கவனிப்பாயாக. அதுவே சாந்தமடை வதற்குச் சாதனமாகும். உலகத்தின் உட்பொருளை யும் அதன் இயல்பையும் அறிந்து அதன் ஒரு பகுதி நீ என்பதை மறவாதிருப்பாயாக. அயலானைக் கவனிக் கும்போதும் அவன் உள்ளத்தை அறிவாயாக. அப்

போதுதான் அவன் எதை அறிந்து செய்தான், எதை அறியாமையால் செய்தான் என்பது தெரியும். அவன் வாழ்க்கைக்கும் உன் வாழ்க்கைக்குமுள்ள வித்தியாசமும் உனக்குத் தெரியவரும்.

133. நீ உலகத்தின் ஓர் அங்கம் ஆவாய். உன் செயலெல்லாம் உலக வாழ்வுக்கு இசைந்ததாக இருக்க வேண்டும். உன் வாழ்க்கை உலகத்திற்குப் பயனற்றதானால், அவ் வாழ்க்கை உன்னை உலகத்தினின்று வேறுபடுத்தும். உலகத்தின் ஒற்றுமையைக் குலைத்து உன்னை ஊரோடு சேராத கலகக்காரனைப்போல் செய்யும்.

134. ஒருவன் உன்மீது குறை சொல்லுகிறான். மற்றொருவன் உன்னைத் துவேஷிக்கிறான். சிலர் உன்னைப்பற்றிப் பகைத்துப் பேசுகிறார்கள். பேசினால் என்ன? அவர்களுடைய உள்ளங்களை ஊடுருவிப் பார். அவர்கள் எத்தகையோர் என்பதை யோசித்துப் பார். அத்தகையோர் உன்னைப்பற்றி என்ன நினைத்தால் என்ன? அதற்காக நீ வருந்தவேண்டிய காரணமில்லை யென்பதைக் காண்பாய். ஆனால், அவர்களை நீ வெறுக்க வேண்டியது மில்லை. இயல்பில் அவர்கள் உன் நண்பர்களே.

ஒருவனைத் திருத்த முடியாமல்போனால் அவனிடம் வெறுப்புக்கொள்ளாதே. உனக்கு, கடவுள் அருட்சக்தியைக் கொடுத்திருக்கிறார். தெய்வம் மனிதனிடத்தில் எவ்வளவு தயை காட்டுகிறது பார். தீயவர்களுங்கூட, உடல் வலி, பொருள், புகழ் எல்லாம் அடைகிறார்கள் பார். தெய்வத்தைப்போல் தயை கொண்டு நீயும் நடப்பாயாக.

135. சக்கரம்போல் எல்லாம் விடாமல் சுழன்று வருகின்றன. மேலே சென்றது கீழாகும். கீழே

போனது மேலாகும். ஒவ்வொரு சம்பவமும் பாரசக்தி யின் எண்ணத்தின்படியே நடக்கும். அதாவது அதன் மூல நியமனத்தின் பயனாக ஒன்றன் பின் ஒன்று தொடர்ந்து வரும். உலக நிகழ்ச்சிகளில் தவறாத தொடர்பு இருக்கிறது. எதுவாயினும், தெய்வ நிய மனமே. அது நலனே யாகும். ஒரு வேளை நீ கடவுள் பொய், எல்லாம் தற்செயல் என்றாலும், நீயும் நியம மற்று இருக்க வேண்டிய அவசியமில்லை. சாந்தம் இழந்து கவலைப்பட வேண்டியதில்லை.

சீக்கிரத்தில் சகலமும் மண்ணாய் நிலத்தில் சேரும். பிறகு அதுவும் மாறி, வேறு உலகமாகவே ஆகும். பிறகு, அதுவும் மாறும். இப்படி நடந்துகொண்டே போகும். இவ்வாறு உலகமே மாறிமாறிப் போவதை நினைத்தால் நிலையில்லாத விஷயங்களில் பற்று தீர்ந்து விடும்.

136. ஒருவன் பிழை செய்தவனானால் அவனுக்கே அது கேடாகும். ஒரு வேளை உண்மையில் அவன் பிழை செய்யாமலும் இருந்திருக்கலாம்.

137. உலகமெல்லாம் ஓர் உயிர், ஓர் உடல், ஒரு மனம். எது நேர்ந்தாலும் அந்த ஒரு மனதில் உண் டான எண்ணந்தான், அந்த ஓர் உடலுக்குத் நேர்ந்த நிகழ்ச்சியே யாகும். அந்த உயிரில் ஓர் அங்கமாகிய நீ எப்படி ஆட்சேபிக்கலாம்? நீ சொல்லலாம்: இது உண்மை யல்ல; உலகத்திற்கு ஆத்மா எது? எண் ணம் எது? எல்லாம் அசேதன அணுக்களின் தற்செயல் சேர்க்கையும் பிரிவும் ஆகும். இவ் வாறு நீ நினைத்தாலும், எதற்காக நீ மனம் கலங்க வேண்டும்? உன் உள்ளத்தில் கலங்கும் சேதனப் பொருளுக்குச் சொல். "சீ, உனக்கு உயிரில்லை; நீ ஓர்

உண்மைப் பொருள் அல்ல. நீ பொய்; புல் மேயும் மிருகம் போலவே நான் ஒரு பிராணி" என்று நாஸ்திக தைரியத்தையேனும் சொல்லிச் சும்மா இருப்பாயாக.

138. எவனாவது ஒருவன் வெட்கமின்றி நடந்து கொண்டு, அதற்காக நீ சினம் கொண்டாயானால், உடனே, உலகத்தில் வெட்கமின்றி நடப்போரே இல்லாமல் இருக்க முடியுமா வென்று உனக்குள் கேட்பாயாக. இல்லை யென்றால், ஏன் கலவரப்படு கிறாய்? கூடாத ஒரு சம்பவத்தை ஏன் நாடுகிறாய்? உலகத்தில் வெட்கமில்லாதவர்களும் சிலர் இருக்கவே செய்வார்கள். அவர்களில் இவன் ஒருவன். யாராவது திருட்டுத்தனமும் மோசமும் செய்தால் இவ்வாறே சிந்திப்பாயாக. அவ்விதத் துஷ்டர்களே உலகத்தில் இல்லாமல் செய்ய முடியாது என்பதை நினைப்பூட்டிக் கொண்டால் மோசக்காரனிடமுங்கூட, நீ இரக்கமே கொள்ளுவாய்.

தவிர, இன்னொரு சிந்தனையும் உதவும். பிறர் செய்த ஒவ்வொரு பிழைக்கும் மருந்துபோல் நீ நற் குணம் படைத்திருக்கிறாய். துவேஷிப்பவனைக் கண் டால் அன்பு உன்னிடம் இருக்கிறது. அதற்கு அதுவே மருந்து. அதைக்கொடு. இவ்வாறு ஒவ்வொன்றுக்கும் ஒரு பரிகாரம் இருக்கிறது. பிழை செய்தவனை அனேக மாய்த் திருத்தலாம். அவன் அரக்கனல்ல, வழிதப்பிய வனே ஆவான். அவனுக்கு வழிகாட்ட உன்னால் முடியும். இன்னும் ஒன்று. ஒருவன் செய்த பிழையால் உனக்கு என்ன துன்பம் நேரிட்டது? எவன்பேரில் நீ சினம்கொண் டிருக்கிறாயோ, அவன் செய்த செயலால் உன் இயல்பு மாறவில்லை; உனக்கு உண்டான கேடும் தீங்கும் உன் உள்ளத்திலேதான் உண்டாயின.

அறியாதவன் அறியாதவனைப்போல்தானே நடப்பான், இதில் என்ன அதிசயம்? அதனை எதிர் பாராதது உன் பிழையே. அவன் தவறி நடப்பா னென்று நீ எதிர்பார்க்க உனக்கு அறிவும் காரண மும் இருந்தன. அதை மறந்துவிட்டு அவன் பிழை செய்தா னென்று இப்போது நினைக்கிறாய். இது உன் பிழைதானே.

முக்கியமாய் உனக்கு எவனாவது துரோகம் செய் தால், அல்லது செய்த உபகாரத்தை மறந்து நடந்தா னென்று நினைத்தாயானால், உடனே உன்னையே சோதித்துக்கொள். பிழை உனதே யாகும். அவன் இயல்பை நீ அறியவில்லையா? அவனை ஏன் நீ நம்பினாய். நீ உபகாரம் செய்யும்போது அதுவே உனக் குக் கைம்மாறாக இருக்க, வேறு கைம்மாறு ஏன் எதிர்பார்த்தாய்? உன் இயல்புக்கு இசைய ஒரு கருமம் நீ செய்தால் அதற்குக் கூலி கேட்கலாமா? பார்த்ததற் குக் கண் ஏதாவது உன்னைக் கூலி கேட்கிறதா? நடந்ததற்குக் கால் ஏதாவது பதில் கொடு என்று உன்னைக் கேட்கிறதா? தத்தம் இயற்கைக் கருமத்தைக் செய்துவிட்டுச் சும்மா இருக்கும். அதைப்போல் நீயும் உபகாரம் செய்து வாழத்தான் பிறந்தேனென்று அறிந்துகொண்டு, உபகாரம் செய்தபின்னும், அல்லது ஒருமைப்பட்ட வாழ்வில் வேறு எது செய்த பின்னும் உன் இயற்கைக் கருமத்தைச் செய்தாய் என்கிற திருப்தியுடன் சும்மா இருப்பாயாக.

139. மனமே! எப்போது நீ ஆனந்த நிலையை அடைவாய்? சகலமும் ஒன்றான நிலையை எப்போது அடைவாய்? சர்வ வியாபகமான அன்பின் ஆனந் தத்தை நீ என்று காண்பாய்? ஆசையற்றுச் சுதந்திர

மாய் என்று நிற்பாய்? இடம், பொருள், காலம், உற வினர்களின் கூட்டம் இவை ஏன் வேண்டும்? உன் நிலையே உனக்கு ஆனந்தம் தரும். பராசக்தியை என்று அறிவாய்? பரிபூரண ஆனந்தத்தை என்று அடைவாய்?

140. ஒருவன் தவறிப் பிழை செய்தானானால் அவனுக்கு அன்புடன் புத்திபுகட்டித் திருத்துவா யாக. அப்படிச் செய்ய முடியாமல் போனால், தவறு உனதே என்று எண்ணுவாயாக. இதுவும் வேண் டாம், சும்மா பொறுத்துக்கொள்ளுவாயாக.

141. உலகமானது அணுக்களின் சேர்க்கையால் உண்டாயிருந்தாலும் சரி, பராசக்தியின் செயலாயி ருந்தாலும் சரி, நான் அவ்வுலகத்தில் ஒரு பகுதி. பிரகிருதியின் இயற்கைத் தருமத்திற்கு ஆதீன மானவன். நான் எந்த முழுமையில் ஒரு பகுதியோ அதற்கு நலன் எதுவோ, அதுவே எனக்கும் நலன் என்று ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும், ஒன்றுக்கு யாதா யினும் நலனாய் இருந்தால், அது எப்படி அதில் ஒரு பகுதிக்கு உண்மையில் தீங்காகும்? எந்தப் பொருளி லும் தனக்குப் பயன்படாத பகுதி ஒன்று இருக்காது. அதிலும் தனக்கு விரோதமான ஒரு பொருளை உண் டாக்கிக்கொள்ளுமாறு பிரகிருதியை நிர்ப்பந்திக்கக் கூடிய சக்தி பிரகிருதிக்குப் புறத்தில் ஒன்றுமில்லை. ஆகையால், நான் பிரகிருதி அமைப்பில் ஒரு பாகமாய் இருக்கிறபடியால் எது நேரிடினும் திருப்திகொண் டிருக்க வேண்டும். ஜீவன்களுக்கு, அதிலும் என் இன மாகிய மனிதக் கூட்டத்தின் வாழ்வுக்கு, தீங்கு உண் டாக்கக் கூடியது எதையும் செய்யா திருப்பேனாக. அவர்களுடைய க்ஷேமத்தையே கருதுவேனாக. என்

உள்ளம் இவ் வெண்ணங்களையே கொள்ளும்படி செய்வேன். உலகத்தின் கூட்டுறவுக்கு விரோதமான செயல்கள் என் உள்ளத்திலும் தோன்ருதவாறு மனதைத் திருத்திக்கொள்ளுவேன். இவ்வாறு செய்தால் என் வாழ்க்கை சுகமாக முடியும். அரசனுடைய கட்டளைக்கு அடங்கி மற்றக் குடிகளுடைய க்ஷேமத்தைக் கருதி வாழும் ஒருவனுடைய வாழ்க்கை சுகமாக இருக்கும். இதைப்போலவே என் வாழ்க்கையும் ஒழுங்குபட்டுச் சுகமாக முடியும்.

142. ஓர் ஈயைப் பிடிப்பதில் சிலந்திப் பூச்சிக்குப் பெருமை. ஒரு மனிதன் முயலைப் பிடித்தேனென்று பெருமைப்படுவான். மற்ருெருவன் ஒரு குருவியை வலையில் பிடித்துவிட்டதற்காகச் சந்தோஷப்படுவான்; வேருெருவன் காட்டுப் பன்றிகளைப் பிடித்துவிட்டு அதை மிகவும் பெருமையாக நினைப்பான். வேருெருவன் அயல்நாட்டு மக்களை அடிமை கொண்டதற்காகப் பெருமைப்படுவான். மெய்யறிவு அடைந்தவனுக்கு இவை அனைத்தும் ஒரே விதமான கொலையும் களவுமாகத்தான் தோன்றும்.

143. பிரபஞ்சத்தில் ஒன்றைக் கொடுப்பதும் பராசக்திதான்; அதை மறுபடி வாங்கிக்கொள்ளுவதும் பராசக்தியே. அறிவுடையோன் விருப்பு வெறுப்பை அடக்கி, நீ நினைத்தவாறு கொடு, நீ நினைத்தவாறு எடுத்துக்கொள் என்பான். இப்படிச் சொல்லுவதிலும் வீரியம் வேண்டாம். பராசக்தியிடம் வணக்கமும் அன்பும் கொண்டே சொல்ல வேண்டும்.

144. நல்லவன் இவ்வாறு இருக்க வேண்டும், அவ்வாறு இருக்க வேண்டும் என்று ஆராய்ச்சி செய்தது போதும். இனி, ஆராய்ச்சியை விட்டுவிட்டு

நல்லவனாக இருக்கக் கொஞ்சம் நீ முயற்சி செய்வாயாக.

145. பராசக்தி எது விதிக்கிறதோ, அதுவே தன்னுள் அடங்கிய தனி ஒருவனுக்கும் நல்லதாகும். எக்காலத்தில் எதைத் தருகிறதோ, அக்காலத்தில் அதுவே நல்லதாகும்.

146. சட்டத்தின் தண்டனைக்கு அகப்படாமல் ஓடித்திரிபவன் நாடோடியாவான்; அதைப்போலவே வாழ்க்கையில் எவன் துன்பத்தைக் கண்டு துக்கப்படுகிறானோ, கோபத்திற்கு எவன் இடம் கொடுக்கிறானோ, எவன் பயப்படுகிறானோ, கிடைக்காத பொருள்களின் மேல் எவன் ஆசைப்படுகிறானோ, அவனும் சட்டத்திற்கு அடங்க இஷ்டமில்லாமல் ஓடித்திரிபவனைப் போலாவான்.

தனி அறையில் ஒருவருக்கும் சொல்லாமல் தன் படுக்கையில் இருந்துகொண்டே துயரப்பட்டாலும் இவ்வாறே யாவான். தெய்வச் செயல்களின் பயனை அறிந்துகொள்ளும் பாக்கியம் அறிவுள்ள பிராணிகளுக்குத்தான் உண்டு. பயனை அறியாமல் போனாலும் ஒப்புக்கொண்டே தீர வேண்டும்.

147. யாராவது செய்த பிழையைக் கண்டு நீ கோபித்தாயானால் உடனே உன்னையே நினைத்துக் கொண்டு ஆராய்ந்து பார். அவன் செய்தவாறே நீயும் பிழைகளைச் செய்கிறாய். யோசித்துப் பார். பணம், இன்பம், புகழ் இவை போன்றவைகளை நீயும் மெய்ப் பொருள்களாகவே நினைக்கவில்லையா? இதை நன்றாக யோசித்தாயானால் உன் கோபம் சீக்கிரம் மறந்து போகும். மேலும் அவன் சுதந்திரமாய் வேண்டுமென்று செய்கிறானா என்பதையும் யோசித்துப்பார்.

அவன் இயல்பை நீ மாற்ற முடியுமானால், அவ்வாறு மாற்ற முயல்வாய்.

148. எது நேர்ந்தாலும், எப்பொருள் கிடைத்தாலும் கிடைக்காவிட்டாலும், உனக்கு வாய்த்த பொருளுக்கும் சமயத்திற்கும் தகுந்தவாறு நீ செய்ய வேண்டியது எது, சொல்ல வேண்டியது எதுவென்று அறிந்து, அதைச் செய்யவும் சொல்லவும் கடவாய்; அது உன் சுதந்திரத்தி லிருக்கிறது. முடிவில், அதற்கு யாரும் எவ்விதத் தடையும் செய்ய முடியாது. நீ செய்ய விரும்பிய கருமத்திற்குக் குறுக்கே நிற்கும் தடைகளையும் கருதி அதற்கு ஏற்ற உன் கருமத்தை எப்போதும் நீ செய்யலாம். ஆகையால், தடை வந்தது, என் கடமை செய்ய முடியவில்லையென்று சாக்குச் சொல்லாதே, தடைக்குத் தக்க புது உருவம் கொள்ளும் உன் கடமை.

எந்த வேலையில் எது நேர்ந்தாலும், எது கிட்டினாலும் அத்தருவாயில் உன் பகுத்தறிவுக்குத் தகுந்த கருமத்தைச் செய்து தருமத்தை நிறைவேற்றுவதையே சுகமும் ஆனந்தமுமாக நீ கொள்ளும்வரையில் நீ கஷ்டந்தான் படுவாய். சிற்றின்பத்தில் ஒரு காமாதுரன் எவ்வளவு தீவிர மகிழ்ச்சியடைகிறானோ, அவ்வளவு மகிழ்ச்சி நீ உன் தருமத்தைச் செய்வதில் அடையக் கற்றுக்கொள்ளும்வரையில், நீ துக்கப்படுவாய். தன் பிறப்பின் தருமத்திற்குத் தகுந்தவாறு தான் நடப்பதே சுகமாகக் கருத வேண்டும். அவ்வாறு நடந்துகொள்ளுவது எப்போதும் எது நேரிடினும் கூடும்.

149. ஒரு சட பதார்த்தத்தை நினைத்தவாறு உருட்ட முடியாது. அதன் வடிவுக்கிசைந்த வழியே

உருட்டலாம். நீர், நெருப்பு முதலிய அசேதன வஸ்துக்களும் பகுத்தறிவற்ற பிராணிகளும் இப்படியே தாம் நினைத்தவாறு செல்ல முடியாது. தடையும் இடையூறும் அவைகளைக் கட்டுப்படுத்தும். புத்தியும் பகுத்தறிவுமுள்ள நாம் அவ்வாறல்ல. எந்த இடையூறு நேர்ந்தாலும், அதைத் தாண்டிச் செல்ல அதாவது சந்தர்ப்பத்துக்கு இசைந்த கருமத்தைக் கண்டு செய்ய மனிதனுடைய பகுத்தறிவின் இயல்பிலேயே சக்தி வாய்ந்திருக்கிறது. ஆத்மாவுக்குத் தன் கருமத்தைச் செய்ய முற்றிலும் சுதந்திர முண்டு. இடையூறுகள் அசேதனமான உடலைத்தான் தாக்கும். சேதனமான ஆத்மாவைப் பாதிக்காது. உள்ளத்தில் தாமாகவே தோன்றும் எண்ணங்களாலேயோ, அல்லது பகுத்தறிவை உபயோகிக்காமல் போவதனாலேயோதான் எந்த சம்பவமும் நம்மைத் துன்புறுத்தும். மற்று, எதுவும் ஆத்மாவைப் பாதிக்காது. மனிதனுக்கே இந்தப் பாக்கியம். மற்றப் பிராணிகளுக்கும் பொருள்களுக்கும் நேர்ந்த துன்பம் அவைகளை உடனே பாதிக்கும். மனிதனுக்கு எது நேர்ந்தாலும் வந்த இடையூறுக்குத் தகுந்தவாறு கடமையும் மாறி, முந்தியைவிட அதிக அனுபவமும் ஆற்றலும் அவன் அடைவான். உனக்கு வந்த இடையூறு எதுவும் உலக அமைப்பிற்குத் தீங்கிழைக்க முடியாது. உலக அமைப்பைப் பாதிக்காத எதுவும் உலகத்திற்கு ஒரு தீங்காக மாட்டாது. உலகத்திற்குத் தீங்காத தெதுவும் உலகத்தில் அடங்கிய யோக்கியன் ஒருவனுக்கு இடையூறு ஆக மாட்டாது.

150. நோயில்லாத கண்ணானது தன் எதிரில் நிற்பது எதையும் பார்க்கும். பசுமையான பொருள்

கள் மாத்திரம் புலனாகி மற்ற நிறங்களைப் பார்க்க முடியவில்லையென்றால், அது கண்ணில் நோய் இருப்பதற்கு அறிகுறியாகும். அவ்வாறே செவியும் மூக்கும் எந்த ஒலியையும் எந்த நாற்றத்தையும் உட்கொள்ளும். யந்திரத்தில் எப்பண்டமும் அறைபடுவதுபோல் நோயில்லாத வயிற்றில் எந்த உணவும் ஜீரணித்துப் போகும். இவ்வாறே நோயில்லா உள்ளத்திலும் எது நேர்ந்தாலும் ஜீரணித்துப் போக வேண்டும். அதாவது பொறுமையுடன் அதைத் தாண்ட வேண்டும். என் மக்களுக்கு எது லாபம், நான் செய்கிறதை ஜனங்கள் புகழ்கிறார்களா என்பது போன்ற கவலைகள் உண்டானால் மனிதன் நோய்ப்பட்டவனே ஆவான். இதைப் பார்க்க முடியும், அதைப் பார்க்க முடியாதென்று சொல்லும் நோய்ப்பட்ட கண்ணைப் போலவும், இதை மெல்ல முடியும், இதை மெல்ல முடியாது என்று மறுக்கும் பற்களைப்போலவும் அவன் உள்ளம் ஆரோக்கியமற்ற உள்ளமாகும்.

151. எத்தகைய உயர்குண முடையவனாயினும் அவன் இறந்தால் மகிழ்கிறவர்கள் சிலர் இருப்பார்கள். ஞானமும் ஆழ்ந்த கருத்தும் கொண்டவன் ஒருவன் இறந்தால் "அப்பா! இவன் ஒழிந்தான்; இனி நாம் சுகமாய் இருக்கலாம். நம்மை இவன் வெளிப்படையாய்ப் பழிக்காவிடினும் மனத்தில் எப்போதும் இகழ்ந்தே வந்தான். இது எனக்கு நன்கு தெரியும்" என்று எவனாவது ஒருவன் கட்டாயம் எண்ணி மகிழ்வான். நல்லோருக்கே இந்தக் கதியானால் பிழைகள் நிறைந்த என்னைப் போன்றவர்களைப் பற்றிக் கேட்பானேன்? இறந்து ஒழிந்தால் நலம் என்று பலர் காத்திருப்பார்கள். இதை நினைத்தா

யானல் உன் அந்திய காலத்தில் சந்தோஷமாய் மரணத்தை எதிர்கொள்ளுவாய். நான் எவர்களுக்காக இவ்வளவு காலம் பாடுபட்டேனே, தேவர்களை வணங்கினேனே, கவலைப்பட்டேனே, அவர்களே நான் என்று தொலைவேனென்று எதிர்பார்க்கிறார்கள். இத்தகைய வாழ்வை வாழாமல் உயிர் துறப்பதில் என்ன துயரம்? இன்னும் உயிருடன் ஏன் இருக்க வேண்டும்?

இப்படி உயிருடன் வாழ்வதை வெறுத்தாலும் மனிதர்களை வெறுத்து அவர்களிடம் அன்பு குறைந்து பகைமை கொள்ள வேண்டாம். உன்னுடைய தருமத்தை விடாமல், உன்னுடைய அன்பும் நல்லெண்ணமும் சாந்த சித்தமும் எப்போதும்போல வைக்கக் கடவாய். உயிரை விடுவதற்கு மாத்திரம் மனதைப் பக்குவப்படுத்திக்கொள். மகிழ்ச்சியுடன் மரணத்தை எதிர்கொள்ளுவாயாக. நோயற்ற சுக மரணத்தில் உடலிருந்து உயிர் சுகமாக வேறுபட்டுப்போவதுபோல் உன் உள்ளமும் இனத்தார்கள், தோழர்கள் என்ற பற்றில்லாமல் சுகமாக வேறுபட்டுப் போக வழி தேடு. எந்த சக்தி உன்னை அவர்களுடன் அமைத்ததோ, அதே சக்தி இப்போது உன்னை வேறுபடுத்துகிறது. நெருங்கிய தொடர்பும் சுகமாக நீங்கி வேறுபடுவதும் பிரகிருதியின் இயல்பு; மரத்தின் இலைகள் உதிர்வதைப் பார்.

152. சூத்ரதாரன் உள்ளே இருக்கிறான். அவன் தான் பேசுகிறான்; அவனே உயிர்; அவன்தான் புருஷன். உன்னைச் சுற்றி மூடியிருக்கும் இந்த உடலை நீ என்று எண்ணி மயங்காதே. இந்த உடலில் அமைக்கப்பட்டிருக்கும் இந்தக் கருமேந்திரியங்களை ஆத்மா

என்று எண்ணுதே. தச்சனுடைய உளி, வாய்ச்சி முதலியவைகளைப்போல், இவை வெறுங் கருவிகள் தான்; உடலிலேயே சேர்த்து அமைக்கப்பட்ட கருவி கள் என்பதுதான் வித்தியாசம். உள்ளே நின்று இவைகளைச் செலுத்தியும் அடக்கியும் வரும் ஆன் மாவை மறந்துவிட்டு, இக் கருவிகளையே நலனுக எண் ணுதே. மரம் வெட்டுகிறவனுக்குக் கோடாலி, எழுது பவனுக்கு எழுத்தாணி, வண்டியோட்டுபவனுக்குச் சாட்டையைப்போல் இவைகள் ஆன்மாவுக்குக் கரு விகள் ஆகும்; நற்பயனும் தீமையும் ஆன்மாவில்தான் உண்டு.

153. பகுத்தறிவுள்ள ஓர் உயிரின் இலட்சணங் களைப் பார். தன்னைத்தான் அறிந்துகொள்ளவும் தன்னைப்பற்றிப் பிறருக்குச் சொல்லவும் தான் வேண்டியபடி தன்னைச் செய்துகொள்ளவும் அதற்கு முடியும். தான் பெற்றதைத் தானே அனுபவிக்கும் தாவர வர்க்கமும் பசுப் பிராணிகளும் பெற்றதை மற்றவர்கள் அனுபவிப்பார்கள்.

ஓர் ஆட்டம், அல்லது ஒரு கூத்தில் ஏதாவது தடை வந்து நேர்ந்தால் அரைகுறையாய் நின்று போகும். பகுத்தறிவுள்ள உயிரின் வாழ்க்கை அப்படி யல்ல. எது நேர்ந்தாலும் எந்த சமயத்திலும் அது பூரணமாய் முடியும். நேர்ந்ததற்குத் தக்கபடி தன் கடமை இது வென்று முடித்துக்கொண்டு, அதைப் பூரணமாக்கிக்கொள்ளும்.

பிரபஞ்சம் முழுதும் பகுத்தறிவுள்ள உயிரின் அறிவுக்குள் அடங்கும். உலகம் அதைச் சுற்றியுள்ள ஆகாயம், காலம், கல்பம், சகலமும் அது அறியும் பொருளாகும். எதிர்காலம், இறந்தகாலம் இரண்டை

யும் அறியும். பகுத்தறிவுள்ள உயிரின் இலட்சணங்கள் அன்பு, சத்தியம், அடக்கம். ஆன்மாவே உயர்ந்த பொருள் என்று அறியும். அதன் அறிவும் உலக நன்மையும் ஒன்றாகவே முடியும்.

154. ஆட்டமும் பாட்டும் வேடிக்கையும் பயனற்றவையென்று தள்ளக்கடவாய். தள்ளுவது கஷ்டமாக இருந்தால் காதுக்கும் கண்ணுக்கும் இன்பம் தரும் பாட்டை, அல்லது கூத்தை ஒலி ஒலியாகவும் வெவ்வேறு அபிநயமாகவும் பிரித்துப்பார். பயனற்ற இதுவா என்னை மயக்கு மென்று யோசித்துப்பார். அப்படிப் பார்த்தால் அவைகளை அற்ப மென்று நீயே தள்ளுவாய். நற்குணம், நற்செயல் தவிர வேறு எதைக் கண்டாலும் அதை இவ்வாறு பிரித்துப் பார்த்து அதை அற்பமா யிருப்பதை அறிந்துகொண்டு மோகத்தினின்று விடுவித்துக்கொள். சிற்றின்ப மோகங்களுக்குக் கெல்லாம் இதுவே தகுந்த மருந்து. மோகத்திற்கு விஷயமாகும் பொருளை மனதில் நன்ருகப் பிரித்துப்பார். மோகம் தீர்ந்து போகும்.

155. எந்த நிமிஷம் உயிர் நீங்கினுலும் மகிழ்ச்சியுடன் மரணத்தை எதிர்கொள்ளுவது ஆன்மாவுக்குப் பெருமை. உயிர் இருந்தாலும் உயிர் நீங்கினுலும் சமநிலையுடன் இரண்டுக்கும் தயாராய் இருப்பதே பெருமை. இந்தச் சமநிலை பகுத்தறிவால் உண்டாக வேண்டும். பிறருக்கு அதைக் எடுத்துக் காட்டினுல் அவர்களும் அந்த நிலையை அடையும்படியான வழியில் நீ உன் சமநிலையை உண்டாக்கிக்கொள்ள வேண்டும். அப்படியல்லாமல் உயிர் வாழ்வை வெறுத்து மரணத்தை விரும்பலாகாது. சமநிலையைப்பற்றி ஆடம்பரமும் கூடாது.

156. ஒருவனுக்கு ஏதாவது உபகாரம் நான் செய்தேனா? செய்தேனானால் நானே உபகாரம் அடைந்தவனாவேன்.

157. ஒரு மரத்திலிருந்து ஒரு கிளையை வெட்டினால் அது மரத்தினின்று வேறுபடும், அவ்வாறே ஒருவன் மற்றொருவனிடம் வெறுப்புக் கொண்டு வேறுபட்டானானால் உலகத்தினின்று வேறுபட்டவன் ஆவான். மரத்தின் கிளை வேறொருவனால் வெட்டப்படும். ஆனால், உலகத்தினின்று வேறுபடும் மனிதன் தன்னைத்தானே அறியாமையால் வெட்டிக்கொள்ளுகிறான்.

கிளை வேறுபடுவதற்கும் மனிதன் வேறுபடுவதற்கும் ஒரு வித்தியாசம் உண்டு. வேறுபட்ட கிளை மறுபடியும் சேர முடியாது. மனிதன் வேறுபட்டால் மறுபடியும் சேர முடியும். இது மனிதனுக்குத் தெய்வம் கொடுத்திருக்கும் சக்தி. ஆனால், அடிக்கடி பிரிந்து வேறுபட்டோமானால் மறுபடியும் கூடுவது கடினமாகும். தோட்டக்காரனைக் கேட்டால் சொல்லுவான். இயற்கையில் உண்டான கிளையின் குணம் வேறு, மரத்தோடு ஒட்டப்பட்டு வளர்ந்த கிளையின் குணம் வேறு. உலகத்தாருடைய மனோபாவங்களும் என்னுடைய மனோபாவங்களும் வேறுபட்டிருந்தாலும் அவர்களுடன் சேர்ந்து வாழ்வது என்னுடைய கடமை.

158. இடையூறு செய்பவர்களின் செயலைக் கண்டு உன் விவேகத்தைக் கெடுத்துக்கொள்ளாமல் ஒழுங்காய் உன் கருமத்தைச் செய்வாயாக. இடையூறு செய்பவர்களிடம் அன்பு குன்றாமல் இருப்பாயாக. உன் அறிவையும் கருமத்தையும் நெறிதவறாமல் காப்

பாய்; ஆனால், உனக்கு இடையூறு அல்லது துன்பம் இழைப்பவர்களிடம் மனம்கோணாமல் காத்துக் கொள்ளுவாயாக. எடுத்த காரியத்தை இடையூறு களுக்கு அஞ்சி விட்டுவிடுவது ஆண்மை யல்ல. இடையூறு செய்பவனிடம் சினம் கொள்ளுவதும் ஆண்மை யற்ற செயலாகும். உலகத்தார் அனைவரும் உனக்குச் சுற்றந்தானே?

159. உன்னை ஒருவன் இகழ்ந்தானென்று வைத் துக்கொள்ளுவோம். அது அவனையே பாதிக்கும். அதன் பொருட்டு உன் செயலும் பேச்சும் இகழ்ச்சிக்கு இடமாகக் கூடாது. ஒருவன் உன்மேல் பகைகொண்டா னென்று வைத்துக்கொள்ளுவோம். அதுவும் அவ னையே பாதிக்கும். உன் உள்ளத்தில் அவனிடம் அன்பு வைத்து அவனுக்கு உண்மையை எடுத்துக் காட்ட வேண்டும். அதிலும் அவன் குற்றத்தை அதிகமாக வற்புறுத்தி அவன்மீது பழிசுமத்த வேண் டாம். உன்னுடைய பொறுமையையும் பெரிதாகக் காட்டிக்கொள்ள வேண்டாம். மனதார அவனுக்கு உதவி செய்து அவன் எண்ணத்தை மாற்றி அவனுக்கு நன்மை செய்ய முயற்சிப்பாய். உன் உள்ளத்தில் கோபம் குற்றம் இரண்டுமில்லாமல் பரிசுத்தமா யிருப்பதைக் கடவுள் காணுமாறு வைத்துக்கொள்ள வேண்டும். உன் தருமத்திற்குத் தகுந்தபடி நீ நடந்து கொண்டால், உனக்கு யாதொரு குறையும் உண் டாக இடமில்லை.

160. நம்முடைய சுகம் உள்ளத்திலேயே இருக் கிறது. ஆன்மாவைப் பாதிக்காத விஷயங்களை நாம் பொருட்படுத்தாமல் இருக்க வேண்டும். எதையும் நன்றாய் விவகரித்து உலகம் முழுவதையும் கருத்தில்

வைத்துப் பகுத்தறிய வேண்டும். புறப்பொருள் எதுவும் மனத்தைத் தானாகவே பாதிக்க முடியாது. உன் மனத்தில் உண்டாகும் எண்ணங்களுக்கு நீயே அதிகாரி. புறப்பொருளால் உண்டாகும் எண்ணங்களை மாற்றி, வேறு எண்ணங்களைக் கொள்ள உனக்குச் சக்தி யுண்டு. இவ்வாறு புறப்பொருள்களால் பீடிக்கப்படாமல் மனதைக் காக்க வேண்டிய காலவரையும் கொஞ்சமே. சீக்கிரத்தில் உயிர் நீங்கி விடுதலையடைவோம். அதுவரையில் மனதைத் தடஸ்தமாக இருக்கச் செய்வதில் அதிக வருத்தமில்லை. இயல்பாக நடந்த விஷயங்களைப்பற்றி ஏன் மனம் வருந்த வேண்டும்? இயல்புக்கு மாறாக நடந்தவைகளானால் உன்னுடைய பிறப்பின் தருமத்தை நினைவில் வைத்துக்கொண்டு அதன்படி நட.

161. மனதில் கோபம் உதிக்கும்பொழுது இந்த விஷயங்களை நினைவூட்டிக்கொள்ள வேண்டும். முதலாவது: மற்ற மனிதர்களுக்கும் உனக்கும் என்ன சம்பந்தம்? அவர்கள் யார்? ஒருவருக்கொருவர் உதவியாயிருந்து வாழ்வதற்கு அல்லவோ பிறந்தோம்? பசுக்கூட்டத்தை முன்சென்று நடத்தும் ரிஷபம் போல் அல்லவோ நீ அமைந்திருக்கிறாய். வழிகாட்டி நடத்துவதற்குப் பதில் சினம்கொள்ளலாமா? உலகம் வெறும் அணுத்திரளா? தற்செயலா? அல்லது அனைத்தையும் நடத்தும் பரம்பொருள் ஒன்றுண்டா? அனைத்தும் ஒன்றுபட்டல்லவோ வாழ வேண்டும்? கீழது மேலுக்கும், மேலது கீழுக்கும் துணை செய்து வாழவே படைக்கப்பட் டிருக்கின்றன.

இரண்டாவது யார்மேல் நீ சினம் கொள்ளுகிறாய்? அவர்கள் சுபாவத்தை நீ அறியாயா? அவர்

கள் சாப்பிடுவது என்ன? உறங்குவது எப்படி? அவர்கள் மனோபாவங்கள் எல்லாம் என்ன? அவர்களுக்குள்ள அகங்காரமும் அறியாமையும் உனக்குத் தெரியுமே.

மூன்றாவது: இவர்கள் செய்தது சரியா? தவறா? சரியா யிருந்தால் சினம் கூடாது, தவறா யிருந்தாலும் அறியாமையால் அல்லவோ செய்தார்கள். அறிந்து செய்திருந்தாலும் மனம் ஒவ்வாமல்தான் செய்திருக்கிறார்கள். சுபாவத்தில் எவனும் சுதந்திரமாய்த் தவறு செய்ய மாட்டான். ஆகையால், அவர்களைப் பழிப்பது தவறாகும். எந்தக் காரணங்களால் அவர்கள் நெறி தவறினார்களோ, அக் காரணங்களைத்தான் பழிக்க வேண்டும்.

நான்காவது: நீயே எத்தனை விஷயங்களில் தவறி யிருக்கிறாய்? அவர்களைப்போல் நீ பிழை செய்யாமல் தப்பி யிருந்தபோதிலும் அது என்ன பெரிதாகுமா? பிழை செய்யும் எண்ணம் உனக்கும் இல்லையா? பயந்தோ, அல்லது உலகத்தோர் பழிக்கு அஞ்சியோ அல்லது வேறு இதைப்போன்ற சிறு காரணத்தாலேயோதான் நீ பிழையிலிருந்து தப்பி நிற்கிறாய்.

ஐந்தாவது: அவன் பிழை செய்தானென்று உனக்கு எப்படித் தெரியும்? ஒரு செயலுக்குப் பல காரணங்கள் உண்டு. மற்றொருவன் செய்த தவறு என்று நிச்சயிக்க எவ்வளவோ விஷயங்களை ஆராய வேண்டும்.

ஆறாவது: அதிகக் கோபம் உண்டாகும்போதும் பொறுமை இழக்கும்போதும் ஒன்றை நினைவூட்டிக் கொள். மனிதனுடைய ஆயுள் மிகச் சிறியது. சில நாட்கள் கழிந்தபின் அனைவரும் இறந்தவர்களாவோம்.

ஏழாவது: உன்னை எது துன்புறுத்துகிறது? அவர்கள் செய்த செயல் அல்ல. அவைகளைப் பற்றி நீ கொண்ட எண்ணங்களே உன்னை வருத்துகின்றன. புறப்பொருள் உன் ஆத்மாவைத் தீண்டாது; அவர்கள் செய்த செயல் அவர்களைத்தான் பாதிக்கும். உன் எண்ணங்கள் உன்னைப் பாதிக்கும்; உன்னை ஒரு செயல் துன்புறுத்துகிறதென்று எண்ணுங் காலத்தில், அந்த எண்ணத்தை மாற்றிக்கொள்ள முயற்சி செய். கோபம் தானுகவே போய்விடும். மற்றொருவன் செய்த பிழை உன் ஆத்மாவைத் தீண்டாது. அது உனக்கு ஒரு தீமையையும் விளைவிக்காது. மற்றவர்கள் செய்த தீங்குகளால் நீ ஒரு திருடனுகவாவது, துஷ்டனுகவாவது போய்விடுவாயா?

எட்டாவது: எதை நீ தீங்காக நினைத்து வருந்துகிருயோ, அதைக் கண்டு சினங்கொள்ளுவதும் வருந்துவதும் அதைவிடப் பன்மடங்கு தீங்கு உனக்கு.

ஒன்பதாவது: அன்பே வெற்றியடையும். அதை எதுவும் வெல்ல முடியாது. ஆனல், உண்மையான அன்புக்குத்தான் அந்த வல்லமை. வெறும் நகைப்புக்கும் நடிப்புக்கும் அந்தச் சக்தி கிடையாது. உன் உள்ளத்திலுள்ள அன்பு குறையாமல் சமயம் வாய்த்தபோது இன்சொல்லால் புத்தி கூறி வந்தால் எவ்வளவு வெறுப்புக்கொண்டவனும் உன்னை என்ன செய்யக் கூடும்? அவன் தீங்கிழைத்தபோதெல்லாம் "தம்பீ, வேண்டாம், நாம் கூடப்பிறந்தது எதற்கு? நீ செய்வது என்னைப் பாதிக்காது. அது உனக்கே தீங்காகும்" என்று அவனுக்குச் சொல்லுவாய். இதை அவனுக்கு உண்மை அன்புடன் மனதில் எவ்

விதக் கசப்புமின்றி, பரிகாசமும் பழிச் சொல்லும் இல்லாமல், அவனுக்குச் சொல்லி வழிகாட்ட வேண்டும். பிரசங்கம் செய்வதுபோலாவது பக்கத்தில் நின்று கேட்பவர்கள் உன்னைப் புகழ்வதற்காகவாவது உபதேசம் செய்ய வேண்டாம். தனியே நின்று ஆன்மாவுடன் ஆன்மா சம்பாஷிப்பதுபோல் பேசுவாய்.

இந்த ஒன்பது விஷயங்களையும் தெய்வம் தந்த வரங்களாக மதித்து நினைவில் வைப்பாயாக. உயிருள்ளவரையில் மனித தர்மத்திற்கு இசைய வாழ்வதற்கு முயல்வாய். மனிதர்கள்மீது சினம் கொள்ளக் கூடாது. அதுபோலவே, அவர்களைப் பொய்யாகவும் புகழ வேண்டாம். இரண்டும் தீங்கிழைக்கும்; இரண்டும் அபகாரமாகும்.

சினம் கொள்ளுவது ஆண்மையாகாது. பொறுமையும் இன்சொல்லுந்தான் ஆண்மை. அதுவே வீரம். சினம் கொள்ளுபவன் ஆற்றலும் தைரியமும் இல்லாதவன். எந்த அளவு மனம் கலங்காமல் இருக்கிறாயோ, அந்த அளவில் சக்தி யுண்டாகும். ஆண்மையற்றவனே துயரப்படுவான். அவனே சினம்கொள்ளுவான். துயரமும் சினமும் கொள்ளுபவன் கஷ்டத்தைத் தாங்கி நிற்க மாட்டாதவன்.

பத்தாவதாக, இதையும் மனதில் வைத்துக்கொள்வாய். மதியற்றவர்கள் பிழை செய்வது இயல்பு. அவர்கள் பிழை செய்யாமல் இருப்பார்களென்று எதிர்பார்ப்பது உன்மத்தமாகும். மற்றவர்களிடம் அவர்கள் மதியீனமாக நடந்துகொள்ளும்போது அதைப்பற்றி நீ வருத்தமடைவதில்லை. உன்னிடம் மாத்திரம் அவர்கள் வேறுவிதமாக நடப்பதாக எதிர்பார்ப்பது பெருங் குற்றமல்லவா?

162. உன் உடலில் கலந்து நிற்கும் பூதப்பொருள்களில், நெருப்பும் வாயுவும் மேலே சென்று மறைந்துபோகும் இயல்புடையனவாயினும், உன் உடலை விட்டுப் பிரியாமல் இட்ட இடத்தில் அவை நிற்கின்றன. அவ்வாறே நீரும் மண்ணும் கீழே சென்று நீருடனும் நிலத்துடனும் கலந்துபோகாமல் உன் உடலில் அவைகளின் இயல்புக்கு மாறாய் நிற்கின்றன. இவ்வாறு பூதப்பொருள்களெல்லாம் எந்தக் கருமத்திற்கு எந்த இடத்தில் வைக்கப்பட்டிருக்கின்றனவோ, அவ்விடத்தில் நின்று அக் கருமத்தை நடத்துகின்றன. உடலினின்று உயிர் நீங்கிக் கலந்துபோகும் நாள்வரையில் தங்கள் இயல்பைத் தடுத்துக்கொண்டு பரம்பொருளின் ஆட்சிக்கு அடங்கி நிற்கின்றன. இப்படியிருக்க உன் புத்தி மாத்திரம், என் சொல்லுக்கு இணங்காமல் வருந்துகிறது? தனக்கு இட்ட இடத்திலேயே இருக்க மாட்டேன் என்கிறது. பூதப்பொருள்களைப் புறப்பொருள் தாக்கும். மனத்துக்கோ புறப்பொருள் தாக்காமல் தன் தருமத்திற்கு இசைந்து நடக்கும் சுதந்திரம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆயினும், தருமத்தில் நிற்காமல் மாறாகச் செல்கிறது. இதுதான் வியப்பு. அநீதியைச் செய்வதும் அடக்கமின்மையும் கோபமும் அமைதியின்மையும் பயமும் தெய்வத்தின் அதிகாரத்தை மீறி நடப்பதேயாகும். நேர்ந்த ஒரு சம்பவத்தைக் கண்டு துக்கப்படும் மனம் தனக்கு இட்ட வேலையைச் செய்யாமல், தெய்வத்தின் அதிகாரத்தை மறுப்பதாகும். பொறுமையும் பக்தியும் சத்தியமும் ஆன்மாவுக்கு இன்றியமையாத கடமையாகும்.

163. உனக்கு எழுதப்படிக்கத் தெரிந்தால்தான், பிறருக்கு எழுதப் படிக்கக் கற்றுக் கொடுக்க

லாம். பல நாட்கள் சிதைந்து கட்டுப்பட்ட பின் அல்லவோ, பிறருக்குச் சொல்லித்தர முடியும். நல்வாழ்வு போதிப்பதும் இவ்விதமே. எழுத்தறிவு புகட்டுவதை விட நல்வாழ்வு புகட்டுவது எளிதல்ல. ஆகையால் பிறரைத் திருத்துவதை விட்டுவிட்டு உன்னை முதலில் திருத்திக்கொள்.

164. நீ எதற்காக வருத்தப்படுகிறாய்? உனக்கு வேண்டியதை யெல்லாம் எளிதில் அடையலாம்; கழிந்ததை மறந்துவிடு. வருவன வெல்லாம் தெய்வத்தின் ஆதீன மென்று அதைப்பற்றிய கவலையை ஒழி. நீ கவனிக்க வேண்டிய காலம் நிகழ்காலமே. அதில் பக்தியும் நீதியும் கொண்ட வாழ்வை நடத்த முயல்வாயாக. பக்தி என்றால் உனக்கு நேர்ந்ததை யெல்லாம் மகிழ்ச்சியுடன் ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும். தெய்வம் அமைத்த அமைப்பைச் சந்தோஷத்துடன் ஒப்புக்கொள்ளுவதுதான் உண்மையான பக்தி. நீதி என்றால் உண்மையை மறைக்காமல் பேச வேண்டும். தருமம் தவறாமல் நடக்க வேண்டும். பிறகு ஒருவன் செய்த தவறு, அல்லது சொன்ன சொல், அல்லது நினைத்த எண்ணத்தைக் கருதி உன் செயல் வேறுபடக் கூடாது. உடலுக்கு என்ன நேர்ந்தாலும் உன் செயலும் எண்ணமும் பேச்சும் தருமத்திலிருந்தும் உண்மையிலிருந்தும் தவறாமல் நிற்க வேண்டும். மரணம் நெருங்கி யிருக்கிறது என்பதை அறிந்து ஆன்மாவின் நலத்தையே பெரிதாகக் கருதி, மற்றவைகளையெல்லாம் பொருட்படுத்தாமல் இருக்கவேண்டும். தருமத்திற்கு மாறாக நடப்பதே கேடு என்னும் ஒரு பயத்தை மட்டில் வைத்துக்கொண்டு, மரணத்தைக் கண்டு பயப்படாமல் வாழ்வாய். அப்போது உன்

ஜன்மம் பயன்பெற்றதாகும். எந்தச் சம்பவத்தைக் கண்டும் திகைக்க மாட்டாய். புறப்பொருளின்மேல் உன் மனத்தை நிறுத்த மாட்டாய். எந்த உலகத்தில் நீ ஒரு பகுதியாய்ப் பிறந்தாயோ, அந்த உலகத்தி னின்று வேறுபட்டுத் தேசப்பிரஷ்டனைப்போல் அலைய மாட்டாய்.

165. மறைந்து கிடக்கும் நம்முடைய எண்ணங் களைத் தெய்வம் நேரில் காண்கிறது. தன்னிலிருந்து உண்டான ஆன்மாக்களுடன் தெய்வத்தின் உள்ளம் எப்போதும் கலந்து நிற்கும். நீயும் கவலையற்று அறி வுடன் வாழ விரும்பினால் ஆன்மாவை மறைக்கும் உடலை மறந்து, உள்ளே நிற்கும் மெய்ப்பொருளைப் பார்க்கப் பழகிக்கொள்ள வேண்டும். உடலை மறந்து ஆன்மாவை நோக்கும் ஒருவனுக்குத் துணியும், மணி யும், வீடும், மாளிகையும், புகழும், செல்வமும், அதி காரமும் மற்ற நாடக வேஷங்களும் தாமாகவே மறைந்துபோகும்.

166. பயனற்ற செயல் செய்ய வேண்டாம். செய்வதெல்லாம் நற்பயனைக் கருதிச் செய். நற்பயன் என்பது ஜனங்களுக்கு உபகாரமாகும் தன்மை.

167. விரைவிலேயே நீ உடலைவிட்டுப் பிரிந்து விடுவாய். இப்போது உன்முன் நிற்கும் பொருள் களில் எதுவும் சாசுவதமல்ல; எல்லாம் அழிந்து போகும். பிரகிருதியில் ஒவ்வொரு பொருளும் அவ் வப்போது அழிந்துபோய், வேறு பொருள் உண்டாவ தற்காகவே படைக்கப்பட்டிருக்கிறது.

168. உன்னைப் பொருத்த மட்டில் உலகமெல் லாம் உன் எண்ணத்தைத் தவிர வேறில்லை. உன் எண்ணம் உன் சுதந்திரத்தில் முற்றிலும் இருக்

கிறது. இந்த உண்மையை அறிந்து, உன் உள்ளத்தை அடக்கி ஆண்டு, சாந்தியை அடைவாயாக.

169. சகல சுகமும் துக்கமும் விருப்பமும் உள்ளத்தில் உதிக்கும் எண்ணம் தவிர வேறு இல்லை. துக்கம் வந்தபோது இவைகளை நினைவிற்குத் தந்து கொள்: எல்லாம் உலகம் நடைபெறுவதற்காகவே நடக்கின்றன. ஒருவன் செய்த பிழை அவனையே பாதிக்கும். என்னைப் பாதிக்காது. புதிதாக ஒன்றும் இல்லை. இப்பொழுது எனக்கு நேரிட்டதைப்போல் முன்பும் நேரிட்டதே. இந்த க்ஷணத்தில் வேறு பலருக்கும் நேரிட்டிருக்கிறது. மானுடர் எல்லோரும் ஒரு குடும்பம். அவர்களுடைய உறவு மிக நெருங்கிய உறவாகும். அது உடல் சம்பந்தமல்ல; உயிருக்கு உயிருடனுள்ள பாந்தவ்யம். உடலில் நிற்கும் உள்ளமானது தெய்வத்தினின்று உற்பத்தியான பொருள். அது தேவாம்சம். என்னுடையது என்பது ஒன்றுமில்லை. உடலும், மகனும், மகளும், உயிருமே கடவுளினின்று வந்த பொருள்கள். எல்லோரும் அவருடைய பொருள்களே யாவர்.

170. கழிந்ததும் வருவதும் மனிதனுடைய காலமல்ல. தற்காலமே மனிதனுக்கு உரித்தான காலம். அதை அவன் வீணுக்குகிறான். தன் வசமில்லாத முதலிரண்டைப்பற்றி வருந்தியும் கவலைப்பட்டும் தன் வசமுள்ள காலத்தை வீணுக்குகிறான். என்ன பேதைமை!

171. சரித்திரத்தில் எதைப்பற்றியாவது மிக்க கவலைகொண்டவர்களையும், கஷ்டப்பட்டவர்களையும், பெரிய புகழ்பெற்றவர்களையும், நினைத்துப் பார். அவர்கள் எல்லோரும் இப்பொழுது எங்கே?

புகையும் சாம்பலுமாய்ப் போன ஒரு கதைத்தான். அவர்களுடைய பெருமையும் பகைமையும் இப்பொழுது எங்கே? அக் கதையைக்கூடச் சிலர்தான் சொல்லுகிறார்கள், அதுவும் விரைவில் மறக்கப்படும்.

172. பல விஷயங்களைப்பற்றிக் கவலைப்படுவதில் என்ன பயன்? கடவுளுக்கு அடியானாகி நீதியும் அடக்கமும்கொண்டு வாழ்வதல்லவோ பெருமை? இவ்வாறு பக்திகொண்ட வாழ்வை அடக்கத்துடன் வாழ வேண்டும். அடக்கம் உள்ளத்தில் இருக்க வேண்டும். புறத்தில் அடக்கங்காட்டி, உள்ளத்தில் அகம்பாவம்கொண் டிருப்பது அகம்பாவத்திலும் பெரிய அகம்பாவம்.

173. தெய்வம் தெய்வம் என்று சொல்லுகிறாயே; தெய்வத்தை எங்கே நீ கண்டாய் என்று கேட்பார்கள். தெய்வத்தை தெய்வத்தின் செயல்களால் கண்ணாலேயே காணலாம். நம்முடைய உயிரைத்தான் நாம் கண்ணால் பார்க்கிறோமா? ஆனால், நாம் அதை உண்டென்று எண்ணி அதையே பெரிதாக மதித்து ஒவ்வொரு செயலிலும் அதற்குச் சேவை செய்யவில்லையா? அப்படியே தெய்வத்தையும் அதன் செயல்களினால் எனது அனுபவத்தில் சதா பார்த்து வணங்குகிறேன்.

174. வாழ்வைக் காப்பது விவேகம். எப்பொருளிலும் காரியம் எது? காரணம் எது? என்று பார்த்து நியாயமாக நடந்து சத்தியம் பேசிவந்தால் நெறி பிறழாமல் வாழ்வு நடக்கும்.

175 ஒரு சூரியனுடைய ஒளி எங்கும் பரவி நிற்கிறது. சுவரும் மலையும் பல பொருள்களும் குறுக்கே நின்றாலும் வெளிச்சம் ஒன்றே. அவ்வாறே பல்வேறு

பொருள்களின் உருவங்கள் தனித்தனியே நின்றாலும் எல்லாம் ஒரு பிரகிருதிப் பொருளே. பலபல உயிர்களாகப் பிராணிகள் பிரிந்து பிரிந்து நின்றாலும், அனைத்தும் ஓர் உயிரே. பல ஆன்மாக்களாகக் காணினும் சர்வ வியாபகமான பரமாத்மாவே பல்வேறாகக் காண்கிறது. எல்லாவற்றுள்ளும் ஒரே பரம்பொருள்தான் ஊடுருவி விளங்குகிறது.

176. காலம் எல்லையற்றது. அதில் உனக்கு மிகச் சிறிய பாகம் கிடைத்திருக்கிறது. பெரிய பிரபஞ்சத்தில் உன் உடல் எத்துணைச் சிறிய பாகம்? பரமாத்மாவின் அளவு என்ன? அதில் நீ எத்துணை அற்ப பாகம்? நீ நிற்கும் நிலமுங்கூட மகா பெரிய உலகத்தில் எவ்வளவு சிறிய பாகம்? பராசக்தியின் எண்ணத்தை நிறைவேற்றுவதே வாழ்வு. மற்றவையெல்லாம் அற்பம்.

177. உள்ளத்தைப் பரிசுத்தமாக்கிப் பயன்படுத்துவதே பெருமை. அதில்தான் சகல நற்பயனும் உண்டு. மற்றவை அனைத்தும் நிலையற்றவை. வெறும் புகையாய்ப் போகும்.

178. நீ இவ்வுலகத்தினின்று ஐந்து வருஷம் முன்பு போனால் என்ன? பின்பு போனால் என்ன? எந்தச் சக்தி உன்னை உண்டாக்கிற்றோ, அந்தச் சக்தி உன்னைப் போ என்கிறது. இதில் என்ன குற்றம்? நாடகத் தலைவன் நடிகனைப் போ என்பதில் என்ன பிழை? "ஐயோ! நாடகம் முழுதும் ஆடவில்லையே" என்பாய். நாடகம் முடியவில்லையென்பது உண்மை. ஆனால், முடியாத நாடகமே நாடகம். நாடகத் தலை

வன் இட்ட முடிவே முடிவு. நாடகத்துக்காவது நாடகத்தின் முடிவுக்காவது நீ தலைவன் அல்லன் ஆகையால், கலங்காமல் உடலைவிட்டு நீங்குவாயாக. சாந்தி அடைவாய். தெய்வமே சரண்.

எங்கள் வெளியீடுகள்

1.	மலரும் மாலையும்	கவிமணி தேசிக விநாயகம் பிள்ளை
2.	ஆசிய ஜோதி	,,
3.	நாஞ்சில் நாட்டு மான்மியம்	,,
4.	கம்பர் யார்	டி. கே. சி.
5.	முத்தொள்ளாயிரம்	,,
6.	கம்ப ராமாயணம்	,,
7.	ஆரணிய காண்டம்	,,
8.	மகுடபதி	கல்கி
9.	சாரதையின் தந்திரம்	,,
10.	கதைகள்	ராஜாஜி
11.	கட்டுரைகள்	,,
12.	அறநூல்கள்	,,
13.	ஆத்ம சிந்தனை	,,
14.	ஸோக்ரதர்	,,
15.	மாணவருக்கு	காந்திஜி
16.	பெண்களுக்கு	,,
17.	ஹிந்து முஸ்லிம் பிரசினை	,,
18.	சமஸ்தானப் பிரசினை	,,
19.	பிரிட்டிஷாருக்கு எனது வேண்டுகோள்	,,
20.	நமது மொழிப் பிரசினை	,,
21.	தமிழ் இசைப் பாட்டுக்கள்	தொகுப்பு நூல்
22.	ஷி ராப்பர்	,,
23.	அரும்பிய முல்லை	தீபன்
24.	கார்ல் மார்க்ஸ்	பால் லவார்க்
25.	லெனின் சரித்திரக் கதைகள்	ஏ. கானோனாவ்
26.	சீன மக்களும் சீனமும்	லின்-யூ டாங்
27.	நாடக உலகம்	கொத்தமங்கலம் சுப்பு
28.	பாரதியும் கவிதையும்	ஸ்ரீமதி. தங்கம்மாள் பாரதி
29.	தீண்டாதான்	முல்க்ராஜ் ஆனந்த்
30.	கூலி	,,
31.	சுயராஜ்ய சாஸ்திரம்	விநோபா பாவே
32.	மெய்க்காதல்	வாண்டா வாஸலிவ்ஸ்கா
33.	தாய்மை	லக்ஷ்மி

★

புதுமைப் பதிப்பகம் லிமிடெட்

காரைக்குடி